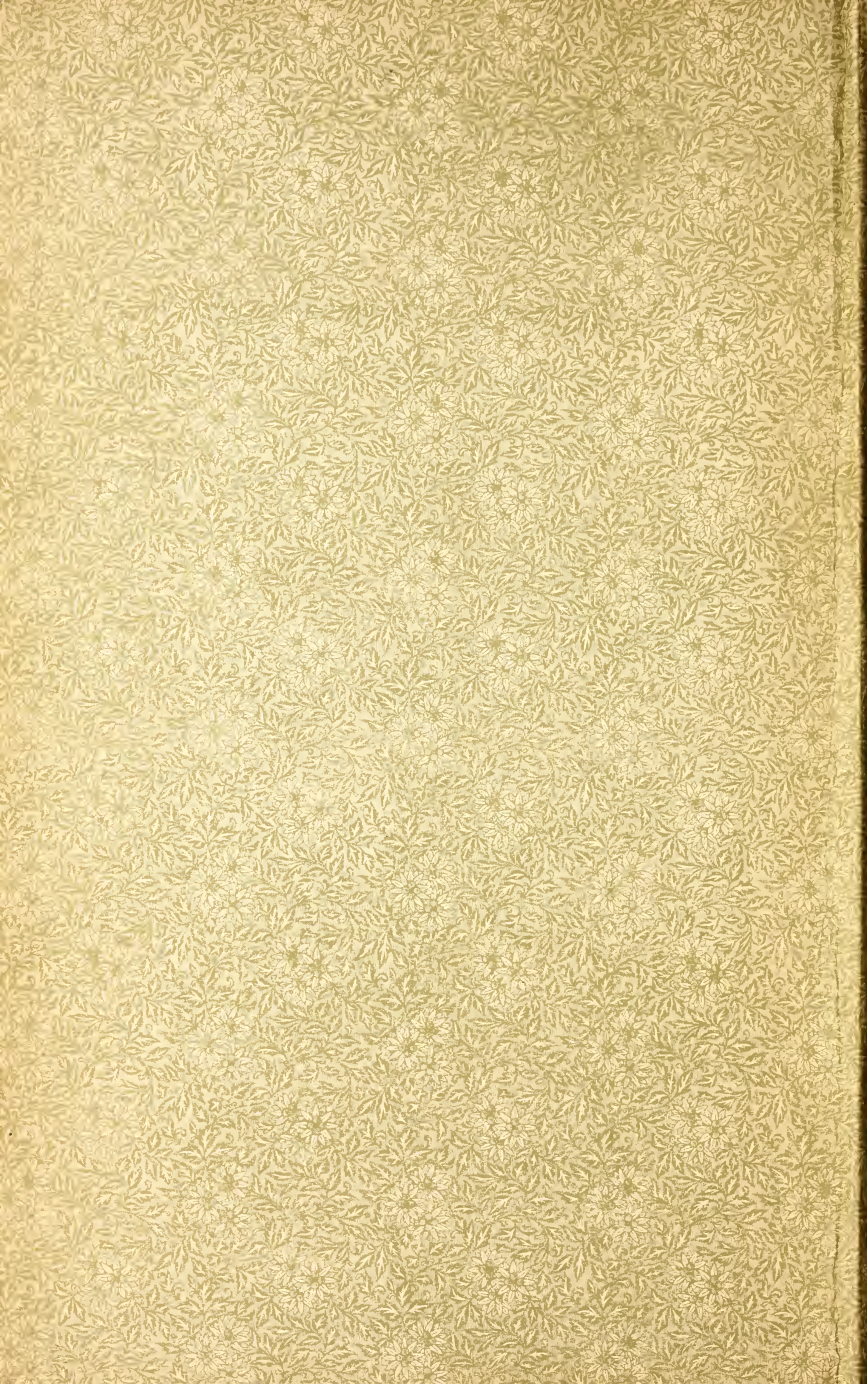
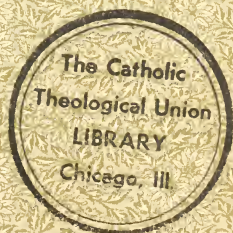

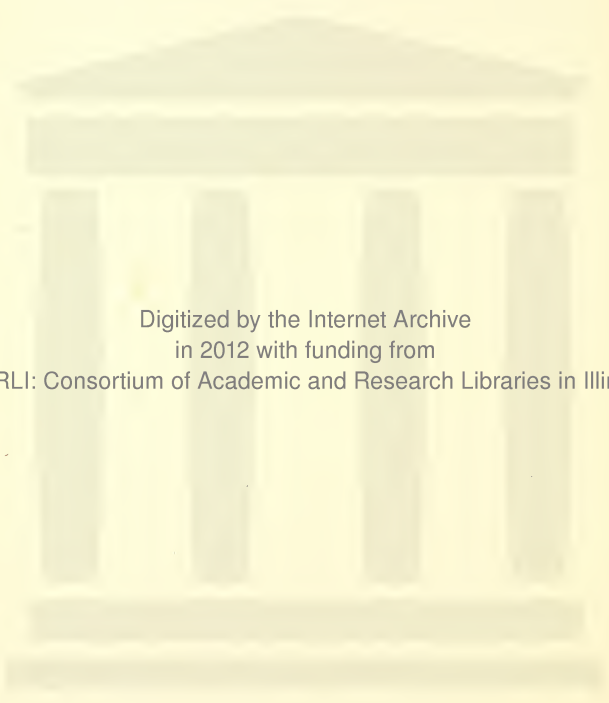

The Catholic
Theological Union
LIBRARY
Chicago, Ill.

~~SEMINARY LIBRARY~~
~~MISSIONARY LIBRARY~~

Digitized by the Internet Archive
in 2012 with funding from
CARLI: Consortium of Academic and Research Libraries in Illinois

Acta et Decreta

CONCILII PROVINCIALIS NEO-EBORACENSIS IV.

ACTA ET DECRETA

CONCILII PROVINCIALIS NEO-EBORACENSIS IV.,

IN ECCLESIA METROPOLITANA S. PATRITII, NEO-EBORACI,

A DIE XXIII. AD XXX. SEPTEMBRIS, A.D. MDCCCLXXXIII.,

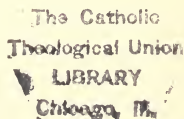
PRÆSIDE

EMINENTISSIMO AC REVERENDISSIMO JOANNE McCLOSKEY,

TITULI S. Mariæ SUPRA MINERVAM S. R. ECCLESIAE

PRESBYTERO CARDINALI ET ARCHIEPISCOPO NEO-EBORACENSI,

HABITI, ET A SEDE APOSTOLICA RECOGNITI.

TYPIS SOCIETATIS PRO LIBRIS CATHOLICIS EVULGANDIS,
NEO-EBORACI.

—
1886.

~~SEMINARY LIBRARY~~
~~PASSIONIST FATHERS~~

INDEX MATERIARUM ET CAPITUM.

DECRETUM PROMULGATIONIS CONCILII, ...	PAG ix
DECRETUM RECOGNITIONIS CONCILII, ...	xi

ACTA.

I. LITTERÆ INDICATIONIS CONCILII, ...	xv
II. PERMISSIO CONCILII, ...	xvii
III. PROROGATIO CONCILII, ...	xvii
IV. ELENCHUS PRÆCIPUARUM QUÆSTIONUM, . . .	xviii
V. NOMINATIO PROMOTORUM CONCILII, ...	xxiii
VI. CÆTUS PRÆPARATORIUS EPISCOPORUM, . . .	xxiv
VII. ELENCHUS SYNODALIUM ET OFFICIALIUM CON- CILII, ET CONGREGATIONUM PARTICULARIUM, .	xxiv
VIII. CÆTUS PRÆPARATORIUS EPISCOPORUM ET THEO- LOGORUM, ...	xxx
IX. PRIMA SESSIO SOLEMNIS, ...	xxx
X. CONGREGATIO PRIVATA EPISCOPORUM PRIMA, .	xxxiv
XI. CONVENTIO CONGREGATIONUM PARTICULARIUM PRIMA, ...	xxxiv
XII. CONGREGATIO PRIVATA EPISCOPORUM SECUNDA, .	xxxv
XIII. CONVENTIO CONGREGATIONUM PARTICULARIUM SECUNDA, ...	xxxv
XIV. CONGREGATIO PRIVATA EPISCOPORUM TERTIA, .	xxxv
XV. CONGREGATIO GENERALIS PRIMA, ...	xxxv
XVI. CONGREGATIO PRIVATA EPISCOPORUM QUARTA, .	xxxvi
XVII. SESSIO SOLEMNIS SECUNDA, ...	xxxvii
XVIII. CONGREGATIO PRIVATA EPISCOPORUM QUINTA, .	xxxvii
XIX. CONGREGATIO PRIVATA EPISCOPORUM SEXTA, .	xxxviii
XX. CONGREGATIO PRIVATA EPISCOPORUM SEPTIMA, .	xxxviii

	PAG
XXI. CONGREGATIO GENERALIS SECUNDA, ...	xxxviii
XXII. CONGREGATIO PRIVATA EPISCOPORUM OCTAVA, ...	xxxix
XXIII. SESSIO SOLEMNIS TERTIA.—ACCLAMATIONES, ...	xxxix
XXIV. EPISTOLA PATRUM CONCILII AD SUMMUM PONTIFICEM, ...	xlii
XXV. SUMMI PONTIFICIS LEONIS XIII. RESPONSUM AD PATRES CONCILII, ...	xlvi
XXVI. LITTERÆ PATRUM CONCILII AD CLERUM ET POPULUM, ...	xlvi

DECRETA.

CAPUT I. DE FIDE, ...	3
“ II. DE QUIBUSDAM OBSTACULIS FIDEI, ...	9
“ III. DE QUIBUSDAM ADMINICULIS FIDEI, ...	12
“ IV. DE EPISCOPIS, ...	16
“ V. DE STATU CLERICORUM, ...	21
“ VI. DE VITA ET HONESTATE CLERICORUM, ...	25
“ VII. DE ZELO ANIMARUM, ...	29
“ VIII. DE REGULARIBUS, ...	35
“ IX. DE INFORMATIONE FIDELIUM, ...	35
“ X. DE SEMINARIIS CLERICORUM, ...	39
“ XI. DE SACRAMENTIS, ...	43
“ XII. DE CULTU DIVINO, ...	60
“ XIII. DE SEPULTURA FIDELIUM, ...	65
“ XIV. DE QUIBUSDAM CAPITIBUS DISCIPLINÆ, ...	69
“ XV. DE JUDICIIS CLERICORUM, ...	74
“ XVI. DE BONIS ECCLESIASTICIS, ...	75

APPENDIX.

I. INDULTUM PRO ORDINATIONIBUS IN SEMINARIO PROVINCIALI, ...	85
II. RESPONSUM S. CONGREGATIONIS DE PROPAGANDA FIDE DE SACERDOTIBUS AD TRIBUNAL CIVILE RECURRENTIBUS, ...	85

III. MODUS IN ERIGENDIS CONFRATERNITATIBUS OBSERVANDUS, ...	87
IV. APOSTOLICA BENEDICTIO ET INDULGENTIA PLENARIA IN DIE COLLECTIONIS PRO INDIS ET NIGRITIS, .	88
V. INDULTUM BREVIORIS FORMULÆ PRO NOVA CONSECRATIONE ALTARIUM PORTATILII, ...	88
VI. DE ASSERVATIONE SS. EUCHARISTIÆ IN ORATORIIS SORORUM RELIGIOSARUM, ...	89
VII. DE PROCLAMATIONE BANNORUM PRO MATRIMONIIS CUM DISPARITATE CULTUS, ...	90
VIII. DE COMMORATIONE UNIUS MENSIS SUFFICIENTE AD ACQUIRENDUM DOMICILIUM IN ORDINE AD MATRIMONIUM, ...	91
IX. DE EXPOSITIONE XL. HORARUM IN SACELLIS COMMUNITATUM SORORUM, ...	91
X. PROHIBITIO COMBURENDI HOMINUM CADAVERA, .	92
XI. DE SEPULTURA FIDELIUM IN CÆMETERIIS HÆRETICORUM, ...	93
INDEX RERUM NOTABILIIUM, ...	95

DECRETUM PROMULGATIONIS

CONCILII PROVINCIALIS NEO-EBORACENSIS QUARTI.

MICHAEL AUGUSTINUS CORRIGAN,

DEI ET APOSTOLICÆ SEDIS GRATIA, ARCHIEPISCOPUS NEO-
EBORACENSIS,

*Reverendissimis Episcopis Nostræ Provinciæ et cæteris viris eccle-
siasticis ad quos pertinet executio decretorum Concilii Provinci-
alis Neo-Eboracensis Quarti,*

SALUTEM IN DOMINO.

Eminentissimus ac Reverendissimus Decessor Noster, Cardi-
nalis Joannes McCloskey, Archiepiscopus Neo-Eboracensis, cujus
memoria apud omnes est in benedictione, tanquam gloriosi sui
ministerii coronam—quale ipse in sua convocationis epistola illud
vocabat—opus Ecclesiæ tantopere charum confecit Concilii Pro-
vincialis, Metropolitanæ suæ sedis Neo-Eboracenæ ordine Quarti.
At priusquam hujus decreta, Apostolicæ Sedis auctoritate firmata,
datum ei fuisset fidelibus promulgare, ad cœlestem laborum suo-
rum mercedem vocatus, lugentibus nobis omnibus ereptus est.
Quod ipsi erat in votis, Nobis, qui, ei meritis licet imparibus,
in dignitate archiepiscopali suffecti fuimus, tandem perficere
conceditur. Decreta Concilii Provincialis Quarti Romam missa,

~~SEMINARY LIBRARY~~
~~PASSIONIST FATHERS~~

Roma venerunt, revisa et recognita, eaque nunc, auctoritate Synodi a qua lata fuerunt prædita, atque Sedis Apostolicæ assensu roborata, clero et fidelibus hujus almæ Provinciæ proponimus observanda, id a cunctis eo ferventiori cordis affectu præstandum fore confisi, quod leges istæ monumentum indelebile futuræ sint viri sapientis et pii, sub cujus impulsu et directione conceptæ ac latæ fuerunt. Eas exsequentes, et Dei religionem fovebimus, et ejus ministrum laudabimus, "qui fuit summus sacerdos, virum bonum et benignum, verecundum visu, modestum moribus et eloquio decorum," qui nunc, ut speramus, in cœlis orat, sicut Onias ille, pro omni populo suo (Mac. II. xv. 12).

Datum ex ædibus Nostris archiepiscopalibus, Neo-Eboraci,
in festo S. Augustini, Ecclesiæ Doctoris, Anno Salutis
MDCCCLXXXVI.

MICHAEL AUGUSTINUS CORRIGAN,
Archiepiscopus Neo-Eboracensis.

CAROLUS E. McDONNELL, S.T.D., *Cancellarius.*

DECRETUM REGOGNITIONIS

CONCILII PROVINCIALIS NEO-EBORACENSIS QUARTI.

Mense Septembris anni 1883, Synodus IV. Provincialis Neo-Eboraci, præsidente E^{mo} ac R^{mo} D. Cardinali Joanne McCloskey, Archiepiscopo Neo-Eboracensi, celebrata est. Porro cum R^{mi} Præsules ejusdem ecclesiasticæ Provinciæ, Acta ac Decreta Concilii S. Sedis judicio, eo quo par est obsequio, submiserint, EE^{mi} Patres, S. Concilio Christiano Nomini Propagando præpositi, in generalibus Comitiis, die 8^a Julii, 1886, habitis, ea ad examen revocaverunt, ac, nonnullis modificationibus introductis, reviserunt, ac recognoverunt. Hanc vero S. Congregationis sententiam SS^{mo} D. N. Leoni XIII. in Audientia diei 11^æ Julii, 1886, a R. P. D. Dominico Jacobini, Archiepiscopo Tyrensi, ejusdem S. Congregationis Secretario relata, Sanctitas Sua approbare dignata est.

Datum Romæ ex ædibus S. Congregationis de Propaganda Fide,
die 15^a Julii, 1886.

JOANNES, CARD. SIMEONI, *Præfectus*.

✠ D. ARCHIEP. TYREN, *Secr.*

.....
Sigillum.
.....

Acta Concilii.

ACTA CONCILII.

I. LITTERÆ INDICATIONIS CONCILII.

JOANNES

TITULI S. MARIE SUPRA MINERVAM S. R. ECCLESIAE PRESBYTER
CARDINALIS McCLOSKEY, DEI ET S. SEDIS APOSTOLICAE GRA-
TIA ARCHIEPISCOPUS NEO-EBORACENSIS, EJUSDEMQUE PRO-
VINCIAE METROPOLITA,

*Omnibus et singulis Rev^{mis} Dominis Episcopis, cæterisque viris ecclesi-
asticis, qui de jure vel consuetudine Concilio Provinciali interesse
debent,*

SALUTEM IN DOMINO.

Quod Nobis maxime erat in votis, ut post celebratam Synodum
Plenariam Baltimoreensem II., Concilium Provinciae Nostrae cogere-
mus, ad efficacius promulgandum saluberrima ibidem lata decreta,
differre suasit convocatum mox post illam augustum Concilium
Œcumenicum Vaticanum, quippe a quo, præter doctrinarum defi-
nitiones, tot sperabantur condendæ leges cum reipublicæ Christi-
anæ generatim, tum novis præsertim, quales nostræ sunt, diœcesi-
bus, futuræ utilissimæ. Ueberiores sic utique forent Synodi Pro-
vincialis intentæ fructus, Verum enimvero, Divina permittente

Providentia, interrupta sunt iniquorum invasione comitia Christiani orbis, atque ea resumendi post annorum expectationem nondum apparent indicia. Interea, Nos aliæ non modicæ occupaverant curæ, neque speratæ Synodo Nostræ hac etiam de causa manum admovere poteramus. Obstacula hæc tandem, Dei miseratione, majori ex parte evanuerunt, et in ipsa senectute, tanquam ministerii Nostri pastoralis coronam, satagere Nobis datum est, ut conficiamus opus illud, Ecclesiæ tantopere charum, Concilii Provincialis, Diœcesibus Nostriis, si non necessarium, maxime saltem futurum proficuum.

Et re quidem vera, dum circumquaque crescit numerus fidelium, dum quasi per miraculum e terra exsiliunt Dei templa, et religionis, charitatisque Catholicæ habitacula, simul etiam inter triticum non rara seminat inimicus zizania, errores scilicet in fide, sed magis vitæ corruptelam, fidei contradicentem, quæ animas Nobis commissas in pericula salutis et in exitium trahunt æternum. Nova etiam adjuncta, in quibus nostrates versantur fideles et clerus, ipsaque insolita tum ad bonum libertas cum ad malum licentia, exigunt, ut novis monitis et opportunis legibus ad bonum incitemus tepidos, a malo vero refrænemus incautos. Ad hæc autem tanta perficienda, nil utique efficacius quam communia eorum consilia, quos posuit Spiritus Sanctus regere Ecclesiam Dei, et ipsorum congregatio in nomine Ejus, qui in medio eorum Se fore promisit. Synodi enim, testante Benedicto XIV. (*De Synod. Diœc.* I. 2), merito vocantur fidei Catholicæ stabilimentum, Ecclesiæ salus, et hostium ejus terror, officii pastoralis solamen, populique Christiani medicina.

Idcirco, Superna annuente gratia, ac sub auspiciis Beatæ sine labe Conceptæ Virginis, Synodum Provincialelem Neo-Eboracensem IV., 3° die Junii anni currentis, in ecclesia Nôstra Cathedrali S. Patritii, Neo-Eboraci, celebrare decrevimus, ad quam, auctoritate Nostra Metropolitana, convocamus omnes et singulos, qui de jure vel consuetudine tali conventui interesse debent vel possunt, Ill^{l^{um}} nempe Coadjutorem Nostrium Archiepiscopum Petrensem, Rev^{mos} Episcopos Suffraganeos Nostros, Superiores Provinciales Ordinum Religiosorum in hac Provincia degentes, necnon Rectores Seminariorum majorum ejusdem Provinciæ, hisce rogantes Ill^{mos} Fratres Co-episcopos Nostros, ut dignentur convocationem et invitationem Nostram iis transmittere, ad quos in sua respective diœcesi eam

sciverint spectare. Cunctos interim adhortamur, ut ex nunc sedulo præparent quæstiones et argumenta in Synodo pertractanda.

Præterea, quo verius congregemur in Spiritu Sancto, Patrem hunc luminum obsecrabimus indefesse, ut memorias foveat, mentes illustret, et corda salutariter moveat. Ne graventur ideo Rev^{mi} Nostri Fratres comprovinciales Episcopi clero suo et fidelibus preces ad hoc privatas commendare, et insuper supplicationes publicas indicere consuetas, tum infra, tum extra Sacrosanctum Sacrificium, ut omnia, dirigente Numine Divino, peragantur, atque, Eo juvante, perducantur ad exitum pro nobis et gregibus nostris faustissimum.

Datum Neo-Eboraci, in Ædibus Nostris Archiepiscopalibus, die 5° Februarii, 1883.

JOANNES CARDINALIS McCLOSKEY,

Archiepiscopus Neo-Eboracensis et Metropolitæ.

De mandato Eminentissimi Domini Cardinalis Archiepiscopi.

JOANNES M. FARLEY,

Secretarius.

II. PERMISSIO CONCILII.

“I dubbi che la S. V. muove intorno alla convocazione del concilio provinciale, sono ragionevolissimi, e per togliere qualunque irregolarità che su questo punto potesse aver luogo, Le si concedono *ad cautelam* le facoltà necessarie onde tutto proceda con ordine ed esattezza, etc.”

GIOVANNI CARD. SIMEONI, *Prefetto.*

III. PROROGATIO CONCILII.

Versus finem mensis Maii, 1883, propter debilitatam valetudinem E^{mi} Archiepiscopi, dilatatum est Concilium in tempus autumnale, ac demum, favente Deo, ad initium mensis Augusti iterum convocatum in diem 23^{am} Septembris sequentis.

*IV. ELENCHUS PRÆCIPUARUM QUÆSTIONUM,
Quæ Concilio Provinciali Neo-Eboracensi IV. discutiende proponuntur.*

CAPUT I.

DE FIDE.

- Art. I. Proclamatio dogmatum definitorum a Concilio Vaticano.
 II. Signanter Infallibilitatis Romani Pontificis.
 III. Condemnatio errorum oppositorum, atque in specie Socialismi et Communismi reprobati a SS. D. N. Leone XIII
 IV. Commendatio studiorum philosophicorum juxta principia et methodum S. Thomæ Aquinatis.
 V. Protestatio contra spoliationem Romani Pontificis qua principis temporalis.
 VI. Assertio legitimæ obedientiæ debitæ Potestati civili.

CAPUT II.

DE QUIBUSDAM OBSTACULIS FIDEI.

- I. Lectio quorundam librorum et ephemeridum.
 II. Societates proscriptæ—quæ et quales hoc nomine veniant, definiendum.

CAPUT III.

DE QUIBUSDAM ADMINICULIS FIDEI.

- I. Educatio Catholica juventutis. Commendatur vel injungitur erectio scholarum Catholicarum : *a*) sub directione religiosorum vel bonorum laicorum; *b*) quæ debite sint instructæ; *c*) visitandæ a sacerdotibus, *d*) qui magistris concilient reverentiam puerorum; *e*) quid faciendum in casu dissidii rectorem inter et magistros scholæ.
 II. Prædicatio verbi Dei : *a*) commendatur brevis catechetica instructio in omnibus Missis lectis, et identidem in aliis officiis divinis; *b*) non negligenda prædicatio propter calores æstivos.
 III. Commendatio unius Catechismi.

CAPUT IV.

DE EPISCOPIS.

- I. Officia Episcoporum.
- II. Jura Episcoporum.
- III. Visitatio ad Limina.
- IV. Episcopalis visitatio diœceseos.

CAPUT V.

DE STATU CLERICORUM.

- I. Titulus Missionis.
- II. Juramentum emittendum ab iis, qui ad hunc titulum ordinantur.
- III. De amissione hujus tituli et acquisitione novi tituli.
- IV. Indulgentia pro repetitione juramenti tituli Missionis.
- V. Rectores soli præsunt in missione; auxiliarii sub eorum directione laborant.
- VI. Rectores pariter auctoritatem veram habent in ordinatione vitæ domesticæ sacerdotum.
- VII. Rectores debent auxilios suos benigne informare exemplo et verbo.

CAPUT VI.

DE VITA ET HONESTATE CLERICORUM.

- I. Commendatur clericis sanctitas vitæ.
- II. Injungitur ut induantur habitu clericali et *collari Romano*.
- III. Commendatur in domo pastoralis decens simplicitas.
- IV. Quædam recreationes mundanæ fugiendæ indicantur.
- V. Testamentum tempestive ab iis conficiendum.
- VI. Temere ne contrahant debita, et contracta solvant.

CAPUT VII.

DE ZELO ANIMARUM.

- I. Qualis zelus habendus, et quomodo exercendus.
- II. Utilitas piarum sodalitatum; quomodo erigendæ.

- III. Commendantur: *a)* confraternitates in honorem B. M. V.,
b) Sanctissimi Nominis Jesu; *c)* sodalitates pro juven-
tute utriusque sexus; *d)* societates Catholicæ tempe-
rantiae; *e)* Societas S. Vincentii a Paulo; *f)* Socie-
tas pro Propagatione Fidei; *g)* Societas S. Infantiae;
h) aliæ generatim associationes Catholicæ.
- IV. Status aliarum societatum non pravarum coram Ecclesia.
- V. Visitatio et cura periculose decumbentium.
- VI. Cura eorum, qui ob diuturnam infirmitatem ad ecclesiam
venire nequeunt.

CAPUT VIII.

DE REGULARIBUS.

- I. De ordinibus religiosiis—Constitutio: *Romanos Pontifices.*
- II. Laudantur congregationes religiosæ Fratrum et Sororum.
- III. Prohibentur religiosæ non claustratæ a circumeundo ad
colligendas eleemosynas.
- IV. Ingressuri tales congregationes scripto promittant se num-
quam exacturos compensationem pro servitiis.
- V. Habeant istæ congregationes scholas normales ad insti-
tutionem suorum membrorum.

CAPUT IX.

DE INFORMATIONE FIDELIUM.

- I. Obligantur ad sustentandum cultum et Catholicam educa-
tionem.
- II. In vita domestica servant regulas vitæ Christianæ, dentque
parentes bonum exemplum.
- III. Reprobatur periculosa familiaritas inter juvenes utriusque
sexus.
- IV. Perstringitur vitium intemperantiæ, et commendantur me-
dia ad ejus extirpationem.

CAPUT X.

DE SEMINARIIS CLERICORUM.

- I. Commendantur zelo Episcoporum.
- II. Sacerdotes in missionibus eligant idoneos candidatos.

- III. Qualiter instruendi in collegiis et minoribus seminariis.
- IV. De cursu philosophiæ.
- V. De studiis et exercitiis pietatis in seminariis.
- VI. Superiores seminariorum doceant exemplo.
- VII. Rectores seminariorum præsent cum auctoritate.
- VIII. Non commendentur pro ordinibus nisi digni.

CAPUT XI.

DE SACRAMENTIS.

- I. Commendatur debita eorum administratio.
- II. Lingua latina in eorum administratione adhibenda.
- III. Oblationes eorum occasione non exigendæ.
- IV. Fons baptismalis benedicendus in Vigilia Pentecostes.
- V. Baptismus parvulis non differendus.
- VI. SS. Eucharistia: *a*) tabernaculum; *b*) non sit versatile; *c*) lampas; *d*) cerei; *e*) renovatio SS. Specierum; *f*) Pallium et Conopæum altaris in Missis de Reque; *g*) extractio Sanctissimi e tabernaculo.
- VII. Confessiones puerorum sæpius excipiendæ.
- VIII. Casus reservati. An expedit eos aliquando relaxare?
- IX. Matrimonium: *a*) dignitas; *b*) banna; *c*) divortium; *d*) matrimonia mixta; *e*) benedictio nuptiarum; *f*) abortus condemnatur; *g*) liber status nupturientium indagandus; *h*) causæ matrimoniales et defensor matrimonii; *i*) examen et instructio nupturientium; *j*) Missa pro sponso et sponsa.
- X. Asservatio SS. Oleorum, Armaria (*Ambries*).

CAPUT XII.

DE CULTU DIVINO.

- I. De ecclesiis aperiendis fidelibus.
- II. Devotio XL. Horarum.
- III. Devotio erga SS. Cor Jesu.
- IV. Celebratio festi Patroni ecclesiæ.
- V. Ecclesiæ ad sola exercitia pietatis adhibendæ.
- VI. Describitur verus cantus ecclesiasticus, et editio librorum istius cantus Ratisbonensis commendatur.

CAPUT XIII.

DE SEPULTURA FIDELIUM.

- I. Sit Catholica.
- II. Fiat cum Missa.
- III. Sine pompa mundana.
- IV. Aboleantur vigiliæ (*wakes*).
- V. Rejiciatur usus florum.
- VI. Qualis fieri possit concio.
- VII. Qui excludendi a sepultura Christiana, et quomodo.
- VIII. Commendatur ecclesiastica sepultura parvulorum.

CAPUT XIV.

DE QUIBUSDAM CAPITIBUS DISCIPLINÆ.

- I. Examina juniorum sacerdotum.
- II. Archivum episcopale.
- III. Archivum parochiale.
- IV. Relatio annua facienda a rectoribus.
- V. Collectæ non faciendæ in ecclesiis nisi legitime impetratæ vel mandatæ.
- VI. Sacerdotes vetantur accipere pecuniam in depositum nisi de permissu Ordinarii.
- VII. Vetantur quædam festivitates, ut "picnics" de nocte, "steam-boat excursions," etc.

CAPUT XV.

DE JUDICIIS CLERICORUM.

- I. Statuuntur quædam causæ sufficientes ad privationem muneris rectoralis, vel ad remotionem rectorum ad aliam missionem: *a*) incapacitas; *b*) inobedientia pertinax quoad administrationem; *c*) item quoad erectionem scholarum; *d*) temeraria susceptio æris alieni; *e*) gravis deceptio Ordinarii.
- II. Temporaliter privatus munere rectoris desinit habere ullam auctoritatem tanquam ædituus (*trustee*).

CAPUT XVI.

DE BONIS ECCLESIASTICIS.

- I. Quæ sint. Sunt de jure Ecclesiæ, atque ab ea administrantur.
 - II. In singulis missionibus, salvo judicio Episcopi, erigantur Corporationes a lege agnitæ.
 - III. Tituli bonorum debite investigentur, inscribantur (*recorded*) et asserventur.
 - IV. Munera rectori a fidelibus data pertinent ad missionem, nisi de donatorum contraria intentione constet.
 - V. Fontes reddituum ecclesiarum ex quibus salarium debent accipere missionarii sunt: *a*) scamna; *b*) collectæ ordinariæ (*penny-collections*); *c*) collectæ extraordinariæ in ecclesia; *d*) collectæ per missionem; *e*) cœmeteria et scholæ; *f*) dona et legata.
 - VI. Ex his solæ collectæ ad festa Nativitatis et Paschæ poterunt attribui missionariis.
 - VII. Salarium obtinendum a missione, non ab Episcopo.
 - VIII. Oblationes factæ occasione Baptismi et Matrimonii pertinent ad sacerdotes.
 - IX. Ecclesiæ non erigendæ nisi de consensu Ordinarii post plenam rei investigationem.
 - X. Ecclesiæ temere non onerandæ ære alieno.
 - XI. Tempestive assecurentur ædificia ecclesiastica. Quomodo?
-

V. NOMINATIO PROMOTORUM CONCILII.

Per litteras 20° Septembris, 1883, Emin^{us} Cardinalis Archiepiscopus, Præses Concilii, ejusdem Promotores constituit Ill^{um} ac Rev^{um} Joannem Loughlin, Episcopum Brooklyniensem, et Ill^{um} ac Rev^{um} Gulielmum Quinn, Vicarium Generalem Neo-Eboracensem, Prælatum Domesticum Sanctitatis Suæ.

VI. CÆTUS PRÆPARATORIUS EPISCOPORUM.

Die 22^a Septembris habiti sunt in ædibus archiepiscopalibus duo cœtus præparatorii. Prior fuit Episcoporum, in quo unanimis suffragiis, Illmo Archiepiscopo titulari Petrensi, Coadjutori E^{mi} Archiepiscopi Neo-Eboracensis, concessum est votum definitivum in Concilio, Illmo autem Joanni J. Conroy, Episcopo titulari Curiensi, datum est votum consultivum. Deinde approbatus est elenchus Synodaliū et Officialiū Concilii, qualis hic subjungitur, et designatæ sunt variæ commissiones seu congregationes particulares, ac singulis earum attributa materia e Schematibus decretorum ab ipsis pertractanda. Tandem Epistola Pastoralis Concilii scribenda concredita est Ill^{mis} Episcopis Buffalensi et Trentonensi.

*VII. ELENCHUS SYNODALIUM ET OFFICIALIUM
CONCILII, ET CONGREGATIONUM PARTICULA-
RIUM.*

I. SYNODALES.

PATRES CONCILII.

Eminentissimus ac Reverendissimus D. Joannes Cardinalis McCloskey, Archiepiscopus Neo-Eboracensis, Præses.

Illustrissimus ac Reverendissimus D. Michael Augustinus Corrigan, Archiepiscopus Petrensis, Coadjutor cum futura successione E^{mi} ac Rev^{mi} Archiepiscopi Neo-Eboracensis.

Ill^{mus} ac Rev^{mus} D. Joannes Loughlin, Ep^{us} Brooklynensis.

“ “ D. Bernardus J. McQuaid, Ep^{us} Roffensis.

“ “ D. Stephanus V. Ryan, Ep^{us} Buffalensis.

“ “ D. Franciscus McNeirny, Ep^{us} Albanensis.

“ “ D. Edgar P. Wadhams, Ep^{us} Ogdensburgensis.

“ “ D. Venantius Michael Wigger, Ep^{us} Novarcensis.

“ “ D. Michael J. O'Farrell, Ep^{us} Trentonensis.

“ “ D. Joannes J. Conroy, Ep^{us} Curiensis.

PRÆLATI SANCTITATIS SUÆ.

- Ill^{mus} ac Rev^{mus} D. Gulielmus Quinn, Vicarius Generalis Neo-Eboracensis, Prælatus Domesticus Sanctitatis Suæ.
 “ “ D. Thomas S. Preston, Vicarius Generalis Neo-Eboracensis, Prælatus Domesticus Sanctitatis Suæ.
 “ “ D. Robertus Seton, Protonotarius Apostolicus.
 “ “ D. Georgius H. Doane, Prælatus Domesticus Sanctitatis Suæ.

VICARII GENERALES.

- Ill^{mus} ac Rev^{mus} D. Gulielmus Quinn, ut supra.
 “ “ D. Thomas S. Preston, ut supra.
 Rev. adm. D. Gulielmus Keegan, V. G. Brooklynensis.
 “ “ D. Michael May, V. G. Brooklynensis.
 “ “ D. Jacobus J. McManus, V. G. Roffensis.
 “ “ D. Patritius A. Ludden, V. G. Albanensis.
 “ “ D. Thomas E. Walsh, V. G. Ogdensburgensis.
 “ “ D. Antonius Smith, V. G. Trentonensis.

SUPERIORES SEMINARIORUM.

- Rev. adm. D. Henricus Gabriels, S.T.D., Præses Seminarii Provincialis S. Joseph in diœcesi Albanensi.
 “ “ D. Jacobus H. Corrigan, Præses Seminarii Immaculatæ Conceptionis in diœcesi Novarcensi.
 “ “ D. Patritius V. Kavanagh, Congr. Missionis, Præses Seminarii S. Mariæ Angelorum in diœcesi Buffalensi.
 “ “ P. Theophilus Pospisilik, ut infra, Præses Seminarii S. Bonaventuræ in diœcesi Buffalensi.

SUPERIORES REGULARIUM.

- Rev. adm. P. Joseph Lessmann, Soc. Jesu, Superior Missionis Buffalensis.
 “ “ P. Petrus O. Racicot, Soc. Jesu, Vice-Provincialis Provinciæ Marylandiæ-Neo-Eboracensis.
 “ “ P. Theophilus Pospisilik, Provincialis Fratrum Minorum S. Francisci Stricteris Observantiæ.

Rev. adm. P. Justinus Hilterman, Custos Fratrum Minorum S.
Francisci Recollectorum Strictæ Observantiæ.

“ “ P. Thomas Stefanini, Provincialis Congregationis Cleri-
corum Regularium Discalceatorum a SS. Pas-
sione D. N. J. C.

“ “ P. Franciscus A. Aigueperse, Provincialis Societatis
Patrum Misericordiæ.

“ “ D. Isaac T. Hecker, Superior Presbyterorum Missiona-
riorum S. Pauli Apostoli.

Rev. D. Fredericus Gulielmus Wayrich, Congregationis SS.
Redemptoris.

THEOLOGI.

E^{mi} Archiepⁱ Neo-Eboracensis :

Rev. D. Gulielmus H. Clowry.

“ “ Petrus Puissant, S.T.B.

“ P. Isidorus Daubresse, S.J.

“ D. Augustinus F. Hewit, C.S.P.

“ “ Patritius F. McSweeny, S.T.D.

“ “ Joseph F. Mooney.

Rev^{mi} Archiepⁱ Petrensis :

Rev. D. Arthurus J. Donnelly.

“ “ Augustinus Fizez, S.T.L.

“ “ Remigius Lafort, S.T.L.

Rev^{mi} Epⁱ Brooklynensis :

Rev. Adm. D. Gulielmus Keegan, ut supra.

“ “ “ Michael May, “ “

Rev^{mi} Epⁱ Roffensis :

Rev. Adm. D. Jacobus J. McManus, ut supra.

Rev. D. Hippolytus De Regge.

“ “ Jacobus O'Hare.

Rev^{mi} Epⁱ Buffalensis :

Rev. D. Joseph Sorg.

“ “ Paulus Hoelscher S.T.D.

Rev^{mi} Epⁱ Albanensis :

Rev. Adm. D. Patritius A. Ludden, ut supra.
Rev. D. Clarentius E. Walworth.

Rev^{mi} Epⁱ Ogdensburgensis :

Rev. Adm. D. Thomas E. Walsh, ut supra.
Rev. D. Edmundus De Pauw.

Rev^{mi} Epⁱ Novarcensis :

Rev. D. Sebastianus G. Messmer.
“ “ Dionysius McCartie.

Rev^{mi} Epⁱ Trentonensis :

Rev. Adm. D. Antonius Smith, ut supra.
Rev. D. Thaddeus Hogan.

II. OFFICIALES.

Promotores :

Ill^{mus} ac Rev^{mus} D. Joannes Loughlin, Ep^{us} Brooklynensis.
Ill^{mus} ac Rev^{mus} D. Gulielmus Quinn, Vic. Gen. Neo-Eboracensis.

Judices Querelarum et Excusationum :

Ill^{mus} ac Rev^{mus} D. Joannes Loughlin, Ep. Brooklynensis.
Ill^{mus} ac Rev^{mus} D. Bernardus J. McQuaid, Ep. Roffensis.

Cancellarius :

Ill^{mus} ac Rev^{mus} D. Thomas S. Preston, Vic. Gen. Neo-Eboracensis.

Secretarii :

Rev. Admodum D. Henricus Gabriels, S.T.D.
Rev. D. Sebastianus G. Messmer.
Rev. D. Carolus M. O'Keeffe, Socius.

Notarii :

RR. DD. Patritius F. McSweeny, S.T.D.
Augustinus Fivez, S.T.L.
Joseph F. Mooney.
Paulus Hoelscher, S.T.D.
Edmundus De Pauw.

Cæremoniarii :

RR. DD. Joannes M. Farley.
Carolus E. McDonnell, S.T.D.
Michael J. Lavelle, Socius.

Cantores :

RR. DD. Antonius Lammel, Director Chori.
Joannes J. Kean.
Joannes J. Riordan.
Jacobus J. Dougherty, Socius.
Philippus Meister, "
Carolus Antoni, "
Joannes Kellner, "

III. CONGREGATIONES PARTICULARES.

I. DE FIDE.

Materia tractanda : Capita I. II. III. Schematum.

Præses : R^{mus} Ep. Brooklynensis.
Vice-Præses : R^{mus} Ep. Novarcensis.
Secretarius : R. D. Augustinus Fivez, S.T.L.
Theologi : RR. DD. Gulielmus Keegan, V.G.
Thomas E. Walsh, V.G.
Franciscus A. Aigueperse, S.P.M.
Augustinus F. Hewit, C.S.P.
Thaddeus Hogan.
Dionysius McCartie.

II. DE PERSONIS ECCLESIASTICIS.

Materia tractanda : Capita IV. V. VI. VIII. X. XV. Schematum.

Præses : R^{mus} Ep. Roffensis.
Vice-Præses : R^{mus} Ep. Trentonensis.
Secretarius : R. D. Patritius F. McSweeny, S.T.D.
Theologi : RR. DD. Antonius Smith, V.G.
Thomas Stefanini, C.P.
Petrus O. Racicot, S.J.
Gulielmus H. Clowry.
Clarentius E. Walworth.
Petrus Puissant, S.T.B.

III. DE ZELO ANIMARUM.

Materia tractanda : Capita VII. IX. XIII. XIV. Schematum.

Præses : R^{mus} Ep. Buffalensis.

Vice-Præses : R^{mus} D. Gulielmus Quinn, V.G.

Secretarius : R. D. Joseph F. Mooney.

Theologi : RR. DD. Patritius A. Ludden, V.G.

Michael May, V.G.

Isaac T. Hecker, C.S.P.

Joseph Lessmann, S.J.

Jacobus H. Corrigan.

Arthurus J. Donnelly.

Jacobus O'Hare.

IV. DE SACRAMENTIS ET CULTU DIVINO.

Materia tractanda : Capita XI. XII. Schematum.

Præses : R^{mus} Ep. Albanensis.

Vice-Præses : R^{mus} D. Thomas S. Preston, V.G.

Secretarius : R. D. Paulus Hoelscher, S.T.D.

Theologi : R^{mus} D. Robertus Seton, P.A., S.T.D.

RR. DD. Theophilus Pospisilik, O.S.F.

Jacobus McManus, V.G.

Isidorus Daubresse, S.J.

V. DE BONIS ECCLESIASTICIS.

Materia tractanda : Caput XVI. Schematum.

Præses : R^{mus} Ep. Ogdensburgensis.

Vice-Præses : R^{mus} D. Georgius H. Doane.

Secretarius : R. D. Edmundus De Pauw.

Theologi : RR. DD. Patritius V. Kavanagh, C.M.

Justinus Hilterman, O.S.F.

Joseph Sorg.

Hippolytus De Regge.

VIII. CÆTUS PRÆPARATORIUS EPISCOPORUM ET THEOLOGORUM.

Alter cætus præparatorius eadem die habitus est, Episcoporum scilicet et theologorum, hora 4^a P.M. Præsedit E^mus Cardinalis Archiepiscopus, atque prece "Adsumus" dicta, egressisque omnibus præter Episcopos ac secretarios, allocutus est Patres consynodales, "congratulans de Concilio jam inchoando, gratias agens pro celeri obedientia, ac spem exprimens fore ut omnia cum concordia et ingenti fructu, procedant et terminentur. Materia," aiebat, "per schemata decretorum jam fuit Episcoporum ac theologorum examini subjecta; decreta præliminaria ac formulæ adhibendæ conformiter Concilio Baltimorensi II. fuerunt præparata in Manuali *Praxis synodalis*; methodus deliberationum eadem pariter erit, quam sequebatur idem Concilium, ac tandem parati elenchi synodaliū et commissionum, qui modo sunt proclamandi."

Ad instantiam Promotorum, acceptis Patrum suffragiis, declaratum est Concilium apertum, ac nunc, admissis theologis, legit Ill^mus Cancellarius Archiepiscopalis elenchos Synodaliū et Officiale Concilii ac variarum commissionum, uti habentur supra pag. xxiv.

Prælecta dehinc decreta præliminaria, per summaria nempe capitum: *de præjudicio non afferendo, de methodo vitæ servanda, de non discedendo*; sed totum lectum est decretum *de secreto servando et de libellorum restitutione*, atque huic, acceptis a Secretario libellis Schematum, se conformaturos per fidem sacerdotalem sponderunt omnes theologi synodales. Demum, annuntiata prima publica sessione, dimissa est Congregatio generalis præparatoria.

IX. PRIMA SESSIO SOLEMNIS.

Die 23^a Septembris, quæ erat Dominica XIX. post Pentecosten, hora nona cum dimidia matutina, convenerunt omnes synodales in ædes Archiepiscopales, unde mox ad ecclesiam Metropolitanam sub cantu Psalmorum et Hymnorum solemniter sequenti ordine processerunt:

Thurifer.

Crucifer cum Acolythis.

Ministri altaris inferiores.

Chorus Cantorum.

Clerus Regularis.

Clerus Sæcularis.

Synodales :

Notarii.

Secretarii.

Theologi.

Superiores ordinum regularium.

Superiores Seminariorum.

Vicarii Generales.

Praelati.

Episcopi cum capellanis.

Subdiaconus.

Celebrans cum Presbytero assistente ac Diacono.

Cardinalis pluviali et mitra indutus cum Presbytero
ac Diaconis assistantibus.

Missam solemnem de Spiritu S., in præsentia E^{mi} Archiepiscopi, celebravit Ill^{mus} ac Rev^{mus} Episcopus Brooklynensis, assistantibus ei, ut presbytero Rev. Arthuro J. Donnelly, ut diacono Rev. Jacobo McGean, et ut subdiacono Rev. Cornelio Donovan, Eminentiae vero Suae assidentibus ut diaconis Illmo Thoma S. Preston ac Rev. Adm. Petro Racicot, S.J. Post sacrum, concionem facundam ad populum de Conciliis Provincialibus habuit Ill^{mus} ac Rev^{mus} Bernardus J. McQuaid, Episcopus Roffensis.

Sessionem primam Concilii tunc aperuit E^{mus} Præses, cantatoque a choro Psalmo LXVIII. cum antiphona *Exaudi*, recitavit orationem "*Adsumus*" cum sequenti, ac recitavit Litanias, quas chorus cantavit. Secutum est Evangelium et "*Veni Creator*," post quæ synodum allocutus est E^{mus} Præses, atque post instantiam Promotorum, accepto suffragio Patrum, Concilium declaratum est apertum. Lecta dein, annuente Præsidente, decreta præliminaria, de Concilii nempe officialibus, *de præjudicio non afferendo*, *de methodo vite servanda*, atque *de non discedendo*, et hæc decreta placere Patribus retulit Præsidi Secretarius. Propositum pariter est decretum

de Professione fidei, quam, juxta formam Sa. Mem. Pii Papæ IV., cum additione a fel. rec. Pio IX. præscripta, alta voce prælegit Ill^{mus} Petrensis, quamque juramento super Evangeliiis firmarunt Episcopi singuli, et post eos theologi bini ac bini, sequenti tenore :

*Professio Fidei Tridentina.**

Ego N. firma fide credo, et profiteor omnia et singula, quæ continentur in Symbolo Fidei, quo sancta Romana Ecclesia utitur : videlicet, Credo in unum Deum, Patrem omnipotentem, factorem cæli et terræ, visibilium omnium, et invisibilium. Et in unum Dominum Jesum Christum, Filium Dei unigenitum. Et ex Patre natum, ante omnia sæcula. Deum de Deo, lumen de lumine, Deum verum de Deo vero. Genitum, non factum, consubstantialem Patri, per quem omnia facta sunt. Qui propter nos homines, et propter nostram salutem descendit de cælis. Et incarnatus est de Spiritu sancto ex Maria Virgine : et homo factus est. Crucifixus etiam pro nobis sub Pontio Pilato, passus et sepultus est. Et resurrexit tertia die, secundum Scripturas. Et ascendit in cælum, sedet ad dexteram Patris. Et iterum venturus est cum gloria judicare vivos et mortuos ; cuius regni non erit finis. Et in Spiritum sanctum Dominum, et vivificantem, qui ex Patre, Filioque procedit. Qui cum Patre et Filio simul adoratur, et conglorificatur : qui locutus est per prophetas. Et unam sanctam Catholicam et Apostolicam Ecclesiam. Confiteor unum baptisma in remissionem peccatorum. Et expecto resurrectionem mortuorum. Et vitam venturi sæculi. Amen. Apostolicas et Ecclesiasticas traditiones, reliquasque ejusdem Ecclesiæ observationes, et constitutiones firmissime admitto et amplector.

Item Sacram Scripturam juxta eum sensum, quem tenuit et tenet sancta Mater Ecclesia, cujus est judicare de vero sensu et interpretatione sacrarum Scripturarum, admitto ; nec eam umquam nisi juxta unanimem consensum Patrum accipiam et interpretabor.

Profiteor quoque septem esse vere et proprie Sacramenta novæ legis, a Jesu Christo Domino nostro instituta, atque ad salutem

* Hæc fidei professio in futurum ab omnibus omnino synodalibus facienda est, sive in præcedenti synodo eam emisserint, sive non. Ita exoptat S. C. de Prop. F.

humani generis, licet non omnia singulis necessaria, scilicet Baptismum, Confirmationem, Eucharistiam, Pœnitentiam, Extremam Unctionem, Ordinem, et Matrimonium; illaque gratiam conferre, et ex his Baptismum, Confirmationem, et Ordinem, sine sacrilegio reiterari non posse. Receptos quoque et approbatos Ecclesiæ Catholicæ ritus, in supradictorum omnium sacramentorum solemnii administratione recipio et admitto : omnia et singula quæ de peccato originali et de justificatione, in sacrosancta Tridentina Synodo definita et declarata fuerunt, amplector et recipio.

Profiteor pariter, in Missa offerri Deo verum, proprium et propitiatorium sacrificium, pro vivis et defunctis ; atque in sanctissimo Eucharistiæ Sacramento esse vere, realiter, et substantialiter Corpus, et Sanguinem, una cum anima et Divinitate Domini nostri Jesu Christi, fierique conversionem totius substantiæ panis in Corpus, et totius substantiæ vini in Sanguinem, quam conversionem Catholica Ecclesia Transsubstantiationem appellat.

Fateor etiam, sub altera tantum specie, totum atque integrum Christum, verumque Sacramentum sumi. Constanter teneo Purgatorium esse, animasque ibi detentas Fidelium suffragiis juvari. Similiter et Sanctos una cum Christo regnantes, venerandos, atque invocandos esse ; eosque orationes Deo pro nobis offerre ; atque eorum reliquias esse venerandas. Firmissime assero, imagines Christi, ac Deiparæ semper Virginis, necnon aliorum Sanctorum habendas et retinendas esse, atque eis debitum honorem ac venerationem impertiendam. Indulgentiarum etiam potestatem a Christo in Ecclesia relictam fuisse ; illarumque usum Christiano populo maxime salutarem esse affirmo. Sanctam, Catholicam, et Apostolicam Romanam Ecclesiam, omnium Ecclesiarum matrem et magistram agnosco ; Romanoque Pontifici, beati Petri Apostolorum Principis successori, ac Jesu Christi Vicario veram obedientiam spondeo ac juro. Cætera item omnia a sacris Canonibus et Œcumenicis Conciliis, ac præcipue a sacrosancta Tridentina Synodo et ab Œcumenico Concilio Vaticano tradita, definita ac declarata, præsertim de Romani Pontificis Primatu et Infallibili Magisterio, indubitanter recipio atque profiteor ; simulque contraria omnia, atque hæreses quascumque ab Ecclesia damnatas et rejectas et anathematizatas, ego pariter damno, rejicio, et anathematizo. Hanc veram Catholicam fidem, extra quam nemo salvus esse

potest, quam in præsenti sponte profiteor, et veraciter teneo, eandem integram et inviolatam, usque ad extremum vitæ spiritum, constantissime (Deo adjuvante) retinere et confiteri, atque a meis subditis, vel illis quorum cura ad me in munere meo spectabit, teneri, doceri, et prædicari, quantum in me erit, curaturum, ego idem N. spondeo, voveo, ac juro. Sic me Deus adjuvet, et hæc sancta Dei Evangelia.

Cæteris demum peractis ad tramitem *Praxis synodalis*, annuntiata est a Secretario sessio secunda sollemnis pro die 27^a Septembris, ac, benedictione E^{mi} Præsidis accepta, clausa est sessio.

X. CONGREGATIO PRIVATA EPISCOPORUM PRIMA.

(24^a Septembris, hora 10^a A.M.)

Primæ huic congregationi, habitæ in ædibus Archiepiscopalibus, aderant omnes Rev^{mi} Patres et Secretarius, eique præsedit E^{mus} Cardinalis Archiepiscopus. Post preces et brevem Præsidis allocutionem, inchoavit Ill^{mus} Brooklynensis lectionem Schematum, incipiens a Cap. I. *de Fide*. Varia a Patribus discussa sunt de materiis subjectis, ac decreta firmata usque ad finem Cap. III. Lecta etiam est pars Epistolæ Pastoralis Synodi, concinnari inceptæ ab Illmo Trentonensi, ac medio primæ soluta est Congregatio.

XI. CONVENTIO CONGREGATIONUM PARTICULARIUM PRIMA.

Eadem die 24^a Septembris, in Orphanotrophio puellarum conveniunt variæ Commissiones, atque sub directione suorum Rev^{morum} Præsidentum legerunt et discusserunt materias sibi assignatas, de actis a se per secretarios suos opportune relaturæ.

XII. CONGREGATIO EPISCOPORUM PRIVATA SECUNDA.

Convenerunt Patres in ædibus Archiepiscopalibus hora 10^a A.M. sub præsidentia E^{mi}. Continuavit Brooklyniensis lectionem Schematum a Cap. IV., pariterque retulit acta et notata in hesterna Congregatione particulari *de Fide*. De his et de materiis Capitis IV. deliberatum et decisum est, et etiam de unico catechismo ut in Cap. III.

Continuata dehinc est a Trentonensi lectio Epistolæ Pastoralis, et hora duodecima cum dimidia dimissa est Congregatio.

XIII. CONVENTIO CONGREGATIONUM PARTICULARIUM SECUNDA.

Die 25^a Septembris, hora 4^a P.M., iterum in Orphanotrophio habitæ sunt Congregationes particulares theologorum, de reliqua materia ipsis commissa deliberaturæ, ac animadversiones et vota sua ad Patres Concilii transmissuræ.

XIV. CONGREGATIO EPISCOPORUM PRIVATA TERTIA.

Die 26^a Septembris, hora 10^a A.M., convenerunt Rev^{mi} Patres primum de negotiis privatis acturi, ac post dimidium horæ, admissis secretariis, omnibus præsentibus, excepto Curiensi, continuarunt lectionem et discussionem Schematum, a Cap. V. usque ad Cap. VI. inclusive, et consequenter relata sunt quæ de iis animadversa fuerant in Congregatione particulari *de Personis ecclesiasticis*.

XV. CONGREGATIO GENERALIS PRIMA.

Habita est, præside E^{mo} Cardinali Archiepiscopo, hora 4^a vespertina, in ecclesia Metropolitana. Recitatis precibus, ad instan-

tiam Promotorum, admissus est Rev. P. Theodorus Thiry, S.J., director Operis S. Infantiae. Lecta tunc sunt a Secretario decreta Schematum, hucusque examinata, per summaria nempe capitum, ac prolatae animadversiones, quas in ea fecerant theologi in Congregationibus particularibus. Invitati sunt theologi alii ad aperiendam circa ea mentem suam, sive Latino sive Anglico sermone, quod a nonnullis factum est, praesertim de obligatione rectorum docendi catechismum in scholis et de mediis extirpandi vitium intemperantiae. Synodum similiter allocutus est praedictus Rev. P. Thiry de objecto, laboribus et laudibus Operis S. Infantiae, quod ferventer commendavit zelo Reverendissimorum Episcoporum synodaliū.

Indicta demum est proxima Congregatio generalis in diem 29^{am} Septembris, atque huic finis est factus.

XVI. CONGREGATIO PRIVATA EPISCOPORUM QUARTA.

Eadem die 26^a Septembris, hora 6^a vespertina, congregati sunt Patres omnes in aedibus Archiepiscopalibus.

Primo conventum est de excludendis non synodalibus a sessione publica sequentis diei, dein de legendis in ea decretis per summaria tantum capitum, nisi pro iis articulis vel articulorum locis, quae fuerant in Congregationibus mutata.

Continuata tunc lectio Schematum *de Personis ecclesiasticis*, Cap. VIII., Cap. X. et Cap. XV., ac de iis lata sunt decreta.

In aggrediendo discussionem Capituli XV. proponit E^mus Praeses omittere totum Art. I. Schematum, quoniam ea de re mox agendum erit Romae, in consultatione Metropolitanarum Americae Foederatae. Buffalensis vero censet praestare, ut conservetur, quippe sic patebit, quid in hac regione desideretur. Consentit Praeses, modo Schematibus addatur nota, articulum hunc exaratum jam exstittisse, antequam Romam vocarentur Archiepiscopi. Conditione acceptata, omnes Patres in hanc eunt sententiam.

XVII. SESSIO SOLEMNIS SECUNDA.

Die 27^a Septembris, hora 10^a A.M., præsentibus omnibus synodalibus, Missam de Requie pro defunctis Provinciæ Prælati cantavit Ill^{mus} ac Rev^{mus} Franciscus McNeirny, Episcopus Albanensis, assistantibus ei ut presbytero Rev. D. Joanne F. Kearney, ut diacono et subdiacono Rev. DD. Thoma F. Lynch et Jacobo W. Kelly. Aderat E^{mus} Cardinalis Archiepiscopus, pluviali indutus et mitra, eique ut diaconi assistebant Ill^{mi} ac Rev^{mi} DD. Thomas S. Preston et Georgius H. Doane. Concio post Missam prædicata fuit ab Illmo ac Rev^{mo} Michaeli A. Corrigan, Archiepiscopo titulari Petrensi, et Coadjutore E^{mi} Archiepiscopi, et ea quidem de Præsulibus Provinciæ, qui hucusque in Domino quieverunt. Absolutiones solennes ad castrum doloris factæ fuerunt ab Ill^{mis} Brooklynensi, Roffensi, Buffalensi, Albanensi et ab E^{mo} Cardinali Archiepiscopo.

Mox, dimissis non synodalibus, et clausis januis, aperta est secunda sessio sollemnis Concilii. Peractis omnibus, uti indicantur in *Praxi synodali*, lecta sunt a Secretariis per summa capitum decreta hactenus approbata Schematum, cum totis articulis vel articulorum partibus in quibus mutationes a Patribus admissæ fuerant, suffragiisque suis ea denuo probarunt Rev^{mi} Episcopi. Medio secundæ, cæremoniis consuetis clausa est sessio, et indicata sessio ultima in Dominicam sequentem.

XVIII. CONGREGATIO PRIVATA EPISCOPORUM
QUINTA.

Habita est 28^a Septembris, hora 10^a matutina, præsentibus omnibus Patribus cum E^{mo} Præsede.

Primo loco lectus est novus articulus de societatibus proscriptis, quem singulis Patribus in scripto communicandum proponit E^{mus} Præses, quo securius de eo decernere queant.

Hac occasione monet aliquis, ob ingens rei momentum, et ne in praxi adsit diversitas, maxime desiderandum esse, ut Episco-

porum commissio nominetur ad inquirendum de pluribus societatibus, quæ videntur vetandæ, atque de iis feratur iudicium, vel saltem ut Ill^{mus} Archiepiscopus Petrensis rem definiendam proponat S. Sedi, quod posterius visum est Patribus.

Inchoata dehinc prosecutio lectionis Schematum discussorum in Congregatione particulari *de Zelo animarum*, ac relatæ sunt observationes theologorum ibidem factæ. Post deliberationem, votis Patrum probata sunt varia de iisdem decreta.

*XIX. CONGREGATIO PRIVATA EPISCOPORUM
SEXTA.*

Eadem die 28^a Septembris, hora 4^a P.M., habita est loco et modo consuetis, omnibus præsentibus.

Continuata est lectio Schematum *de Zelo animarum*, cum animadversionibus Congregationis particularis, atque, iis post discussionem sancitis, incepta est deliberatio articulorum Cap. XVI. *de Bonis ecclesiasticis*.

*XX. CONGREGATIO PRIVATA EPISCOPORUM
SEPTIMA.*

Die 29^a Septembris aderant omnes hora 10^a matutina. Præsedit E^{mus}.

Leguntur et adoptantur novi articuli de Societatibus proscriptis (Cap. II. Art. II.) et de virtute Temperantiæ (Cap. IX. Art. V.) Deinde quædam perpenduntur et probantur ex Capp. XI. et XII. *de Sacramentis* et *Cultu divino* ut discussa in Congregatione particulari theologorum, atque alia ad materiam spectantia a Patribus ponderantur et dirimuntur.

XXI. CONGREGATIO GENERALIS SECUNDA.

Convenit in ecclesia Metropolitana hora 4^a vespertina. Peractis præliminariis consuetis, lecta est a Secretario compendiaria relatio

Congregationis generalis præcedentis. Secuta est prælectio decretorum, quæ exinde fuerant approbata, videlicet de Societatibus proscriptis (Cap. II. Art. II.) et de Temperantia (Cap. IX. Art. V.), atque dein per summaria capitum enuntiata decreta Capituli XI. *de Sacramentis*, cum observationibus in ea prolatis in Congregatione particulari. Postulata ac perpensa tunc sunt aliqua ad debitam matrimoniorum celebrationem spectantia, atque lecta mox sunt modo dicto Cap. XII. *de Cultu divino*, et XVI. *de Bonis ecclesiasticis* cum theologorum observationibus, nulloque jam quidquam notante, pronuntiatus est finis hujus ultimæ Congregationis generalis.

Post eam in sacristia a theologis restituti sunt Secretariis libelli Schematum.

XXII. CONGREGATIO PRIVATA EPISCOPORUM OCTAVA.

Post Congregationem generalem 29to Septembris, in ædibus Archiepiscopalibus, hora 6^a vespertina, habita est octava et ultima Congregatio privata Episcoporum, præside E^{mo}. In ea primum disceptatum est de quæstionibus in posteriori Congregatione generali motis; sed convenire Patres eas singulis pro sua diœcesi Episcopis solvendas relinqui oportere, adeoque nihil de iis decretum fuit.

Secuta est, egressis Secretariis, consultatio secreta Patrum.

XXIII. SESSIO SOLEMNIS TERTIA.

Die 30^a Septembris, pro fausta conclusione Synodi, hora 10^a, præsentē E^{mo} Archiepiscopo, pluviali induto et mitra, Missam solemnem de SS. Trinitate cantavit Ill^{mus} ac Rev^{mus} Archiepiscopus Petrensis. Assistebant ipsi ut presbyter Rev. Gulielmus Clowry, ut diaconus Rev. Michael C. O'Farrell, ut subdiaconus Rev. Joannes M. Grady. Diaconi autem assistentes E^{mi} Cardinalis erant Illⁱ

ac Rev^{mi} Thomas S. Preston et Robertus Seton. Post Missam concionatus est ad populum Ill^{mus} ac Rev^{mus} Episcopus Trentonensis, triumphos Ecclesiæ diserte enarrans. Mutatis tunc paramentis albis in rubra, peractæ sunt cæremoniæ, quas pro sessione ultima Concilii Provincialis præscribit *Praxis synodalis*, atque, instantibus Promotoribus, lecta sunt decreta, quæ post sessionem secundam fuerant a Patribus sancita, nempe primo loco, sed non altiori voce—dimissa enim non fuerat congregatio—pleni articuli *de Societatibus proscriptis* et *de Temperantia*; dein per summaria capitum, uti reperiuntur in Elencho Quæstionum, Capita VII., IX., XI., XII., XIII., XIV. et XVI.

Institerunt mox Promotores pro subscriptione decretorum, quam ordine suo in altari ad cornu Evangelii præstiterunt E^{mus} Archiepiscopus, Rev^{mi} Episcopi, atque Secretarii, Notarii et Cæremoniarii Concilii.

Vocata quoque sunt a Secretario nomina synodalia, singulis respondentibus: "Adsum."

Propositum pariter, et voto Patrum sancitum, decretum de conclusione Concilii, factusque est a Promotoribus rogitus Notarii, ut omnium acta debite conficeret, quod promisit se facturum.

Nomine Episcoporum omnium suffraganeorum, E^{mm} Præsidentem tunc allocutus est Ill^{mus} Episcopus Brooklynensis, omnium gratias ei exprimens pro zelo in hujus Concilii celebratione ac pro sapienti ejus directione, atque spem enuntians futurum, ut diu adhuc pro prosperitate Provinciæ vitam producat venerabilis Metropolita.

Secutus est hymnus *Te Deum laudamus*, intonatus ab E^{mo}, et continuatus alternatim ab utroque Ecclesiæ Cathedralis choro.

Dein, sedente E^{mo} Præsidente, in tono et cadentia versiculorum, respondentibus omnibus synodalibus, decantatæ sunt a cantoribus Concilii sequentes

ACCLAMATIONES.

Archidiaconus. Sanctissimæ et Individuæ Trinitati, sempiterna laus
ac gratiarum actio!

Chorus. Gloria Tibi, Trinitas æqualis, una Deitas, et ante omnia
sæcula, et nunc, et in perpetuum!

Arch. Beatæ Mariæ, Virgini Deiparæ, sine labe conceptæ, honor
æternus, filialis veneratio!

Chor. Benedicta sit Dei filia, et sponsa, et mater; beatam dicant eam omnes generationes!

Arch. Beatissimo Leoni, Papæ XIII., fidei doctori infallibili, multi anni, perennis felicitas!

Chor. Impleat eum Dominus spiritu sapientiæ et virtutis; e manu hostium vindicet eum, et conservet eum annos multos!

Arch. Eminentissimo Archiepiscopo Neo-Eboracensi, primo Novi Orbis Cardinali, hujus Concilii Præsidi, vita longa, multæ gratiæ!

Chor. Vita longa, multæ gratiæ! Dominus retribuat!

Arch. Illustrissimis Archiepiscopo et Episcopis, qui hanc Synodum celebrarunt, prospera vita, faustum ministerium!

Chor. Præconibus veritatis benedictio Dei, memoria perpetua, laborum uberrima seges!

Arch. Episcopis et presbyteris hujus Provinciæ, qui in Domino obdormierunt, pax Christi, gloria Paradisi!

Chor. Requiem æternam dona eis, Domine, et lux perpetua luceat eis!

Arch. Clero hujus Provinciæ, religiosis communitatibus, ac toti populo salus a Domino et benedictio!

Chor. Pater sancte, serva eos a malo; sanctifica eos in veritate, et vitam æternam da eis!

Arch. Almæ nostræ Reipublicæ pax indeficiens, salutaris prosperitas!

Chor. Ne derelinquas, Domine, super quos invocatum est Nomen Tuum; da eis angelum Tuum custodem, ac in portum voluntatis Tuæ deduc navem eorum.

Arch. Synodi Neo-Eboracensis hujus Quartæ decretis inhæreamus, fideliter observemus!

Chor. Omnes idipsum sentimus; omnes venerabimur et custodiemus!

Arch. Nos vero ministerium nostrum explentes, ut boni dispensatores multiformis gratiæ Dei, intercedentibus pro nobis Beatissima Matre Dei, atque Sanctis omnibus, dignos reddamus nos misericordia Dei et Domini nostri Jesu Christi!

Chor. Fiat! Fiat! Amen! Amen!

Posthac pacem singulis suffraganeis dedit sedens in suppedaneo altaris E^{mus} Præses, quam sibi invicem singulis communicarunt redeuntes ad loca sua Rev^{mi} Episcopi, et mox benedictionem solemnem toti cœtui cleri fideliumque impertivit, cum indulgentia centum dierum, quam populo Latine et Anglice publicavit Ill^{mus} D. Quinn.

Tandem, cantato a primo diacono Archiepiscopali, "Recedamus cum pace," et responso dato ab omnibus "Amen," processionaliter ad sacristiam regressus est cœtus synodalis, et Quarto Concilio Provinciali Neo-Eboracensi factus est finis.

XXIV. EPISTOLA PATRUM CONCILII AD SUMMUM PONTIFICEM.

Sanctissimo Domino Nostro Leoni Papæ XIII. :

BEATISSIME PATER :

Spiritualibus gregum Nostrorum occurrentes indigentis, benigna tua muniti licentia, quam propter nondum absolutum Vaticanum Concilium impetrandam noveramus, atque Apostolica Benedictione, abs te paterne Nobis transmissa, roborati, Synodum Neo-Eboracensem Quartam celebravimus, Tertiæ post duos et viginti annos succedentem. Congregatis in ea Nobis munus istud primum sane omnium incumbere palam recipiendi omnia ac singula, quæ a Sacro Œcumenico Concilio Vaticano definita sunt ac statuta, veramque Summo Romano Pontifici obedientiam spondendi ac profitendi. Quo officio nullum utique jucundius aut acceptabilius poterat occurrere adimplendum. Haud enim, in longinqua licet ac transmarina Occidentalis orbis parte degentibus, diversa Nobis est fides ab ea, quam Beatissimi Apostolorum Principes Romæ sanguine suo obsignarunt; neque, novarum tot inter discrimina rerum, aliter sentinus quam olim Ecclesiæ Orientalis decus illud et gloria, S. Ephrem Syrus, qui verba Domini ad Petrum in ultima Cœna commentans, sic est effatus: "Simon, discipule mi, ego te constitui fundamentum Ecclesiæ sanctæ, Petram vocavi te antea, quia tu sustinebis totum meum ædificium;

tu es inspector eorum, qui ædificant mihi Ecclesiam in terris; si quid reprobum ædificare velint, tu fundamentum reprimas eos; tu es caput fontis, a quo hauritur doctrina mea, tu es caput discipulorum meorum; per te omnes gentes potabo; tui est suavitas illa vivifica, quam largior; te elegi, ut sis in mea institutione velut primogenitus, et hæres efficiaris thesaurorum meorum; claves regni mei dedi tibi. Ecce principem te constitui super omnes meos thesauros.”*

“Soliditas itaque illius Petræ,” ut cum Magno illo decessore tuo, Primo Leone, loquamur, “quæ in Apostolorum Principe est laudata, perpetua est. Et, sicut permanet, quod in Christo Petrus credidit, ita permanet, quod in Petro Christus instituit.”†

In Te igitur, Beatissime Pater, Petri hærede, Petri privilegium veneramur; Te Christianorum omnium Patrem, Te fidei Catholicæ Doctorem, falli nescium, toto mentis et cordis affectu profitemur. Tantus ut Pontifex Ecclesiæ salvus et incolumis quam diutissime conservetur, atque cito in prisca jura regia Sedis suæ triumphans restituatur, a Deo, bonorum omnium largitore, enixe ardentèrque postulamus.

In Concilio hoc Provinciali Nostro, post promulgatas utilissimas non paucas doctrinales decisiones, in decretis Concilii Vaticani, atque in Tuis, Beatissime Pater, Constitutionibus, Apostolicisque Litteris præsertim fundatas, mox, haud ignari iudicium a domo Dei incipere debere, oculos ante omnia vertimus in officia gravissima et obligationes Episcoporum, quippe qui cupimus et volumus in observatione legum præire; deinde, ad varia disciplinæ capita, pro necessitate vel utilitate Nostratum, descendentes, tum leges, tum consuetudines S. Romanæ Ecclesiæ, omnium Matris et Magistræ, conati sumus, in quantum possibile videbatur, observare et æmulari, atque inter illas eas potissimum selegimus, quæ a fel. rec. Magno Pio IX., atque a Sanctitate Tua tam opportune fuerunt proclamatæ aut sancitæ circa conservationem et augmentum religionis ac pietatis in individuis fidelibus, maxime junioribus, in Sanctuario et in familia, atque in societate tam civili quam politica. Quod autem passim in novellis accidit

*Serm. IV. in Hebdom. S., nunc primum translatus ab Ex^o D. T. J. Lamy, professore in Universitate Catholica Lovaniensi.

†Serm. II. in Annivers. Assumptionis suæ.

ecclesiis, ut omnia nimirum ad juris apices atque ad laudabiles majorum consuetudines nequeant illico accommodari, heic quoque jure merito erat expectandum ac ineluctabiliter tolerandum. Non semel ideo, dum hæc decreta condebamus, in memoriam recurrit, quod filio Salomonis sapienter dicebant seniores Israel: "Si hodie obedieris populo huic, . . . locutusque fueris ad eos verba lenia, erunt tibi servi cunctis diebus."* Non omnes proinde, quas volebamus, introducere potuimus leges; at simul tamen, temporis locorumque habita ratione, non paucas promulgavimus, reliquas, quam primum fieri licuerit, haudquaquam neglecturi.

Cæterum, Beatissime Pater, quidquid pro modulo Nostro decrevimus, id ipsum piissima observantia ac filiali devotione Tibi subjicimus, aut probandum, aut respuendum, aut in melius immutandum. Quæcumque enim fieri Sanctitas Tua decreverit, et Nos lætabundi rata habebimus, Pontificis decisionibus cum Patribus Chalcedonensibus acclamantes: "Petrus per Leonem locutus est!" Interea, ad pedes Beatitudinis Tuæ provoluti, Benedictionem Apostolicam pro Nobismetipsis, pro devotissimo Nostro Clero, necnon pro dilecto ac fidei Nostro populo, humiliter exoramus.

Sanctitatis Tuæ obsequentissimi filii,

JOANNES CARDINALIS McCLOSKEY, *Archiepiscopus
Neo-Eboracensis.*

MICHAEL AUGUSTINUS, *Archiepiscopus Petrensis.*

JOANNES, *Episcopus Brooklynensis.*

BERNARDUS, *Episcopus Roffensis.*

STEPHANUS VINCENTIUS, *Episcopus Buffalensis.*

FRANCISCUS, *Episcopus Albanensis.*

EDGARUS, *Episcopus Ogdensburgensis.*

VENANTIUS MICHAEL, *Episcopus Novarcensis.*

MICHAEL JOSEPH, *Episcopus Trentonensis.*

JOANNES JOSEPH, *Episcopus Curiensis.*

NEO-EBORACI, 30^a Septembris, 1883.

Hæc omnia acta, quantum licuit, fideliter descripsimus et sincere retulimus.

HENRICUS GABRIELS, S.T.D., }
SEBASTIANUS G. MESSMER, } *Secretarii synodales.*

*XXV. SUMMI PONTIFICIS LEONIS XIII. RESPON-
SUM AD PATRES CONCILII.*

LEO P. P. XIII.

DILECTE FILI NOSTER ET VENERABILES FRATRES, SALUTEM ET APOSTOLICAM BENEDICTIONEM: Excepimus amantissimas litteras vestras una cum decretis Concilii Provincialis Neo-Eboracensis Quarti, quod elapso Septembri a Vobis habitum fuit, nec non egregias animorum vestrorum declarationes, quibus eadem decreta Auctoritati Nostræ Apostolicæ subjecistis. Hæc Nos Congregationi Nostræ Fidei Propagandæ præpositæ expendenda de more commisimus, a qua, postquam de ipsis ad Nos retulerit, congruum Vobis responsum reddetur. Interea facere non possumus, Dilecte Fili Noster et Venerabiles Fratres, quin zelo vestro, quo hanc partem pastoralis sollicitudinis implevistis, observantiæ et venerationi quam erga S. Petri Cathedram in iis palam et publice recipiendis quæ in Vaticano Concilio definita sunt, luculenter declarastis, egregiis sensibus quibus obsequium vestrum erga supremam potestatem quam in Ecclesia, Deo sic disponente, obtinemus, diserte professi estis, amplissimas tribuamus laudes, nec non communes curas vestras prudentiamque commendemus, quas in puritate et integritate catholicæ doctrinæ servanda, in sacra disciplina et Ecclesiæ legibus custodiendis præclare exhibuistis. Hæc profecto magnæ Nobis consolationi fuerunt, ac fiduciam illam confirmant quam firmissimam habemus, nempe Deo auxiliante, ac Vobis unanimi studio connitentibus, fidem ac religionem in istis regionibus felicia incrementa in dies magis suscepturam, ex quibus optimi fructus in publicam etiam prosperitatem dimanabunt. Hanc spem intimo animo foventes auctorem bonorum omnium Deum ex corde rogamus, ut iis quæ in nomine Ejus plantastis et rigastis incrementum donet, atque ita sua gratia fecundet opera vestra, eorumque qui Vobis ducibus sacro ministerio funguntur, ut in istis Dominici Agri partibus læta et copiosa justitiæ et salutis messis feliciter exsurgat. Præcipuam demum dilectionem Nostram Vobis, Dilecte Fili Noster et Venerabiles Fratres, ultro declarantes, Apostolicam Benedictionem, auspiciem omnium gratia-

rum, tum Vobis singulis tum universis, tum Dilectis Filiis, Clero et Fidelibus omnibus, quibus præsidentis, peramanter in Domino impertimus.

Datum Romæ apud S. Petrum die 20^a Novembris, An. 1883, Pontificatus Nostri Anno Sexto.

LEO P. P. XIII.

*XXVI. LITTERÆ PATRUM CONCILII AD CLERUM
ET POPULUM.*

PASTORAL LETTER.

*We, the Cardinal Archbishop and the Bishops of the Province of
New York, in Provincial Council assembled :*

To our dearly beloved Brethren and Children in Christ, the
Clergy, secular and regular, and the Faithful under our
charge,

Health and Benediction in the Lord :

In closing our Provincial Council, and before we depart for our respective sees, we earnestly desire to address to you some words of consolation, of encouragement and warning—of *consolation* for the past ; of *encouragement* for the present ; of *warning* for the future. Two-and-twenty years have elapsed since the last Council of the Province of New York was held in this city. How many changes for good or for evil have been brought us by these vanished years ! Our country has grown wonderfully in numbers and in resources, despite the many and great social and commercial troubles, which occasioned much sorrow and suffering to a large portion of our people. But the growth of the Catholic Church has been still more surprising ; and at the close of this Provincial Council, which has enabled us to note the evidences of this progress, we raise our hearts in gratitude to the Almighty Giver of all good gifts for His surpassing mercies to us, to our land, and to His Church, and next we naturally turn to you to make you sharers of our joy and of our thankfulness.

For truly, dearly beloved brethren, is it not marvellous how the little grain of mustard-seed has grown beyond all herbs, until it has become a mighty tree, with its branches extending far and wide, spreading and increasing every year in fruitfulness and beauty, until it attracts the admiration of many, and the astonishment of all ? The Catholic Church in our midst is to-day a

fair city, seated on the mountain-top, visible to all eyes. The signs of her progress are manifest and numerous. Sacred temples, many of them remarkable for their beauty and their grandeur, have been erected by her children to the honor and the worship of the Most High. Religious communities have multiplied beyond our hopes. Asylums and hospitals for the needy and the sick ; orphanages and protectories for the homeless and the wayward ; schools for the education and training of the young of both sexes—primary schools for the little ones, more advanced schools for older children, high-schools, academies, and colleges for the cultivation of the mind in the higher departments of knowledge ; and many other pious institutions are to be found almost everywhere throughout the Province. Under the blessing of God, to you, dearest brethren, is this wonderful progress due. By your unceasing charity, by constant sacrifices, by generous gifts, and by fervent prayers you have built up this fair structure. From the never-failing spring of your zeal for God's glory, and from the love of His holy Church ever welling up in your hearts, has flowed this constant stream of alms and of generous offerings which have wrought such wonders before our eyes.

Hence, too, is our Faith now better understood and our Church more respected by our fellow-citizens of all religious denominations. Many of the old prejudices that had their origin in ignorance, or in misrepresentations of our Religion, are gradually disappearing. The charges of idolatry, of disloyalty to country, of base superstition, of degrading tenets, are vanishing before the advancing light of knowledge, as darkness at the dawn of day. We recognize these signs of a more hopeful future, and we bless our Lord for them.

But whilst thus recording our gratitude for the many blessings we enjoy, and giving testimony to the progress we have made under the laws of this free country, we feel constrained to call your earnest attention to some of the evils and dangers which threaten to arrest the progress and disfigure the beauty of the Church. The very freedom we enjoy makes these dangers all the greater. For freedom, like many other blessings, is apt to be abused ; when abused, it degenerates into license ; and license or licentiousness undermines the authority of law, whether hu-

man or divine. Assembled, then, in Provincial Council, and relying on the promise of our Blessed Saviour, that where two or three are gathered together in His name He is present in their midst, we raise our voices to point out a few of the evils of modern society, and some of the dangers that threaten the ruin of faith and the loss of temporal and eternal happiness.

We are not calumniators of our age when we declare that many anti-Christian maxims, customs, and laws are now openly admitted and accepted; that not only special articles of the Christian faith, or particular truths of religion, are denied, but the entire body of Revelation, the sacred books of Scripture, the whole supernatural system, nay, the very notion of God as a personal, self-subsistent being. All that even the untutored conscience of the natural man hitherto fully believed is contemptuously ignored or blasphemously impugned by many, who, going beyond even the wildest excesses of the pagans, endeavor, both by word and by writing, to destroy the foundation of all our hopes of heaven and of all our rights and duties upon earth.

In full accord with the deceitful promise made by the tempter in the Garden of Eden, "You shall be as gods" if you eat of the fruit of the forbidden tree, many actually seek this complete subversion of all order. They forget their dependence upon their Creator. They reject authority. They claim unlimited freedom of thought, and word, and deed. Making personal gratification the sole end and aim of life, they, in fact, constitute themselves gods to whom alone is honor due. We do not now desire, dearly beloved brethren, to enter upon the general subject of this fearful apostasy from the truth of God by modern infidelity; but we shall call your attention especially to some practical truths of the utmost importance to individuals and to society.

The first regards the nature, the *sanctity*, and the importance of MARRIAGE.

You will readily understand why we begin with this subject. Outside of the Catholic Church the true nature of Marriage is almost everywhere misunderstood. You have only to look around you, to listen to daily discourse, to read our daily journals, in order to realize that the Christian idea of Marriage is gradually disappearing from men's minds. It is no longer, in the eyes of

countless numbers, the union of one man with one woman, as instituted by God in the Garden of Paradise, and as re-established by Christ, our Blessed Redeemer—a union for life, that no earthly power can sever. With great sorrow we see this sacred union often destroyed for trivial causes; families divided by the baneful effects of divorce; homes broken up; children separated from their parents; husbands and wives breaking the bonds that they had sworn to keep until death, and forming new alliances, soon again to be broken at the dictate of passion, fancy, or caprice. This is not the Christian idea of Marriage. True ideas upon this point are of the utmost importance. Marriage is the very foundation of society: if the foundation be not firmly laid, the whole fabric will totter and fall. Marriage is not a human institution. God Himself was its author at the beginning of the world. It does not derive its efficacy from human laws or from society, for it preceded both. It is a contract, indeed; but its binding force does not depend on the mere wishes of the contracting parties. Men may make other contracts according to mutual agreement. They can sell or buy, lend or borrow, on conditions satisfactory to both parties. But the contract of Marriage, having God for its author, must be made according to the conditions established by Him, or not made at all. If men and women wish to marry, they can put no conditions, they can make no bargain with each other, contrary to the will of God. They can be united only by their free-will, but, once united, they cannot by an exercise of their free-will be separated.

The Catholic Church, moreover, teaches that our Divine Saviour raised this contract to the higher dignity of a sacrament of the New Law, thus making it a still more holy and sacred union, symbolizing His own mystic nuptials with His Church, conferring special blessings and graces on the married couple, to enable them to live happily together, and to bring up their children in the fear and love of God. The teaching of our Saviour is contained in many passages of the New Testament, but particularly in the nineteenth chapter of St. Matthew: "Have ye not read," said He to the Pharisees, "that He who made man from the beginning, made them male and female? And He said:

For this cause shall a man leave father and mother, and shall cleave to his wife, and they two shall be in one flesh. Therefore now they are not two, but one flesh. What therefore God hath joined together, let no man put asunder." Then to further questioning about the divorce granted by the Mosaic law He thus distinctly replies: "Because Moses, by reason of the hardness of your heart, permitted you to put away your wives; but from the beginning it was not so. And I say to you, that whosoever shall put away his wife, except it be for fornication, and shall marry another, committeth adultery. And he that shall marry her that is put away committeth adultery."* Thus He, the great law-giver of Christians, restores marriage to its primitive unity and indissolubility.

Again, St. Paul, the preacher, and the expounder of the Gospel law, thus speaks: "A woman is bound by the law as long as her husband *liveth*; but if *her husband die*, she is at liberty; let her marry whom she will, only in the Lord."† Nothing, then, but death, according to the Apostle, can break the sacred bonds of marriage.

We cannot here fully develop the great truth that Christian society is founded upon Christian marriage, and must necessarily perish without it. Christian marriage produces the Christian family, the unit which in turn forms and develops Christian society. All thoughtful men who value the Christian faith are beginning to realize the frightful evils that must inevitably befall society if the dire plague of divorce, with all the nameless sins leading to it and springing from it, be allowed to continue its ravages. Many an earnest writer and many an eloquent voice, even in the non-Catholic press and pulpit, have lately deplored this crying evil. In the eyes of the true Christian, the abominable system of Mormonism is scarcely more horrible than the system of divorce; for it is hardly more shameful to have many wives at once, than to have several in succession, while the first, to whom fidelity unto death was sworn, is still alive.

Nothing, then, must persuade you, dearly beloved brethren, that the marriage union, once consummated, can be dissolved by any law, any State, any power on earth. "What God hath

* St. Matthew xix.

† 1 Cor. vii. 39.

joined together let no man put asunder." Hence marriage ought not to be lightly, or rashly, or sinfully contracted. The bond that only death can sunder, and that makes or mars the happiness of an entire life, should be entered into with a full knowledge of its consequences. It should be made by the contracting parties only after an intimate acquaintance with each other's habits and dispositions, and with a sense of its important duties and obligations. Through lack of such knowledge and of thoughtful deliberation arise so many bickerings, family dissensions, scandalous suits for divorce, and oftentimes suicide itself as a last resource. We, therefore, to obviate these dangers as far as possible, strictly prescribe the publication of the Banns before marriage, according to the laws of the Church; and, as a shield to the honor and good name of the contracting parties, we desire that these publications be never omitted, and that dispensations be not asked for unless for gravest reasons.

Moreover, since God's grace and blessing should be earnestly sought in marriage, and since a sacrament so holy ought to be received with pure dispositions, we desire earnestly that all Catholics about to be married should not only be strengthened by the reception of the sacraments of Penance and the Holy Eucharist, but that the Mass for "Bride and Groom" should be offered for them, as the Church has annexed to it a special blessing, and has accompanied that blessing with most touching prayers for their happiness in time and eternity.

We most earnestly desire, also, that, except for very grave reasons, the marriage ceremony (as is already the established law in some of our dioceses) should not be celebrated in the afternoon or evening; and never in private houses, without the special consent of the Ordinary.

Again, as marriage is a most intimate union of husband and wife, the hearts of both should beat in thorough sympathy; consequently the religious convictions of both ought to be in perfect harmony. For is it not only in the union of the inmost wishes and longings of the soul that the most perfect love can exist? The Catholic Church, therefore, ever solicitous for the happiness of her children and with the wisdom given to her from above, has always detested and forbidden MIXED MARRIAGES.

There can be no perfect harmony in the family circle, no thorough co-operation in the training and education of children, no instilling of deep religious truths into their minds, where there is no common faith, nor mutually respected and practised forms of divine worship. From such marriages must often arise religious indifference and a total disregard and contempt for divine faith. And if death should snatch away the Catholic father or Catholic mother, how can the children be educated in the Catholic religion by the non-Catholic surviving parent? To our great sorrow we have known of such evils in the past. No doubt God, in His great mercy, has, in some cases, saved such marriages from these evil consequences. But the few exceptions only strengthen the rule, and the losses have far exceeded the gains. The wishes of the Church are very explicit on this subject. Wherefore, we exhort the pastors of souls to use all possible care to instruct their people accordingly, in order to keep them from such alliances, and to avoid in time all such association as might lead to them. If circumstances should arise justifying an appeal to the bishop for dispensations for such marriages, let it be clearly understood that the dispensation can only be granted on the acceptance of all the conditions prescribed by the Church.

Finally, as chief pastors of the fold of Christ, we particularly forbid, under penalty of excommunication reserved to Episcopal authority, the faithful committed to our charge to contract marriage before ministers of any other religious denomination.

II. *Christian Education.*—

The next subject to which we direct your attention is Christian education. As the end of marriage is the preservation and extension of the human race, so the end of Christian marriage is to raise up for God and society a Christian offspring. Now, it is quite certain that a race of Christian children can be secured only by a Christian education. Christian virtues do not grow spontaneously in the soul. They are the result of careful and constant culture; and this must begin in the early dawn of childhood. "It is a proverb: A young man according to his way, even when he is old, he will not depart from it."* As the young plant is trained, so will it grow.

* Proverbs xxii. 6.

This is your glory, Christian parents. To you is confided the wonderful privilege of training the immortal souls of your children, to fulfil here below the duties assigned to them by their heavenly Father, that they may receive from His hands an eternal crown in heaven. No one can fully replace you, nor can you resign your rights to others. Take, then, the same care, at least, of your children that a skilful gardener would take of delicate flowers, which he knows are much prized by his master. Give them a healthy atmosphere in your homes. They cannot live in foul or vitiated air—the air of immorality and vice, the air of wilful ignorance of their duties. You would not willingly allow them to remain where fever is raging, where a plague or the cholera is mowing down its victims. Why, then, expose them to the still fouler, still more deadly atmosphere of intemperance, or hatred, or anger, or lust? Make your homes cheerful, as true Christian homes ever are, by the sunshine of gentleness and love. Make them holy by the example of your piety—more efficacious than precept. Render your homes true temples where the hearts of your children will feel the constant presence of a loving God and Saviour. Then accustom them from earliest years to love His Holy Church, the spotless Bride of the Lamb. Bring them to the divine offices in which His praises are sung; bring them to the sacraments that will nourish their souls, and to the hearing of the Divine Word that will enlighten their understanding. “Fathers, bring up your children in the discipline and correction of the Lord.”* Remember, dear brethren, that all these truths concern you most deeply; you will be judged by them; you will stand or fall by them; your children shall be required from you by the Creator who gave them to you; if they are lost through your neglect, their blood will be upon your head. You shall answer for them with your own souls.

Now, as you cannot easily provide in your homes for the entire training of your children, even when aided by the religious instructions in the Church, it becomes your imperative duty to send them to Christian schools, that they may grow in Christian virtue, as well as in the various branches of secular knowledge, suitable for their advancement in the world. We have often

* Ephes. vi. 4.

spoken to you on this important subject. It has been frequently expounded to you by your pastors. Every Council, every assembly of Catholic bishops, held in modern times, has given the most positive decisions in its regard. The Supreme Pontiffs have again and again, with no faltering accents, but in clearest tones, proclaimed from their high place of authority, the watch-tower on which Christ has placed them to guide and to direct the entire Church, the absolute necessity of *making education more Christian*; and it has been clearly decided by their supreme power "THAT NO CATHOLIC, OF WHATEVER RANK OR CONDITION HE MAY BE, CAN APPROVE OF ANY SYSTEM OF PUBLIC INSTRUCTION FROM WHICH RELIGION IS TOTALLY EXCLUDED." But even if the voice of the Church were not so clear, your own experience should save you from the crime of sending your children to godless schools. See how infidelity and impiety are stalking over the land. See how contempt for authority, self-seeking and dishonesty, complete disregard for moral obligations, and other kindred evils, are increasing so rapidly and assuming such gigantic proportions that men stand aghast at the prospect, and are filled with alarm for the future destinies of our country. Thoughtful men, of every religious denomination, are beginning to realize this danger, and many voices are now heard throughout the land, deploring the evils which the want of religious instruction in the training of children is already bringing upon us. Schools without religion have been in existence long enough for even the least observant of men to be able to judge of their results. Their shortcomings in other respects have been often pointed out by others. "By their fruits you shall know them."

This question of religious education is the paramount question of the day, on the solution of which our destiny as a Christian people must depend, for, as it has been well said by a deep thinker, "we may just as well expect a harvest without sowing seed as to expect a Christian people without Christian education." The Catholic school sows the good seed in the hearts of your children, to bear in after years glorious fruits for our country and for Religion. Until such time as a sense of justice will force our fellow-citizens to admit the fairness of our claims, and realize the injustice of taxing us for schools to which we cannot

conscientiously send our children, unless in cases of extreme necessity, we shall be obliged to build our own schools, even out of our scanty resources. Be zealous, then, dear brethren, in establishing such schools. Build them where they do not exist. Support them generously where they are already established; develop them, increase their usefulness, so that they may be in no respect inferior to any others. Strengthen the hands of your pastors, that they may render these schools more and more efficient, so that your children may learn in them all that will make them hereafter loyal citizens of their country and valiant soldiers of Christ and His holy Church. By these schools the efforts of infidelity will be rendered abortive; by them will Religion be fortified; by them will your Pastors be able to repeat the touching words of the Divine Master: "Father, those whom thou gavest to me have I kept, and not one of them is lost."*

We also recommend to your charity and piety our Ecclesiastical Seminaries, where the young Levites are trained in the knowledge of their sacred duties and to do battle for the cause of God.

It is your most sacred interest that your future pastors and guides should be thoroughly instructed in all that regards the care of your souls. They should be well grounded in religious doctrine, otherwise they might prove to be only blind guides, and lead you into the pit. They should be men of deep, earnest piety, men of God, to show you by their example the road to heaven. They should also be men whose minds are enriched with the treasures of sacred and secular knowledge. Now, they cannot acquire this science, nor those habits of solid virtue, unless by a sound ecclesiastical training, which can be obtained only in Ecclesiastical Seminaries. We count, therefore, upon your co-operation in fostering such Seminaries for the education of our young priests; for we desire a *learned*, as well as a *holy* and zealous priesthood.

III. *Catholic Literature.*—

In close connection with Catholic education, and necessarily contributing to it as a most powerful auxiliary, comes the important subject of good reading and the development of a sound Catholic literature.

* St. John xvii. 12. ;

It is difficult to overestimate the power of the press. No mightier human agency can be found to-day for good or for evil. Its influence extends everywhere. It acts upon society at large; it enters into the bosom of the family. The creature of public opinion, it directs and moulds the minds of men, and so in turn contributes to form and govern this same public opinion. What St. James says of the tongue, that "from it proceed both blessing and cursing,"* may be applied in a thousand-fold degree to the press. Laden with blessings and curses, like the lightning-flash it speeds on its way from the great cities, the centres of industry and commerce, reaching every fireside, lighting up or darkening every home, dropping along its track deadly poison or healing balm. When directed by truth and honesty, the press becomes a most valuable auxiliary to the Church of God; when animated by the spirit of falsehood, malice, sedition, or immorality, it is a fearful curse to society, the deadliest foe to Religion.

Let us recall in this connection the words of Pope Pius IX., of holy memory: "Divine Providence has given in our days a great mission to the Catholic press. It is its duty to preserve the principles of order and of faith where they still exist, and to draw them forth from the obscurity into which impiety or religious indifference may have consigned them."

Hence you can understand the immense importance of good reading for the training and developing of the minds of your children. Reading aids and continues the work of the schools. It supplies the food with which the mind is nourished. To secure, then, the fullest results of a Christian education, we must have such reading as will fortify Christian principles. If we do not furnish good books to the children, they will surely read dangerous and forbidden ones. When we see the vast number of worthless, poisonous, revolutionary, irreligious, immoral publications constantly brought out to cater to the cravings of the vilest passions, should we not tremble lest some of these shameful volumes fall into the hands of our pure, innocent children and soil their hearts and corrupt their souls for ever? It is, therefore, your bounden duty to provide the antidote to the poison and the remedy for the disease, by supplying them with sound Catholic

* St. James iii. 10.

books which will enlighten their understandings, purify their hearts, and make them brave and pure and upright. Wholesome, pleasant, and instructive reading will serve admirably thus to train our boys and girls. To do this efficaciously we must have a good Catholic literature. What a lesson is taught us by the enemies of the Church! Through the medium of the press they sow broadcast their evil principles. They spare no pains to entice the minds of the young. They furnish books for every taste; they render them most fascinating to the eye by the beauty of the illustrations. And we stand idly by, doing nothing. We see our children swallowing this poison and we fold our arms. "The children of this world are wiser in their generation than the children of light."* Immortal souls are perishing through vile books, and we make so little effort to save them! Even Christian fathers and mothers look on with apparent unconcern. Their children are devouring some infamous production, their hearts beating with unholy excitement, and Christian parents are not alarmed. A terrible battle is raging around us, deadly weapons are forged against us by the press, and many Catholics seek no protection against those assaults, but blindly rush, unarmed, into the very ranks of the enemy. In this free land, where we have numberless occasions of making known the truth to the inquiring minds of so many millions of our countrymen, we fail, either through apathy or cowardice or selfishness, to utilize in our behalf the mighty engine of the press. Are we really awake to the dangers of the times? Your enemies have often exultingly declared that the Catholic Church hates knowledge. Is this true? We, your bishops and chief pastors, ask you most earnestly to prove its falsehood. Prove it by your love for good books, prove it by encouraging your own literature. Prove that you follow the teachings of our present illustrious Pontiff, Pope Leo XIII., himself a most distinguished scholar, who has opened the treasures of the Vatican Library to the whole world, that all men may know that the Catholic Church fears nothing from true learning and knowledge. How admirably he thus describes the true method of writing history! "The first duty of the historian is never to venture on a false statement; next, never to shrink from tell-

*St. Luke xvi. 8.

ing the truth ; so that his writings may be free from all suspicion of favor or malice." Let us seek to give effect to these words by increased zeal in the diffusion of good books.

Many efforts have been made by enterprising publishers to cheapen and to popularize Catholic literature, and they have given to our people really admirable works suited to the tastes and circumstances of every class. It is not to the credit of the Catholic body that these efforts have not proved more successful. We have also several Catholic newspapers and journals. But how little support they receive ! You complain oftentimes of their inefficiency and their shortcomings. Who is in fault ? Give the publishers and writers more encouragement by your patronage, and they will soon be enabled to furnish you more interesting reading. Our best writers have to labor for the secular press ; they would gladly devote their talents to higher purposes, if they were only properly supported by those whose cause and whose rights they would rejoice to defend. If every Catholic family had one or two Catholic newspapers your children would know how to reply to objections often speciously presented against their faith ; difficulties would be solved and doubts dispelled. Now, there is scarcely any family so poor as not to be able, by practising a little economy in other ways if necessary, to contribute at least to one Catholic journal. We also recommend to you periodical literature, such as *The Catholic World* and the *American Quarterly*, in which questions of the highest importance are treated with marked ability.

But the Catholic journals which we recommend to you, dearly beloved brethren, should be truly Catholic, in deed as well as in name. For there are journals in this land, parading the title of Catholic, intended for our Catholic people and supported chiefly by them, which defend the most anti-Catholic principles, and which assail even sacred truths and the clearest teachings of their Church. Nominally Catholic, under the mask of patriotism trading upon the generous instincts of our people, they endeavor to subvert authority and law. Making loud professions of a false love of country, they lead astray many sincere patriots. They preach the worst kind of socialism and communism ; they excuse murder and the foulest deeds. "They poison the wells," for they pervert the

noblest instincts of the human heart. They disobey the laws of their Church. They try to bring into contempt their pastors, who are compelled by duty to denounce their wicked course; and neither priest nor bishop, nor the Sovereign Pontiff himself, is safe from their revilings. Such papers, under whatever name they may be published, whether in pretended Catholic or national interests, are more dangerous to your souls than the most bitter revilers of your race or creed. A treacherous friend is more deadly than an open foe. "The enemies of a man are those of his own household."

We might pass over their silly ravings as the cries of impotent enthusiasts, who could only lead a few dupes to their ruin; but they strike at the root of all authority, human and divine, destroy all respect for law, sap the very foundation of society, and logically lead to anarchy. We would be wanting to our most sacred duties to God, to our deepest love for you, if we failed to point out, dear brethren, such dangerous foes, and call upon you, in the sacred names of Religion and Country, to avoid them as you would a pest. Keep such journals from your homes and from the hands of your children; keep all seditious, revolutionary, immoral publications far away from them. Then you will not have to deplore, as many parents now bitterly do, the ruin and degradation, both moral and physical, of your children. Give them, on the other hand, moral, entertaining, useful books and good Catholic newspapers, and you will have reason to expect that they will grow up pure, honest, unselfish, and manly, determined to do their work well for their country and for God.

IV. Secret Societies.—

Another most important question which has occupied our serious consideration during this Provincial Council has been the nature and evils of secret societies. Guided by the example of the Sovereign Pontiffs, as well as by our experience of the past years, which have impressed upon our minds so many sad lessons, we earnestly beseech you to regard secret societies as societies with which you cannot be connected, or which you cannot, in any way, abet or encourage.

"By their fruits you shall know them." In the countries of the Old World they seek the destruction of all existing order. They

make direct attacks upon Religion and her ministers. They publish the grossest falsehoods about the Church ; they slander and vilify her highest dignitaries. In every possible way they strive to undermine her authority. They excite the passions of the multitude against her. They try to withdraw the children from her influence and her teaching. They banish religious communities ; profane and desecrate temples of worship ; spread corruption amongst youth ; caricature the holiest things ; tear the crucifix from the walls of the school-house ; cast out the image of the Saviour as an unclean thing. All these crimes are now perpetrated by governments in Europe, following knowingly or unknowingly the dictates of secret societies. They have a mania for destruction ; they will never reconstruct. Burrowing beneath the earth, shrouded in darkness, they pursue skilfully and perseveringly the work of ruin, while the rulers of the world march on blindly as they are directed. The logical end to which they seek to drive society is well expressed by the term *Nihilism*. Chaos is the necessary result of their labors. And to gain these ends everything is lawful. Assassination and foulest murder are openly recommended and practised.

We are well aware that the spirit of the age tends strongly towards the formation of associations. We know that in union is strength. Many advantages are expected from membership in organizations popularly supposed to possess influence and power. That these arguments have a certain force we are quite willing to admit. But the Catholic Church never opposes associations founded on justice and in accordance with law. From the earliest ages of her history we find the spirit of association blessed by her. She founded the guilds of the Middle Ages and developed the *communes* and the *free cities*. She encouraged the glorious bands of workmen, the true, free, and Christian masons, whose skill and labor reared the magnificent Gothic churches in the countries of Europe and enriched the world with the noblest specimens of architecture. She established the knights who devoted their lives to the defence of the Holy Land and the protection of Christendom against the Turks. She blessed the bands of patriots who rose from time to time to free their native lands from oppression and tyranny. All the religious orders of

men and women, all the societies sanctioned by her, are standing proofs that she knows and values the power of union and associations for legitimate purposes. In every page of her history are inscribed, as worthy of the highest honor and reverence, the founders of confraternities, orders, and associations for the relief of suffering humanity; and the love of grateful generations is still given to these holy societies. You know this, dear brethren: even those who are outside of our Church do not refuse her the meed of their approbation for her wonderful labors in the cause of charity. If, then, you desire to associate yourselves together for any benevolent object, or even for purposes of mutual instruction, recreation, or innocent pleasure, the Church will gladly encourage you in your work.

All that she requires is that the end sought for be legitimate, and the means to attain that end sanctioned by God's law. Now, surely every Catholic who knows anything of his religion must be aware that no man can lawfully form an association or enter into one for a sinful or wicked purpose. And it is equally certain that no matter how good the end may be, or however desirable, the Church can never sanction wicked or unlawful means to obtain it. Notwithstanding the calumnies so often uttered by her enemies, the Church has always held as a fundamental truth that the end does not justify the means. In this free land every legitimate object can be attained in an open manner. Men can here give full expression to their convictions and aspirations, and labor to attain them in the clear light of open day. What need, then, can there be of secret, oath-bound associations? Something must be wrong in the end proposed, when men, in a free land, must meet in the dark to obtain it. When men hate the light it is a proof that their works are evil, since they love darkness rather than the light.

Again, is it not a crime to join oath-bound associations, directed by irresponsible leaders, whose orders, whatever they may be, must be blindly obeyed? To place one's liberty of action at the command of unknown chiefs, to sacrifice one's free will and personal responsibility at the dictation of men without conscience or religion—is this not an act of supreme folly? Is not this the most debasing kind of slavery? And how often are

those silly dupes lured into criminal excesses and even capital offences, which they expiate either in the hulks or on the scaffold, whilst their leaders are shielded from punishment by the darkness in which they were concealed, or by the blood of their victims handed over to justice in their stead!

Secret societies, bound by oath to obey orders, whatever they may be, given by chiefs oftentimes unknown to the greater number of the members, are dangerous everywhere and evil everywhere; but amongst us they are worthy of contempt, because entirely lacking any plausible justification. The laws of the Republic are just and equitable. Let us obey them faithfully, for they are the bulwark of our freedom. If we have grievances we can appeal to public opinion and to the spirit of fair-play and justice which characterizes the American people. Let us, then, avoid societies of which, 1st, *the objects* are not lawful; 2d, where *the means* are sinful; and, 3d, where the rights of human conscience and liberty are violated by rash and *dangerous oaths*. Let us carefully observe and faithfully obey the solemn words of St. Peter, the Prince of the Apostles, addressed to the early Christians regarding their duties to all civil rulers, under whatever form of government they might live: "Be ye subject therefore to every human creature for God's sake: whether it be to the king as excelling: or to governors as sent by him for the punishment of evil-doers, and for the praise of the good; for so is the will of God, that by doing well you may put to silence the ignorance of foolish men: as free, and not making liberty a cloak for malice, but as the servants of God. Honor all men. Love the brotherhood. Fear God."*

Besides the societies openly condemned by the Sovereign Pontiffs, into which no Catholic may enter and remain in the Church, there are many others not so explicitly denounced, and of which Catholics oftentimes become members. Yet some of these associations may be equally dangerous, and should therefore be avoided with equal care. To guide the consciences of our faithful people we here propose some rules by which they may form a judgment of the merits of various societies. They should consider as dangerous: 1. Societies which prevent the lawful

* I. St. Pet. ii. 13-17.

exercise of liberty, either on the part of employers or employees, especially if to further the end proposed recourse be had to violence. It is an injustice to prevent men by violent means from earning an honest livelihood. 2. Societies in which anti-religious, infidel doctrines are openly professed and advocated. No Catholic may remain united with men who assail Religion. 3. Societies in which a Ritual is introduced and a form of worship used at variance with Catholic teaching. Such societies are really religious sects. Again, we would advise all our people to abandon any societies where they find false professions made to blind the public, and various forms of Rituals or Rules presented to deceive the unwary. Honest societies will not need two weights and measures. Finally, we say to you in the words of the great Apostle St. Paul, and in the same charity which pressed him: "Bear not the yoke with unbelievers. For what participation hath justice with injustice? Or what fellowship hath light with darkness? And what concord hath Christ with Belial? Or what part hath the faithful with the unbeliever? . . . Wherefore, *go out from among them, and be ye separate*, said the Lord."*

V. Ecclesiastical Discipline.—

During this Provincial Council we have been occupied also with many questions of ecclesiastical discipline. There is no good government without law and order. The government of the Church is founded upon ecclesiastical law. During the past ages, in the Christian countries of Europe, canon law was the gradual outgrowth of traditions and customs which sprang from the various relations of the Church and State. These laws, admirably adapted to the times and circumstances in which they were introduced, might be as unsuitable for altered habits and manners as the raiment of tropical lands would be unsuited to the frigid zone. Whilst, then, the spirit and purpose of ecclesiastical discipline remain ever the same, always seeking the glory of God, the good of Religion, and the salvation of souls, different means and methods for the attainment of these ends may be needed, according as the varying character of time and place and people may demand. The problem proposed for our solution is to adapt the unchanging spirit of the law to our peculiar circum-

* II. Cor. vi. 15-17.

stances and to the special difficulties of our age and country. Our missionary condition hitherto necessitated many exceptions from the common law, but we are fast outgrowing our early weakness, and our aim in this Council has been to conform more and more to the Church's general discipline.

In this connection we call attention to a few practical details.

1. We recommend all our people to adopt the ancient and Catholic custom of always having a Mass of Requiem offered at the funeral of their deceased friends. The dead are soon forgotten. We ought to remember that "it is a holy and wholesome thought to pray for the dead, that they may be loosed from their sins."

2. Let the funerals be simple. Extravagance in this matter tends rather to gratify the vanity of the living than to show respect for the dead. If there be a sermon at the funeral let it be short, not flattering the deceased, but rather conveying a lesson to the hearers on the uncertainty of life and the certainty of death and judgment.

3. It should be remembered that no language but the Latin is allowed during the solemn offices of the Church, and no hymns in the vernacular can be sung during High Masses of Requiem, although at private Masses, at catechism, in missions, at meetings of sodalities, and other similar occasions, such hymns may be sung with great profit and edification. Most earnestly do we desire that our people should be accustomed to sing together, and for that object we wish that in all our schools the children should be taught the elements of music, and thus choral singing would soon become almost universal in our churches.

4. Bewailing the great and manifold evils resulting from carelessness or extravagance in the management of the finances of our missions, we earnestly warn the pastors who are seemingly placed in the necessity of incurring heavy responsibilities, who have churches and schools and pastoral residences to build and furnish, against overloading their missions with debt. An enormous amount of money is wasted every year in interest, which, if turned into the treasury of the Church, would in a few years amply supply the wants of the mission. We renew most strictly

the prohibition made in the Second Plenary Council of Baltimore, by which the Clergy, Secular or Regular, are forbidden to accept money on deposit without the permission of the Ordinary expressed in writing, and then only on the clear understanding that it must be for the necessities of the churches, and not simply as a speculation.

5. Picnics and steamboat excursions for Church purposes are at all times to be discountenanced, and should not be tolerated except for most weighty reasons and when under the personal management and supervision of the Pastor. Hence no sodality or society claiming to be Catholic can hold such excursions without the consent of the Bishop and spiritual adviser or Pastor. But we wholly denounce and positively forbid excursions or picnics on *Sundays* or after dark, all *moonlight* excursions, and all *Sunday picnics*; and we exhort our good people, who love their Church and have the interests of religion and morality at heart, to abstain from any participation in such scandalous, unhallowed, and disgraceful practices, and to use all their influence to suppress them. The Lord's day, the blessed day of rest, must not be desecrated by such shameful scenes.

We also direct your attention in a very special manner to the evils of intemperance.

So much has been already written and spoken upon intemperance that it is difficult to say anything new about it. Its horrible results have been eloquently depicted: the ravages in the family circle, the fairest prospects blighted, the poverty, the diseases of body and mind, the degradation, the crimes committed, robberies, quarrellings, the murders and the suicides, and numberless woes that follow so frequently from this fearful vice; ruin in this life, temporal and spiritual, and misery without end in the next. We urge the Pastors to denounce frequently and earnestly this crying evil, which is truly the source of the greatest crimes. We urge upon those who are engaged in the traffic in liquor to abstain entirely from its sale upon Sundays, and never to furnish it on any pretext to children. They will thus, in a great measure, diminish the dangers of their business and will have less to answer for before God on account of the sins committed through excessive drinking. We strongly recommend

the Temperance Societies, established in so many parishes, as capable of doing great good, provided that the laws of the Church be duly observed and proper obedience shown to the counsels and advice of their Pastors. These societies can only hope to flourish by the grace and blessing of Almighty God, and through the reception of the Sacraments of the Church.

As we have already, in an earlier portion of this Pastoral, shown the value which the Church has ever set on associations conducted under proper authority and inspired by worthy motives, we would here point out to you some of the many societies which have been specially approved by the Holy See.

1. We recommend to your piety the various Confraternities of the Blessed Virgin, such as the Society of the Holy Rosary, and of the different Scapulars. Devotion to the Blessed Mother of God, fostered in these associations, will certainly make you more pleasing to her Divine Son, and be a great incentive to practise a holy life.

2. The Association for the Propagation of the Faith is one which should enlist the sympathies and zeal of all good Catholics; for surely we, who so often pray to God, "Thy kingdom come," should strive to make His Holy Faith known and embraced by those who are still sitting in darkness and in the shadow of death.

3. In the same spirit we recommend the pious Confraternity of the Holy Childhood, as intended to develop in another way, amongst your children, the work of the Association of the Propagation of the Faith.

Many other works of great utility to your souls will, no doubt, be recommended by your zealous Pastors, and we encourage you to listen to their exhortations.

In concluding this Provincial Council, we earnestly request you to offer before the throne of God your most fervent prayers for the happiness of our Holy Father, Pope Leo XIII. Despoiled by injustice of the ancient patrimony which had descended to his predecessors during a period of more than one thousand years, and which had been productive of so many benefits to religion and civilization, the Sovereign Pontiff is now virtually a prisoner in the Vatican. Let us pray for him without ceasing, as the early

Christians prayed while Peter was kept in prison. Pray that the Almighty may bless and strengthen him to accomplish the great duties of his high position, and live to witness the victory of Holy Church over all her adversaries.

“For the rest, brethren, whatsoever things are true, whatsoever modest, whatsoever just, whatsoever holy, whatsoever lovely, whatsoever of good fame, if there be any virtue, if any praise of discipline, think on these things.”*

“And the peace of God, which surpasseth all understanding, keep your hearts and minds in Christ Jesus.”†

This Pastoral shall be read in all the Churches on the seventh day of October and following Sundays, until the whole be read.

GIVEN AT ST. PATRICK'S CATHEDRAL, NEW YORK, THE THIRTIETH DAY OF SEPTEMBER, EIGHTEEN HUNDRED AND EIGHTY-THREE.

JOHN CARDINAL McCLOSKEY,

Archbishop of New York.

✠ MICHAEL AUGUSTINE,

Titular Archbishop of Petra.

✠ JOHN, *Bishop of Brooklyn.*

✠ BERNARD, *Bishop of Rochester.*

✠ STEPHEN VINCENT, *Bishop of Buffalo.*

✠ FRANCIS, *Bishop of Albany.*

✠ EDGAR, *Bishop of Ogdensburg.*

✠ WINAND MICHAEL, *Bishop of Newark.*

✠ MICHAEL JOSEPH, *Bishop of Trenton.*

✠ JOHN JOSEPH, *Titular Bishop of Curium.*

* Phil. iv. 8.

† Phil. iv. 7.

Decreta.

DECRETA

CONCILII PROVINCIALIS NEO-EBORACENSIS IV.

CAPUT I.

DE FIDE.

Articulus I. Fidem Christianam cujus depositum ab Ecclesia Catholica inviolatum hactenus custoditum est et in ævum custodietur, plenam et integram, qualem nobis eam eadem Ecclesia proponit, confitemur et docemus. Mentem ideo secuti Concilii Tridentini,* Provincialis hujus Synodi arripimus occasionem ad palam recipienda quæcumque ab almo Concilio œcumenico Vaticano definita et statuta sunt, signanter cum eo proclamantes, a Deo omnes res finitas ex nihilo esse productas; Deum, rerum omnium principium et finem, naturali humanæ rationis lumine certo cognosci posse; sed Deo etiam placuisse alia eaque supernaturali via seipsum ac æterna voluntatis suæ decreta humano generi revelare, atque supernaturalem hanc revelationem contineri in libris scriptis et sine scripto traditionibus, quæ ipsius Christi ore ab Apostolis acceptæ aut ab ipsis Apostolis, Spiritu S. dictante, ad nos usque pervenerunt; et istos quidem Veteris et Novi Testamenti libros integros cum omnibus suis

* Sess. XXV., De Reform., Cap. II.

partibus pro sacris et canonicis suscipimus, propterea quod, Spiritu S. inspirante, conscripti, Deum habent auctorem, atque ut tales ipsi Ecclesiæ traditi sunt.*

Art. II. Perpetua Christianæ Ecclesiæ doctrina et Nos enutriti, cum filiali gaudio suscepimus, et hujus primi solemnis conventus opportunitate utentes profitemur dogma in sessione IV^a Concilii Vaticani, Catholico plaudente orbe, definitum: Romanum nempe Pontificem, cum ex cathedra loquitur, per assistentiam divinam ipsi in B. Petro promissam, ea infallibilitate pollere, qua divinus Redemptor Ecclesiam suam in definienda doctrina de fide vel moribus instructam esse voluit; ideoque ejusmodi Romani Pontificis definitiones ex sese, non autem ex consensu Ecclesiæ irreformabiles esse.†

Art. III. Detestamur porro atque anathematizamus hæreses omnes damnatas a sacris canonibus, a generalibus conciliis et a Romanis Pontificibus, sive pristino sub nomine prodeuntes, sive sub fallaci nova appellatione larvatas, et eas præsertim doctrinas falsas seu potius negationes, quæ hocce nostro tempore et in gregibus Nostris ut cancer serpunt, quales sunt Agnosticismus, qui negat ipsam rationem; Materialismus, qui naturam inficiatur spiritualem; Naturalismus et Rationalismus, qui destruunt Scripturam sacram et supernaturalem revelationem; Socialismus denique et Communismus, quorum asseclæ “per universum orbem diffusi, et iniquo inter se fœdere arctissime colligati, non amplius ab occultorum conventuum tenebris præ-

* Conc. Vatic., Constit. *Dei Filius*.

† Constit. *Pastor Æternus*.

sidium quærunť, sed palam fidenterque in lucem prodeuntes, quod jam pridem inierunt consilium cujuslibet civilis societatis fundamenta convellendi, perficere adnituntur. Ii nimirum sunt, qui, prout divina testantur eloquia, *carnem quidem maculant, dominationem spernunt, majestatem autem blasphemant.** Nihil, quod humanis divinisque legibus ad vitæ incolumitatem et decus sapienter decretum est, intactum vel integrum relinquunt. Sublimioribus potestatibus, quibus, Apostolo monente, omnem animam decet esse subjectam, quæque a Deo jus imperandi mutuuntur, obedientiam detrectant, et perfectam omnium hominum in officiis et juribus prædicant æqualitatem. Naturalem viri ac mulieris unionem, gentibus vel barbaris sacram, dehonestant; ejusque vinculum, quo domestica societas principaliter continetur, infirmant, aut etiam libidini permittunt. Præsentium tandem bonorum illecti cupiditate, quæ *radix est omnium malorum, et quam quidam appetentes, erraverunt a fide,*† jus proprietatis, naturali lege sancitum, impugnant; et per immane facinus, cum omnium hominum necessitatibus consulere et desideriis satisfacere videantur, quidquid aut legitimæ hæreditatis titulo, aut ingenii manuumque labore, aut victus parcimonia acquisitum est, rapere et commune habere contendunt.”‡

Art. IV. Nemo non intelligit hos et similes in fide et contra sanam rationem errores ex fallaci et inani scaturire philosophia, quæ dum se rationi humanæ jura sua restituere velle jactabat, eidem principia methodumque imposuit, quibus aut mundi supernaturalis,

* Jud. Epist. v. 8.

† I. Tim. vi. 10.

‡ Epist. Encycl. SS. D. Leonis XIII., *Quod Apostolici muneris.*

quin et suprasensibilis existentia, aut ejus saltem cognoscendi possibilitas necessario negaretur. Hinc prævalens ille Scepticismus, hinc Indifferentismus, hinc diversimode tectus Atheismus. Hinc etiam in hac nostra regione apud acatholicos, quorum plerique philosophiam aut fere nulla aut omnino perversa ratione tractant, "plurimos videre licet, qui in dies prima illa religionis ac morum principia dediscunt, quæ vel feri ac silvestres homines natura duce agnoscunt." * Ideo opportunissime, ut cum ipsa radice excindatur pestifera hæc incredulitatis planta, aberrantes hominum mentes gloriose regnans Summus Pontifex Leo XIII. ad veram revocavit tutamque philosophandi methodum, qua incedebant majores nostri, Doctores scholastici, ac maxime ipsius Scholæ insigne lumen, Doctor Angelicus, S. Thomas Aquinas. "Illorum enim doctrinas," ut ait Pontifex, "velut dispersa cujusdam corporis membra, in unum Thomas collegit et coagmentavit, miro ordine digessit, et magnis incrementis ita adauxit, ut Catholicæ Ecclesiæ singulare præsidium et decus jure meritoque habeatur. . . . Nulla est philosophiæ pars quam non acute simul et solide pertractavit: de legibus ratiocinandi, de Deo et incorporeis substantiis, de homine aliisque sensibilibus rebus, de humanis actibus eorumque principiis ita disputavit, ut in eo neque copiosa quæstionum seges, neque apta partium dispositio, neque optima procedendi ratio, neque principiorum firmitas aut argumentorum robur, neque dicendi perspicuitas aut proprietas, neque abstrusa quæque explicandi facilitas desideretur.

* Litteræ Episcoporum Provinciarum Neo-Eboracen., Bostonien., et Philadelphien., ad SS. D. Leonem XIII., Mart. 1880.

“Omnes *igitur* ex Vobis singulatim monemus, nihil Nobis esse antiquius et optabilius quam ut sapientiæ rivos purissimos, ex Angelico Doctore jugi et prædixite vena dimanantes, studiosæ juventuti large copioseque universi præbeatis.” *

His amantissimi Patris, qua par est observantia, monitis obtemperantes, præcipimus in scholis Nostris præclara D. Thomæ volumina eam obtinere auctoritatem, ut ad ea quasi normam magistri omnia exigant, discipulisque tradant, et curam haberi volumus, juvante Deo, ut nulla sit in posterum Nostrarum diœceseon schola, nullum seminarium ad juvenes in disciplinis philosophicis et theologicis instituendos, in quo alumni D. Thomæ doctrina non plenissime imbuantur. †

Art. V. Cum ex suprema Romani Pontificis potestate docendi et gubernandi universam Ecclesiam, inter varias gentes et sub diversis guberniis sparsam, jus eidem esse consequatur in sui muneris exercitio libere communicandi cum pastoribus et gregibus totius mundi, utilissimum et in præsentibus rerum adjunctis necessarium quodammodo esse videtur dominium illud temporale Statuum Ecclesiæ seu Petri Patrimonii, quo tot sæculorum decursu omnibus juris titulis legitime potiti fuerunt Summi Pontifices. Eapropter et Nostram cum toto Catholico orbe vocem indignati attollimus contra audacem illam usurpationem, qua justitiæ et religionis oblitum gubernium Subalpinum Petri Successorem ditione sua temporali spoliavit, et, dum se ei independentiam relinquere prætexit, re ipsa vera in

* Encycl. SS. D. Leonis XIII., *Æterni Patris*.

† Cfr. Litteras supra laudatas.

religionis etiam Christianæ centro quasi captivum et subditum tractare non formidat. Et sicut Ecclesia primitiva pro Petro in vinculis detento, ita et nos orationem sine intermissione faciemus pro Petri Successore, ut mox, a sacrilega oppressione liberatus, in pristina jura et necessariam independentiam restituatur. Interea vero, non verbis tantum, sed et factis et opportunis subsidiis eum juvabimus ut ea, quæ celsam ejus auctoritatem decet, dignitate, inimicorum insidias declinare, eorumque nefaria consilia invictus frangere possit.

Art. VII. “Duo sunt,” ut ait S. Gelasius Papa,* “quibus principaliter mundus hic regitur, auctoritas nempe sacra pontificum et regalis potestas,” et necessaria utique sunt ambo regimina, prius ad sanctificationem animarum, posterius ad salutem publicam societatis humanæ, ideoque a Deo, conditore ac salvatore humani generis, utrumque salubriter est institutum. Igitur “omnis anima potestatibus sublimioribus subdita sit: non est enim potestas nisi a Deo: quæ autem sunt, a Deo ordinatæ sunt. Itaque qui resistit potestati, Dei ordinationi resistit. Qui autem resistunt, ipsi sibi damnationem acquirunt.” †

Catholica proinde doctrina, siquidem “per Deum principes imperant, et potentes decernunt justitiam,” ‡ a Deo, velut a naturali necessarioque principio, jus imperandi repetit, adeoque nequaquam quod plurimi politici seu potius anarchistæ contendunt, admitti potest omnem potestatem a populo esse, et ad arbitrium populi, a quo mandata est, revocari posse. Quamvis enim qui reipublicæ præfuturi sunt possint, uti in hac

* Epist. ad Anastas. Imperat.

† Rom. xiii. 1, 2.

‡ Prov. viii. 16.

patria per legitimas leges sancitum est, voluntate iudicioque deligi multitudinis, atque possit principatus a pluribus non minus quam ab uno geri, verum semper est, et inconcussum haberi debet, politicum imperium a Deo proficisci atque Dei ipsius auctoritate exerceri.* Quamobrem sollicitè populos Nobis concreditos moneamus ut, anarchistarum et socialistarum seductionibus aurem claudentes, vetitas societates fugiant, a conjurationibus abhorreant, nihilque seditiose agant, atque eos obsecramus, ut leges fideliter servant, et pro modulo cum bonis, honestisque civibus cooperentur ad Reipublicæ stabilitatem, pacem et prosperitatem promovendam, memores quod "Justitia elevat gentem : miseros autem facit populos peccatum." †

CAPUT II.

DE QUIBUSDAM OBSTACULIS FIDEI.

Art. I. Disruptæ unitatis in fide et religione hæc est in societatibus hodiernis sane maxime deploranda sequela, quod nullus fere limes poni queat licentiæ quævis scripta, quantumvis impia et bonis moribus nociva, typis imprimendi et in vulgus disseminandi. Ubique enim, quod nemo nescit, plures mali quam boni in lucem prodeunt libri, atque isti a vacillantibus jam Catholicis et ab inexperta juventute cum religionis et morum certissimo damno sicut et ab acatholicis prompte emuntur, leguntur atque aliis communicantur. Unde alioquin increscens illa labes incredulitatis et scepticismi? Unde morum tam præcox etiam in

*V. Encycl. SS. D. Leonis XIII., *Diuturnum illud*. † Prov. xiv. 34.

adolescentibus ea lugenda corruptio? Unde tot indiscreta conjugia, cum mox secutis rixis ac divortiis? Unde multiplicata in dies suicidia? Horum utique malorum non una est causa, sed inter præcipuas tamen censi debet incauta lectio librorum et ephemeridum, quæ religionem ut superstitionem traducunt, vitium saltem indirecte laudant atque impudice describunt, virtutem vero vituperant vel irident. Arborem lethiferam utinam cum ipsa radice excindere liceret! Sed id quoniam præstari nequit, superest saltem ut totis viribus a fidelibus arceamus pravorum scriptorum venenum, instructionibus et increpationibus apud parentes instando, atque indefesse erga pueros et puellas vigilando, ne libros aut diaria quævis irreligiosa inhonestave emant aut legant, sed libros e contra pios et castos pervolvere non lassentur. Ad hoc sacerdotes sæpe fideles e suggestu moneant; in visitationibus pastoralibus, si quæ vitanda conspexerint folia vel libros, quibus efficacius possint modis urgeant remotionem vel destructionem, atque bibliothecas ipsi parochiales erigant, quæ, præter religiosos ac pios libros, etiam tales contineant, qui ad scientiarum notitiam impertiendam scripti sunt vel etiam ad animorum relaxationem, sed quibus pro fide moribusve legentium nullum inest periculum. Diligenter præterea laborent pro diffusionem bonarum ephemeridum, et si ob negotiorum et vitæ civilis ac politicæ necessitates impediri non possit apud omnes lectio istorum foliorum quæ persæpe religionis et Christiani pudoris offensiva continere sciuntur, inducantur saltem isti Catholici ad præterea legendum ephemerides probe Catholicas, ac publicationes sive menstruas sive trimestres, in quibus non offenditur religio, sed potius incre-

dulitatis, impietatis et hæreseon doctrinæ argutiæque refelluntur ac diluuntur.

Art. II. Societates quæ contra Ecclesiam vel legittimas potestates seu palam seu clandestine machinantur et nominatim Sectam Massonicam ita damnat Ecclesia, ut eis nomen dantes, favorem præstantes, occultos coryphæos ac duces non denuntiantes, donec denuntiaverint, subjaceant excommunicationi latæ sententiæ Romano Pontifici reservatæ. Cœtus pariter illi pro vetitis habentur qui, etsi profitentur se nihil adversus Religionem moliri vel civilem Rempublicam, occultum tamen ineunt fœdus, juramento firmatum, quo socii se obligant ad omnimodam obedientiam et ad cæce exsequenda quæcumque a societatis ducibus forte sunt præcipienda, vel alias se obligant ad arcanum, quod ne auctoritati quidem ecclesiasticæ legitime interroganti impune liceat revelare. Nulla ergo difficultas animarum pastori vel confessario, si decernere debeat de liceitate initiationis cuipiam ex societatibus ita descriptis vel perseverantiæ in eis. Notandum tamen non omnes associationes occultas ut tales facile innotescere. Quædam enim earum statuta et rituale habent, nihil obnoxium continentia, quæ obtrudunt non initiatis, dum pro sociis constitutionem habent et rituale non probandum, quæ auctoritati etiam legitimæ inquirenti patefacere detrectant. Tales quoque societates evidens est inter prohibitas esse recensendas. Ast associationes quædam existunt, et in dies quidem multiplicantur, sive politicæ, sive benevolæ, sive mutuæ protectionis et subsidii, de quibus controvertitur cadant, necne, sub prædictas condemnationes. A quibûsdam sacerdotibus tolerantur, imo foveantur, ab

aliis vero Sacramentorum privatione reprimuntur. Judiciorum hæc diversitas, et praxeos contrarietas, quæ causæ sunt admirationis vel scandali fidelibus, ut, quantum possibile est, e medio tollantur, Ordinarii, collatis inter se consiliis, certas normas præscribent, recurrendo etiam, ubi opus fuerit, ad S. Sedem.

In genere porro præ oculis habeatur an tum speculative, tum practice societas, de qua agitur, habeat finem bonum aut saltem indifferentem, ac media, quæ sibi proponit, non sint prava, atque non sit periculum, ne sociis evadat occasio proxima peccati. Facile enim hujusmodi associationes, etiam honeste fundatæ, a proposito primitivo innocuo deflectunt, vel etiam propter familiarem cum impiis, perversisve sociis conversationem causam præbent ruinæ spiritualis. Quamobrem ipsis non damnatis, sed quovis modo periculosis societatibus initiationem fidelibus sibi commissis navus pastor pro posse dissuadebit.

CAPUT III.

DE QUIBUSDAM ADMINICULIS FIDEL.

Art. I. Inter mandata quæ discipulis suis dedit Christus Dominus, nullum solemniori modo traditum fuit, quam ut euntes per mundum universum Evangelium prædicarent omni creaturæ.* Neque huic suo muneri defuit Ecclesia. Testantur id, præter continuas in templis prædicationes, innumeræ variorum graduum scholæ, in omnibus regionibus ab ipsa erectæ, et indefesso labore ingentibusque expensis sustentatæ. No-

* Marc. xvi. 15.

stris autem luctuosis temporibus id infelicitate accidit, ut, fere ubique terrarum, a Catholicæ religionis hostibus inita sit conjuratio non solum ad sacros ministros eorumque beneficam auctoritatem a scholis arcendum, verum etiam ad impediendum quominus in institutione ipsius tenerrimæ ætatis sermo unquam misceatur de Deo, ac de revelata ab ipso religione. Quot vero quantaque gravia discrimina exinde, non tantum religioni, sed et societati civili immineant, infelix experientia jam satis superque probavit. Quamobrem sacerdotes Nostros omnes per viscera misericordiæ Dei obsecramus, imo eis plena Nostra auctoritate imponimus ut, ubicumque fieri potest—et modo zelus adsit ac prudentia, id ubique fere possibile arbitramur—scholas conservent vel erigant Catholicas, easdemque majori, qua possint, cura perfectiores reddant.* Sequentes porro regulas præscribendas ducimus circa scholarum istarum directionem.†

1°. Schola Catholica, in quantum per adjuncta licebit, a religiosis dirigatur, sive viris sive feminis, in diocesi existentibus, vel aliunde cum Ordinarii licentia advocatis. Si vero hoc impossibile fuerit, scholæ præponantur laici, sufficienter docti, sed etiam morum integritate ac pietate conspicui.

2°. Nihil omittat rector, ut scholæ suæ nullo sub respectu sint inferiores scholis publicis in vicinitate existentibus, sed ut eis potius in multis sint præstantiores. Secus enim timendum foret, ne, propter suam veram, aut prætextam humilem conditionem, schola Catholica a nonnullis familiis deseratur.

* V. Instruct. S. C. de Propag. Fide, 30 Jun. 1875.

† Cfr. Conc. Balt. II. Tit. IX. Cap. I.

3°. Rector, ejusque auxiliarii presbyteri frequenter, semel saltem per hebdomadam, scholas omnes visitent; et, exemplum secuti Salvatoris, qui verbo et actu parvulos ad se trahebat, paternum suum affectum erga pueritiam, spem Ecclesiae, pandentes, catechismum et historiam sacram ipsi doceant vel certe ut a magistris sodalibus Congregationum rite doceantur, efficiant; cæteris autem studiis attentos oculos advertant, discipulos etiam nonnumquam interrogent, et præmiis quandoque animum addant eis, qui diligentia et regularum observatione præcellunt; verbo, sic agant, ut præsentia sua pueris minime sit causa formidinis, sed gaudii et lætitiæ.

4°. Omni occasione, sacerdotes magna urbanitate tractent scholarum magistros, idque præsertim præsentibus pueris, horumque parentibus, ut sic a pastoribus suis discipuli reverentiam discant erga suos superiores.

5°. Si quod supervenerit dissidium rectorem inter et scholarum directores, nulla perturbatio cieatur in schola, vel in missione; sed res inter se componere satagant. Quod si fieri nequiverit, adeatur superior Congregationis, cujus ii directores sunt membra, et tandem, si necesse fuerit, recurratur ad Episcopum, vel, si res postulet, ad S. Congregationem de Propaganda Fide.

Art. II. “Fides ex auditu.” “Quomodo autem audient sine prædicante?”* Et, sicubi necessaria prædicatio, ubi magis quam pro Nostratibus, quorum plerique iniquis temporum adjunctis privati fuere plena Catholica institutione in pueritia et in adolescentia? Ideo et fideles monendi, ut intersint concionibus ad

* Rom. x. 17, 14.

audiendum verbum Dei, et sacerdotes stimulandi, ut assidue greges suos pascant cœlesti doctrina. Sed neutrum fiet, si tantum infra Sacrum solemne diebus Dominicis habeatur concio. Impossibile enim plurimis est, sive ob famulatum, cui sunt addicti, sive ob familiæ suæ curam, sive alias ob causas, ut solemni Missæ intersint, sicque, dum solum Missæ lectæ vel Vesperis adesse potuerint, privabuntur omni spirituali instructione, et ipsi quidem paulatim in religione tepescent, et proles suas in ea erudire nec scient, nec curabunt. Huic obviare cupientes malo, summopere desideramus, ut in singulis Missis, etiam lectis, et identidem in aliis officiis, diebus Dominicis et festivis, breves dentur catecheticae vel homileticae instructiones, quibus mentes audientium doceantur, et ad pietatem corda flectantur. Concisæ enim quantumvis fuerint, si ex debita præparatione cum facilitate sermonis fuerint prolatae, intra pauca temporis momenta ingentem producent fructum salutis.

Art. III. Quoniam autem, jubente Apostolo,* prædicandum est verbum, et instandum opportune, importune, volumus etiam et districte mandamus, ut omnibus diebus Dominicis et festis per annum regulares habeantur conciones et instructiones, ita ut nec propter calores æstivos intermittantur. Id, præter alias, et hæc ratio suadet, quod secus paulatim fidelium mentes occuparet erronea opinio, cultum publicum divinum per aliquas anni partes levi de causa negligi posse.

Art. IV. Donec optatum illud tempus advenerit,

* II. Tim. iv. 2.

quando unus idemque catechismus elementarius, pro doctrina Christiana pueris tradenda, in hisce partibus adhibebitur, laborandum Nobis est, ut numerus talium librorum, nedum accrescat, potius, si fieri possit, imminuatur. Parvum enim emolumentum, quod ex catechismo, forsitan melius disposito et clarius conscripto, percipitur, resarcire nequit damnum oriundum ex horum libellorum diversitate, quippe quæ impedit, quominus plurimi parentes, qui dissimilis formæ catechismum didicerunt, proles suas in fide erudiant, atque puerorum puellarumque de schola ad scholam, vel de missione ad missionem transeuntium, mentem ac memoriam turbat et confundit. Idcirco deliberabunt Episcopi de modis, quibus ad juventutis nostræ religiosam instructionem tam in ecclesiis quam in scholis unitas catechismi quam aptissimi efficaciter induci possit.

CAPUT IV.

DE EPISCOPIS.

Art. I. Serio considerent Episcopi, quantum onus in se susceperint, quando eis pars gregis Christi pascenda commissa fuit. "Sicut enim Christus dilexit Ecclesiam, et seipsum tradidit pro ea, ut illam sanctificaret," * ita debet Episcopus ecclesiam, cui desponsatus est, diligere et seipsum tradere pro sanctificatione ejus. Ne quidpiam ergo recuset, aut quidpiam effugiat, quod ad salutem populi sibi concrediti conducere valet; non parcat sibi in studiis, in laboribus, in itineribus; non ipsam declinet mortem, ut pericula ab ovibus propulset, easque

* Ephes. v, 25, 26.

ad optima pascua ducat. Errores ingruentes, per seipsum et per animarum rectores, convellat et dissipet; peccatores suaviter moneat, et resipiscentes benigne recipiat; pertinaces vero pœnis, quas ei in manus dedit Dominus, fortiter quidem, sed prudenter etiam, terreat ac reprimat. Religiosos utriusque sexus, sive orationi et contemplationi sint dediti, sive curam agant pauperum, aut pueritiam juventutemque crudiant, Sacrorum Canonum et Apostolicarum Constitutionum dispositionibus servatis, provide ac paterne dirigat, atque ad ingens opus animum eis addere non negligat, mansuete et amanter eos recipiendo, visitando, atque instruendo. Ast potissimum et ante omnia, indefessam operam navent, qui a Spiritu S. positi sunt Episcopi ad regendam Ecclesiam Dei, ut in suæ societatis et operis adjumentum secundi ordinis sacerdotes assumant, qui cum ipsis censuram morum exemplo suæ conversationis insinuent.* Præcipua hæc sit eorum cura, ut in Sanctuarium non admittantur nisi probatæ pietatis et scientiæ candidati, et ut hi post ordinationem in laboribus ministerii non deferveant et dispereant, sed potius exemplis et exhortationibus sui Episcopi impellantur ad pietatem et scientiam constanter adaugendas. Ita, uno verbo, vivant et regant diœcesium Nostrarum Præsules, ut, sicuti de S. Polycarpo testificabatur S. Ignatius, ipse eorum habitus magna disciplina sit, mansuetudo autem eorum potentia,* atque ut sibi dictum accipiant, quod episcopis sui temporis inculcabat Episcopus episcoporum, S. Petrus Apostolus: "Seniores ergo, qui in vobis sunt, obsecro, consenior et testis Christi passionum, . . .† pascite, qui in vobis est, gregem Dei, pro-

* Pontif. Rom. de Ordin. Presbyt.

† Epist. ad Smyrn.

videntes non coacte, sed spontanee secundum Deum, neque turpis lucri gratia, sed voluntarie, neque ut dominantes in cleris, sed forma facti gregis ex animo. Et cum apparuerit princeps pastorum, percipietis immarcescibilem gloriæ coronam.” *

Art. II. Sed et, secundum monitum laudati jam Apostolorum discipuli, S. Ignatii Theophori: “Sine Episcopo nemo quidquam faciat eorum, quæ ad Ecclesiam spectant.” “Ubi comparuerit Episcopus, ibi et multitudo sit, quemadmodum ubi fuerit Christus Jesus, ibi Catholica est Ecclesia.” † Episcopus enim gregis sui, fidelium eorumque rectorum, est Pater in Deo, adeoque filialem amorem et reverentiam ei debent omnes; cunctorum est Pastor, adeoque tenentur omnes audire vocem ejus, et ad salutaria pascua ducentem sequi, atque ab alienis fugere; cunctorum est Doctor, adeoque ei, cum Petro et sub Petro divinam revelationem exponenti, religiosam præstare fidem tenentur pupilli spirituales; cunctorum denique nomine Dei Rector est et Judex, adeoque ei vigilianti, tanquam rationem de suorum animabus reddituro, atque jus dicenti, debitam juxta canones ei præstent obedientiam. Beatas diœceses, in quibus sic, concordibus studiis, ad Dei voluntatem implendam connituntur præpositi et subditi, Episcopus, sacerdotes et plebs fidelis, ubi “cuncti reverentur Episcopum ut eum qui est figura Patris; presbyteros autem ut consessum Dei et conjunctionem Apostolorum.” ‡

Art. III. “Cum optimum et valde congruentissimum sit, si ad caput, id est, ad Petri Apostoli sedem,

* I. Petr. v. 1-4.

† Epist. ad Smyrn.

‡ S. Ignat. ad Trallian.

de singulis quibuscumque provinciis, Domini referant sacerdotes," * juxta SS. Patrum et canonum statuta, tenentur Episcopi sacra Apostolorum Limina certis temporibus visitare, eaque occasione Romano Pontifici obsequium ac obedientiam præstare, et rationem reddere de pastoralis muneris implemento, deque omnibus, quæ ad ecclesiarum suarum statum et cleri populi que mores ac disciplinam, animarumque ipsis creditarum salutem pertinent. Quod quidem officium, juxta constitutionem fel. rec. Sixti V. *Romanus Pontifex*, singulo decennio Nobis impositum, et in consecratione Nostra promissum, Deo largiente, fideliter exsequemur. Numquam enim Nos pigebit ad Urbem, quam Apostolorum Principes suo sanguine consecrarunt, ex hac quantumvis dissita regione properare, ut, viso Petro, arctioribus usque vinculis cum Supremo Ecclesiæ Capite et Duce conjuncti, eo fortius præliari pergamus prælia Domini. Singulo igitur decennio, sive per Nos ipsos, sive, si legitimo impedimento fuerimus detenti, per procuratorem ad hoc deputatum, Visitationem ad Limina perficiemus, decennium istud computantes, initio sumpto a die, quo Sixtina constitutio edita fuit, nimirum 20^a Decembris, 1585, et ita perpetuando seriem sine ulla interruptione pro quibusvis sedibus episcopalibus in hac Provincia jam erectis, vel in posterum erigendis. Quod si quis Episcopus diœceseos curam assumpserit paulo antequam decennium sub antecessore inceptum ad exitum perveniret, cum temporis defectu nondum in promptu possit habere, quæ ad statum propriæ ecclesiæ referendum requiruntur, utetur, si placuerit, remedio implorandæ prorogationis, quam S.

* Conc. Sardic. Epist. Synod. ad Jul. I.

Sedes facile impertit, quin ideo differat epocham subsequentium visitationum.*

Art. IV. Inculcat Episcopis Concilium Baltimore Plenarium II.† præceptum Concilii Tridentini, quo tenentur diœceses suas frequenter ac regulariter visitare, non solum ut Confirmationis Sacramentum statutis temporibus administrent, verum etiam ut gregem sibi creditum bene cognoscant, eaque omnia, quæ spirituale ejus bonum promoveant, melius providere possint. Juxta Canonicas igitur Sanctiones, Episcopi, assumptis convisitatoribus duobus, si fieri potest, vel saltem uno ex aptioribus presbyteris, per se ipsos, et si id fieri nequeat, per delegatum pium ac prudentem singulas diœcesis suæ partes perlustrabunt, eamque visitationem, quantum locorum status et temporum conditio suaserint, peragent ad tramitem Pontificalis Romani, qualiter explicatum reperitur in *Cæremoniali ad Usus Catholicarum Ecclesiarum in Provinciis Fœderatis Americae*.‡ Ideo ut, præter præscriptas cæremonias, investigatio quoque canonica penitus perficiatur, causas adventus sui populo proponet visitans Episcopus, nimirum ad absolvendas animas defunctorum, deinde ut videat qualiter Ecclesia spiritualiter et temporaliter gubernetur; qualis sit vita ministrorum et populi, aliaque in Pontificali indicata; protestans plebi, quod si quis, vel si qua, in quacumque re consilio ejus indiguerit, paratus sit benigne audire et consilium impendere. Peractis demum omnibus, quo diuturnior sit hujus pastoralis functionis fructus, diligenter totam visitationis relationem in libro ad hoc

* V. Instruct. S. C. de Propag. Fide, 1 Junii, 1877.

† No. 86.

‡ *Ceremonial for the Use of the Catholic Churches in the United States of America.* Baltimore, 1882.

in diocesano archivo servato consignabit Episcopus, simul pariter in ipsius ecclesiæ visitatæ regestis non omittens adnotare visitationem hac die a se factam, et libros missionis usque ad hoc ipsum tempus fuisse inspectos.

CAPUT V.

DE STATU CLERICORUM.

Art. I. Cum in hisce provinciis ordinandi clerici plerique nondum habere queant ordinarium titulum ordinationis, qualem ab antiquis temporibus requirebat Ecclesia, ut, quicumque ad Sacros Ordines essent promovendi, eisdem de congrua perpetuaque sustentatione provideretur; permisit S. Sedes, ut, sicut in aliis regionibus missionum, hic quoque tales ordinentur titulo *Missionis*, quia scilicet ex Apostolico ministerio in Missione, cui fuerint addicti, ad vitam necessaria consequi debent. Sed hoc titulo, utpote extraordinario, nonnisi parce utendum esse monet S. Congregatio de Propaganda Fide, in eorum nempe dumtaxat favorem, qui animi indole et docilitate, intentionis rectitudine, aptitudine ingenii, profectu in sacris studiis, morum integritate ac rerum mundanarum contemptu, spem faciant sese strenuos futuros fore Evangelii præcones.

Art. II. Ii porro omnes, qui titulo Missionis inter sacros ministros cooptari cupiunt, tenentur prius iuramentum emittere, quo spondeant Missioni, cui destinati sunt, se fore perpetuam operam daturos, juxta formulam ab ipsa S. Congregatione de Propaganda Fide, anno 1871, ad Nos transmissam. Hujus vi

juramenti, eis interdicitur in religionem ingredi absque venia S. Sedis; ejus namque judicio reservatum est, prævia Ordinarii cui intererit relatione, judicare, utrum Missionum, quarum servitio ii sunt addicti, necessitas id patiatur. Scilicet publicum bono privato antecel-
lat oportet; ea nimirum ratione, qua aliquibus Ordini-
bus concessum est, ne eorum Religiosis ad arctiorem
sine suorum Superiorum licentia transire fas sit.

Art. III. Qui titulo certæ alicujus Missionis, puta
diœcesis vel vicariatus apostolici, ad Ecclesiasticos or-
dines ascenderunt, si alterius Missionis servitio depu-
tentur, ut hujus Missionis titulum assumant, nova opus
erit S. Sedis concessione, novoque juramento; neque
enim eis suffragatur facultas, si quam obtinuerit ejus
Missionis Ordinarius, memorato titulo clericos ordi-
nandi.*

Art. IV. Tandem Sacra Congregatio ita ordinatos
hortatur, ut in annos singulos, anniversaria die præ-
stiti juramenti, illud repetere curent, serio meditantes
divinam erga se bonitatem, quæ eos constituit Verbi
ministros ad annuntianda mirabilia virtutis ac poten-
tiæ suæ; quam immarcescibilis gloriæ corona eis in
cœlis parata sit, si officium suum sancte impleverint;
quamque e contra districtum maneat judicium si negli-
gentia, vel socordia sua, quod absit, quemquam perire
contigerit, docetque sac. mem. Pium VI. id facienti-
bus, solitis sub conditionibus, impertitum esse plena-
riam indulgentiam, animabus quoque Purgatorii appli-
cabilem.

* V. Konings, *Theol. Moral.*, Vol. II. p. 215.

Art. V. Juxta S. Congregationis Instructionem sacerdotes, qui titulo Missionis ordinati fuerunt, ex Apostolico ministerio ad victum necessaria consequi debent. Si quis autem sacerdos, quavis de causa, absque sua culpa, hujusmodi ministerii factus fuerit incapax, curabunt Episcopi ne unquam talis destituatur requisitis ad decentem vitæ sustentationem. Quo tamen certius liberaliusque necessaria in ægritudine subsidia præsto sint egentibus, enixe commendamus presbyteris Nostris associationes clericales mutui subsidii, in multis diœcesibus feliciter jam erectas, omnesque vehementer hortamur, ut iis nomen suum dare non omittant. Quod si id facere recusaverit quis aut neglexerit, declaramus minime talem jus habere ut ab Ordinario sustentetur, quamvis etiam ipsum, si aliunde non indignus, commendaremus charitati et religioni Episcopi, consacerdotum et populi fidelis.

Ast quoad sacerdotes, quibus per Ordinarii sententiam sacerdotii exercitium interdictum fuerit, renovamus decretum Concilii Plenarii Baltimorensis II. (n. 77), talibus jus non esse sustentationem ab eo petendi. Commendamus tamen instantissime hujusmodi filios prodigos, quamdiu spes est emendationis, paternæ charitati et zelo imprimis ipsorum Episcoporum tum Superiorum in monasteriis ac domibus religiosis.

Art. VI. Bonus ordo ac recta missionum gubernatio postulant, ut viribus animisque conjunctis ad sanctificationem animarum laborent sacerdotes. Sed, cum in omnibus unitatis origo ab uno incipiat,* in missionibus quoque hanc unitatem ministerii fundari oportet in uni-

* S. Cypr. De Unit. Eccles.

tate regiminis ecclesiastici. Itaque, ubi plures simul uni ecclesiæ vel missioni adscripti sunt presbyteri, volumus soli rectori, aut administratori ab Ordinario designato, pastorem auctoritatem competere, ita ut ipse in cura animarum præsit ac dirigat, cæteri vero eidem, tanquam presbyteri auxiliarii, unitis studiis ac laboribus cooperentur. Declaramus proinde adiutoribus in externa missionis administratione, nisi de mandato Episcopi, nihil contra rectoris voluntatem aggredi licere,* atque teneri ipsos hujus sequi præscriptiones in omnibus, quæ spectant celebrationem Missarum ac funerum, tempus et locum administrandi Sacramenta, visitationem infirmorum et scholarum, catechismi denique instructionem et concionum institutionem.

Art. VII. Meminerint præterea sacerdotes auxiliarii regimen domus pastoralis, et vitæ communis sacerdotalis directionem ad solum pariter pertinere rectorem. Erga eum igitur, in hac quoque parte, ad reverentiam et obedientiam obstringuntur, eique morem gerere tenentur, quando quidpiam prudenter statuit ad ordinem domus, vel mensæ communis usum pertinens. Quod si autement severioribus regulis nimis molestum reddi convictum, levamen quærant non in querelis apud laicos, et minus adhuc, quod absit, in criminationibus e suggestu prolatis, sed in recursu ad Patrem communem totius familiæ clericalis, Episcopum diocesanos.

Art. VIII. Ipsi vero rectores, juxta exemplum divini Magistri Apostolos ad opus eorum informantis, erga auxiliares suos benigni patris potius quam rigidi cen-

* V. Conc. Balt. II., n. III.

oris partes agant; normam vitæ vere sacerdotalis cooperatoribus suis præbeant; paternis consiliis ac opportunis admonitionibus eos in arduo et periculoso sæpe ministerii labore adjuvent ac dirigant; zelum in sacris suis functionibus persolvendis, et exemplo, et verbo excitent, atque prudenti sua experientia moderentur. Denique memores sint quam jucundum sit et quam fructuosum ita fratres habitare et laborare in unum finem, animarum salutem.

CAPUT VI.

DE VITA ET HONESTATE CLERICORUM.

Art. I. Memores sint cooperatores Nostri sacerdotibus Veteris legis dicti verbi divini: "Sancti estote, quia Ego sanctus sum";* "Mundamini, qui fertis vasa Domini,"† et sæpe mente revolvant, quantam perfectionem Deus requirat a nobis, vere legatione pro Deo fungentibus, tanquam Deo exhortante per nos, si tanta sanctitas quæreretur in eis, qui transeunti deservebant umbræ. Sacerdotes ideo enixe hortamur, ut media ad hanc perfectionem assequendam haud negligant. Hæc autem præcipua sunt: quotidiana oratio mentalis; assidua oratio vocalis; lectiones piæ; frequens confessio et quotidiana Missæ celebratio; tenera devotio erga SS. Sacramentum, Sacratissimum Cor Jesu, Beatam Mariam Virginem, aliosque Sanctos.

Art. II. Licet habitus non faciat monachum, experientia tamen compertum est, vestimenta clericis propria,

, * Lev. xi. 44.

† Isai. lii. 11.

tum ab eis ipsis, tum ab aliis procurare eis reverentiam, quæ celsæ eorum conditioni debetur, ut taceamus eos habitu suo ecclesiastico non raro arceri a profanis quibusdam, statum clericalem minus decentibus.* His de causis volumus et mandamus, ut non tantum sacerdotes, sed et omnes seminariorum Nostrorum majorum alumni, in ecclesia semper, et domi, quantum valent, veste talari sint induti; dum autem foras prodeunt, tales vestes deferant, quæ forma et colore statum ecclesiasticum indicent, atque insuper ab iis geri præcipimus vittam illam albam, quæ *collare Romanum* audit.

Art. III. Non tantum in vestibus suis, sed etiam in suis domibus, earumque suppellectili et ornatu, simplicitatem et discretionem exhibeant sacerdotes. Resplendeant quidem munditie presbyteria; sed nihil in eis cernatur, quod luxui aut ostentationi inserviat. Non decet, ut per sacerdotum fastum inducantur fideles ad conquerendum se nimis tributis pro eorum sustentatione gravari, aut ut pauperes ad eis invidendum provocentur; sed exemplo potius præeant omnibus, ut cum Apostolo dicant: “Habentes alimenta et quibus tegamur, his contenti simus.”† “Imagines ludicras et insulas, aliasque, sacerdoti non convenientes, præ oculis ne habeant; sed sit in unoquoque cubiculo imago Domini crucifixi, vel SS^{mæ} Dei Genitricis, vel Sanctorum effigies, vel tabulæ vitam Salvatoris vel sacram historiam illustrantes.”‡

Art. IV. Gravissime sub pœnis ab Episcopo statu-

* V. Conc. Baltim. II., nn. 148, 149.

† I Tim. vi. 8.

‡ Conc. Westmon. IV., Decr. XI.

endis vetamus clericis adire spectacula theatrica,* sive tragica, sive comica, sive quæ vocantur *opera*, quæ omnia plerumque delectant homines, quia plena sunt imaginibus miseriarum suarum et fomitibus ignis sui.† Ipsos enim sæculares offendit, in locis istis, spiritu saltem mundi totaliter fœdatis, eos conspiciere, qui verbo et exemplo Christianos tenentur abducere a voluptatibus terrenis. Severe etiam prohibemus quominus intersint cursibus equestribus, aut sponsiones faciant talium cursuum vel aliorum ludorum publicorum occasione. Quod scilicet etiam laicis in dedecus vertitur, in clericis sane gravi posset esse scandalo, ut sileamus de periculo, ne quis, horum delectatione abreptus, afferat inde secum insaniam, qua stimuletur redire et expositam ludo pecuniam augere, donec omnia, Ecclesiæ quoque et pauperibus debita, amittat. Ab intemperantiæ vitio, quod “carnalem animam reddit et excæcat,”‡ abhorrentes, exemplo simul et hortatu impugnent lupum hunc infestum gregis Nostri. Ne cuiusvis curam ac tutelam, præterquam suorum, nisi Episcopo consentiente, suscipiant. §

Art. V. Etiam si nulla justitiæ lex id hic injungat, spiritus tamen Evangelii et Christiana charitas postulant, ut ad pias causas promovendas contribuant sacerdotes ex superfluis suis, atque ut morientes in eundem finem disponant de parte saltem substantiæ, quam ipsos possidere contigerit. Haud raro tamen ex oblivione vel neglectu, neque Ecclesiæ, neque pauperum recordantur decedentes presbyteri, quin et accidit, ut cum suis bona

* V. Conc. Baltim. II., n. 153.

† S. Aug., *Confess.*, Lib. III. Cap. II.

‡ S. Chrys., Hom. 45 in Joan.

§ Conc. Balt. II., n. 157.

Ecclesiæ vel piarum causarum permixta relinquant, et ita cum scandalo fidelium, atque religionis cum spirituali tum temporali damno, hæredes suos ditescere sinant, aut gravibus litibus præbeant occasionem. Omnes ideo hortabatur Concilium Provinciale Neo-Eboracense III.* ut de bonis suis, si ulla essent ipsis, testamentum ad normam legum tempestive conscriberent; quod hortamentum, quia sæpe hactenus neglectum, vehementer denuo inculcamus, simul monentes, ne usque ad extremum differatur ultimæ voluntatis instrumenti confectio, hac præter alias de causa, quod leges civiles non agnoscant dispositiones in pias causas per testamentum, nisi hoc saltem mensibus duobus ante mortem fuerit conscriptum. Quo autem certius hac in re completa negligentia vitetur, prudentiæ confessarii erit de eo cum ægrotante sacerdote agere ante confessionem Sacramentalem. Maxime porro optandum, ut unus saltem sacerdos, pietate et prudentia commendabilis, uti curator vel executor in presbyterorum testamento constituatur.

Art. VI. Non raro accidit, ut viri ecclesiastici, sive quia contra præceptum Apostoli implicant se negotiis sæcularibus, sive quia imprudenter juvare volunt consanguineos vel amicos, æs alienum ultra vires assumant. Sæpe dein illud, tempore statuto, solvere non valent, et tunc in se et in totum ordinem ecclesiasticum non parvum obloquium apud multitudinem excitant, ac non paucorum odium incurrunt. Ne ergo leviter debita contrahant clerici, sed juxta facultates et redditus suos expensas limitent et pericula acceptent. Si quo autem ære alieno laborent, id quam promptissime levare sata-

* Decret. VI.

gant. Etenim hoc postulat justitia, quæ frequenter læditur nimia dilatione solutionis debitorum; postulat hoc sacerdotalis honor, cujus dignitas occasione culpæ unius apud populum deprimitur; postulat hoc exemplum, quod fidelibus præbere tenentur pastores, ut suum cuique libenter et ocius reddant. “Quicumque tibi aliquid operatus fuerit, statim ei mercedem retribue, et merces mercenarii tui apud te omnino non remaneat.”* Unde statuimus, presbyterum, qui hac in re notabiliter deliquerit, ad arbitrium Episcopi severe esse puniendum.

CAPUT VII.

DE ZELO ANIMARUM.

Art. I. Non sufficit utique, ut ipse sacerdos sit sanctus; imo sanctitas ejus vana erit et illusoria si alios homines, quorum cura ipsi commissa est, negligat a cœno vitiorum eripere atque Deo lucrifacere. Idcirco presbyteros Nostros fervide rogamus, ut in toto vitæ tenore forma gregis fiant ex animo; zeloque vero, prudenti tamen, in agro Domini evellant et destruant, ædificent et plantent. Evellent autem et destruant, si per conciones suas, opportune, importune, in omni patientia et doctrina, peccata et vitia extirpent; si ad Sacramenti Pœnitentiæ frequentationem efficaciter hortentur et alliciant, eoque magis semper paratissimos se ostendant ad confessiones petentium excipiendas; ædificabunt vero et plantabunt, si per catechismum, per scholas Catholicas, per visitationem infirmorum, per

*Tob. iv. 15.

piarum sodalitatum erectionem, aliaque media curent, ut justi justificentur adhuc, et sancti sanctificentur adhuc.

Art. II. Vigente nunc ubique *associationis*, uti aiunt, studio, * cum magno fructu salutis multiplicatæ sunt sodalitates, tum ad pietatem stimulandam, tum ad charitatem erga proximum exercendam, tum ad eliminanda vitia; et hæ omnes, si debite sint erectæ, et Catholice dirigantur, ita Ecclesiæ sunt probatæ, ut eas innumeris indulgentiis ditaverint Summi Pontifices. Ne ergo, ut natum est fieri, a bono tramite deflectant, aut propter incuriam spirituali indulgentiarum remuneratione priventur, sedulo cavendum est animarum pastoribus, ne ullam societatem ad finem vel religiosum, vel natura sua cum religione connexum, in suis missionibus pro Catholicis erigi sinant, quin ejusdem statuta sint præscriptis Ecclesiæ conformia, ejusque administratio subjecta auctoritatis ecclesiasticæ inspectioni ac directioni. Præterea tali forma constituentur omnes fidelium sodalitates, ut, omnibus conditionibus, quas Ecclesia requirit, adamussim servatis, inter quas pro confraternitatibus est canonica per Episcopum erectio, earum membra et confratres cunctas indulgentias concessas lucrari valeant.

Art. III. Quo ergo per illas confraternitates et sodalitates frequentior in missionibus fiat usus Sacramentorum, uberius habeatur cognitio Ecclesiæ ejusque dogmatum ac legum, atque lætior floreat innocentia morum, prudenter ac temperanter instituantur, ubi nondum ex-

* V. Conc. Baltim. II., Tit. X. Cap. III.

istunt; foveantur vero ubi jam fuerunt erectæ. Quæ sequuntur, maxime commendandæ videntur:

1°. Confraternitas B. Mariæ Virginis de Monte Carmelo; Confraternitas SS. Rosarii, aliæque in honorem B. Mariæ Virginis, ab Ecclesia approbatæ.

2°. Sodalitates piæ adolescentium utriusque sexus, sed præcipue puerorum. Hi enim aliter, ut tristis docet experientia, vix perseverant in frequentatione ecclesiæ et Sacramentorum susceptione.

3°. Societates Temperantiæ, sive moderatum usum potus inebriativi permittant, sive totalem adoptent abstinentiam, modo principiis Christianis nitantur, et in spiritu ac statutis vere sint Catholicæ.

4°. Societas, a S. Vincentio a Paulo dicta, quæ nostris temporibus adeo accommodata videtur, et non tantum bono temporali ac spirituali pauperum providet, sed ipsos sodales ferventiores reddit.

5°. Societas pro Propagatione Fidei. Hæc pia associatio, inde ab ejus institutione a Summis Pontificibus laudibus elata, indulgentiis ac favoribus ditata, a plerisque Episcopis sive Europæ, sive harum et aliarum mundi partium Christifidelibus commendata, etiam a Nobis specialem meretur mentionem, cum ob excellentiam sui finis, qui est salus æterna tot nationum, adhuc in tenebris et umbra mortis sedentium, tum ob memoriam beneficiorum, quæ diœceses Nostræ olim ab ea acceperunt, et quæ aliæ hujus regionis diœceses, in egestate versantes, adhuc recipiunt. Idcirco votis obsequentes fel. reg. Summi Pontificis Leonis XIII.* et precibus directorum ipsius Societatis, hortamur Episcopos hujus Provinciæ, ut in sua quisque diœcesi, ubi

* Encyc. *Sancta Dei Civitas.*

id nondum est factum, sacerdotem aliquem designent, qui pro temporum et locorum adjunctis, Associationis extensioni allaboret, eleemosynas in missionibus collectas recipiat, easque tempore congruo ad Societatis Directionem transmittat.

6°. Societas S. Infantiae, pro procurandis baptismo et pia educatione infantium, a suis parentibus derelictorum in imperio Sinensi et vicinis regionibus. Hæc associatio, Ecclesiae admodum chara, facile propagari potest, præsertim inter pueros, puellasque Catholicarum scholarum.

7°. Omnigenæ demum aliæ associationes Catholicæ et confraternitates foveri poterunt, quas zelus erigendas suaserit, dummodo tendant omnes ad augmentum religionis in membris, statutaque earum et directionis regulæ fuerint ab Ordinario approbata, atque tandem hæc statuta, inconsulto Ordinario, non mutantur. Cavendum tamen etiam, ne talium societatum, quamvis bonarum, numerus in singulis missionibus nimium accrescat, cum secus una alterius efficaciae facile esset obstaculo.

Art. IV. Associationes, etiam aliunde bonæ, ab his recensitis deficientes conditionibus, ut Catholicæ non agnoscentur, neque in ecclesiis, aut ad processiones religiosas tanquam societates admittentur, id est, dum socii insignia societatis gerunt, exceptis ordinibus militaribus et municipalibus.

Art. V. Non obliviscantur sacerdotes oneris sui erga sui gregis infirmos, qui, quanto minus per se ipsos Cultus et Sacramentorum subsidium quæritare

valent, eo magis benigni ac providi pastoris charitatem et operam requirunt. Ne ergo rectores, eorumve auxiliarii, expectent donec ad ægrotos vocentur, sed ultro ad eos accedant, ac imprimis ea, qua par est prudentia et charitate, si morbus aliquatenus gravior reperiatur, eos ad sacram confessionem inducant, morituros vero exeuntium Sacramentis tempestive communiant. Minime tamen sese putent tunc jam officium suum erga decumbentes fideles plene persolvisse. Restat enim, ut eos sæpius invisant ad solatium impertiendum ac vires pro ultimo agone ingerendas; ut semel et iterum, si ad tempus supervixerint, eos adhuc sacro Viatico reficiant, ac demum, si fieri possit, in ipsa mortis hora eis assistant.*

Art. VI. Neque animarum curam gerentibus sufficiat solos missionis suæ moribundos visitare, eisque ministrare; sed alios similiter ægrotos, qui diuturno, etsi non lethali, morbo domi detinentur, singulos, sæpius in anno, sed certe tempore Paschali, paterne invisant, eisque omnem opportunitatem ad Sacramenta suscipienda præbeant; non recusantes, si necesse fuerit, etiam cum proprio incommodo sacram Communionem summo mane deferre adhuc jejunis. Si quos autem in visitationibus istis tepidos invenerint et animæ suæ incuriosos, non negligant omni, quem zelus suggesserit, modo eos ad Sacramenta petenda excitare, vel saltem ad ea oblata non recusanda.

Art. VII. Sacrosancta Tridentina Synodus omnes, quibus animarum cura commissa est, ad residentiam

* V. Rituale Rom. *De Visit. et Cura Infirm.*

strictè obligari declarat,* quam obligationem ipsum jus suadet naturæ, “cum certissimum sit non admitti Pastoris excusationem, si lupo oves comedit, et pastor nescit.” † Ab ea igitur haudquaquam exempti sunt rectores missionarii, eorumve sacerdotes adjutores. Nullum utique tempus certo prævideri potest, quo alicui fidelium ministerium presbyteri futurum non sit necessarium, ideoque ægre, etiam ad breve tempus, secure dimittere unquam licebit gregis custodiam. Quare minime officio suo funguntur, aut munus suum implent, qui diebus dumtaxat Sabbati et Dominicæ fidelibus ministrant, per reliquam autem hebdomadam, vel magnam ejus partem, mercenariorum eos more deserunt. Sed neque sufficit residentia aut præsentia mere materialis; laboriosa sit utilisque necesse est. Ecclesiis sive missionibus suis corpore debent adesse sacerdotes, adesse debent et spiritu; pro animabus ovium suarum impendere cupientes et superimpendi. Ideo decernimus in posterum sacerdotibus auxiliariis licitum non fore extra pastorem domum pernoctare, nisi de rectoris assensu, vel obtento, vel rationabiliter præsumpto; ipsis vero rectoribus non amplius permitti, ut, absque consensu Ordinarii prævie, excepto inopinatæ necessitatis casu, impetrato, diebus Dominicis aut festivis de præcepto, absint a missione sua, vel ut frequenter, nisi ad unum alterumve diem, per ipsam hebdomadam ab ea discedant, atque districte eis injungimus, ut, in absentia sua, semper curent sacerdotem aliquem vicinum paratum esse ad Sacramenta in casibus subitanæ necessitatis administranda.

* V. præsertim Sess. XXIII. *De Reform.* Cap. I.

† Conc. Trid. Sess. VI. *De Reform.* Cap. I.

CAPUT VIII.

DE REGULARIBUS.

Art. I. Varii Ordines religiosi ac Regulares Congregationes, quæ Constitutionibus a S. Sede approbatis sub suis Superioribus generalibus, per plures provincias vel diöceses diffusæ, reguntur, sicut alibi, ita et in Nostris provinciis, cum juventutis educatione, tum sacro ministerio, magno animarum proventu, Nobiscum collaborarunt. Ut autem communi consilio, concordique actione, quæ sunt Christi, agere pergamus, convenientissima Nobis videtur adoptio sapientis et æquissimæ Constitutionis SS. Domini N. Leonis XIII. feliciter regnantis *Romanos Pontifices*, qua nonnulla controversiarum capita inter Episcopos et Missionarios regulares Angliæ et Scotiæ, anno 1881, definita sunt. Quare votum emittimus, ut ad Nostram quoque provinciam a S. Sede eadem Constitutio extendatur. Tum vero secundum eam observabuntur, quæcumque pertinent ad exemptionem religiosarum familiarum ab Episcopali jurisdictione, sicut et ea quæ ministerium respiciunt, quod a regularibus missionariis exercetur, ac demum ea quæ spectant eorum bona temporalia, horumque usum.

CAPUT IX.

DE INFORMATIONE FIDELIUM.

Art. I. “Qui altari deserviunt, cum altari participant, . . . et Dominus ordinavit iis, qui Evangelium annuntiant, de Evangelio vivere.” * Meminerint ideo

* I. Cor. ix. 13, 14.

Christifideles justitiam non minus quam religionem exigere, ut, juxta suas cujusque facultates, rectoribus suis spiritualibus, quæ ad honestam ac decentem vitæ sustentationem necessaria sunt, suppeditent, sed et, sicut jussit Dominus Israelitas ipsi facere Sanctuarium, ut habitaret in medio eorum,* ita et participes Novi Testamenti, quod Veteri adeo præcellit, tenentur requisita temporalia ad ornandas ac regendas ecclesias suas, et exercendum cultum divinum, suo quisque modo, subministrare.

Art. II. Nec minorem esse sciant suam obligationem fideles, ut efficaciter concurrant ad ædificandas ac sustentandas scholas Catholicas, sicubi pro rerum circumstantiis erigi feliciter potuerint. Meminerint verbi Domini, “qui non colligit mecum, dispergit,” † ideoque non professione tantum ac verbis, sed magis etiam factis pro Ecclesia et salute animarum resistendum est iis, “qui perperam contendunt, Ecclesiam debere salutarem suam moderatricem vim erga populares scholas deponere, aut intermittere,” ‡ qui “iidem nihil aliud profecto vellent, quam ut Ecclesia contra divini sui Auctoris mandata ageret, et gravissimo officio curandi omnium hominum salutem, sibi divinitus commisso, deesset.”

Art. III. Multi parentes ita vivunt, ut totaliter obli-
ti videantur declarationis Apostoli : “Si quis suorum, maxime domesticorum, curam non habet, fidem negavit, et est infideli deterior.” § Negotiis enim suis

* Exod. xxv. 8.

† Luc. xi. 23.

‡ Sac. Mem. Pius IX. Litt. ad Archiep. Friburg., 14 Julii, 1864.

§ I. Tim. v. 8.

implicati, patresfamilias, quod superest temporis, non, ut oporteret, consecrant familiæ suæ directioni et educationi, sed in quærendis relaxationibus cum extraneis, et in cauponis, vel circulis virorum, in quibus nimia sæpe sermonum libertas, ludorum allectatio, diariorum quorumlibet lectio. Cur adolescentes interea filii, sibi metipsis relictī, id exempli non sequerentur? Et ipsi domum paternam fugient, ac delectamentis ætati congruis inhiabunt, eo majori cum periculo, quo fervidiores sunt passionēs et magis præceps inexperientia. Nec matresfamilias a filiabus sperare poterunt modestos et rei domesticæ intentos mores, vitamque circumspectam et piā, nisi ipsæ, tanquam Scripturæ Mulier fortis, considerent semitas domus suæ, et panem otiosæ non comedant.* Ideo a Catholicis diligenda et fovenda vita illa familiæ, qua parentes et proles in idipsum, quando fieri potest, congregati, simul a laboribus quiescunt, simul doctrinam et scientiam capessunt, simul licitis indulgent recreationibus, atque maxime devotiones Christianas, preces nempe matutinas, sed certe vespertinas, in communi peragunt ac recitant. Quod utinam plures parentes facerent “vere homines divites in virtute, . . . pacificantes in domibus suis, . . . quorum pietates non defuerunt!”† Nova mox generatio Christianorum exurgeret, pia et fortis. Nam “hæreditas sancta nepotes eorum, . . . et filii eorum propter illos in æternum manent.”‡

Art. IV. Meminerint parentes obligationis suæ strictissimæ invigilandi liberorum moribus, ac præservandi

* Prov. xxxi. 27.

† Eccli. xlv. 6, 10.

‡ Ibid. 12, 13.

eos a contaminatione sæculi. Avertant, quantum valent, eos a pernicioſa illa libertate et lubrica familiaritate, quibus nobiles utriusque ſexu juvenes, ſive ex intentione matrimonii ineundi, ſive ex mera oblectamenti proſecutione, ſemotis arbitris, ſolus cum ſola, converſantur et agunt. Quam cito ſic extinguitur ſpiritus verecundæ caſtimoniæ, et pro multis paratur gravis lapſus! Sicut enim juvenis Scripturæ* in obſcuro, adveſperascente die, in noctis tenebris et caligine, irretiuntur multis ſermonibus et blanditiis labiorum, donec ſagitta peccati tranſfigatur anima eorum, et pravis habitibus aſſueſcant. Enixe hortamur paſtores animarum, ut, occasione frequenter arrepta, ſermonem hac de re ad populum habeant.

Art. V. Vitium intemperantiæ in uſu potus inebriativi, quo tot incauti homines cum familiis ſuis in temporale atque æternum exitium præcipites pelluntur, ut peſtem ipſam abominentur fideles, ac potius moderationem, imo abſtinentiam, in re periculi plena, genere exerceant. Quamvis enim non attendendum ſpiritibus errorum, qui abhorrent a vino et ſimilibus, tanquam in ſe malis, ii revera non parum commendandi, qui ad horum abuſum ſecurius declinandum, vel ex motivis mortificationis aut charitatis Chriſtianæ, ad eliminandum nempe vitium intemperantiæ cum inde ſcaturientibus ſcandalis, a potibus inebriativis etiam totaliter abſtinent, vel ſoli, vel ſocietate cum aliis inita, in qua mutuis abſtinentiæ exemplis, atque ſubſidiis orationis et Sacramentorum in propoſito virtutis temperantiæ juventur ac roborentur. Eadem in re maxi-

* Prov. vii.

me caveant sibi caupones et potuum inebriativorum venditores, qui sæpe potu suo illum perdunt, pro quo Christus mortuus est. Prudenter exerceant commercium suum, atque ab eo diebus Dominicis omnino abstineant; pueris, aut adolescentibus, aut ebriosis, etiam petentibus, potum ne præbeant; fideliter observent leges justas in patria latas ad extirpationem vel imminutionem intemperantiæ, ut neque propter escam, neque propter turpe lucrum destruant opus Dei, sed, etiam cum temporali jactura, quæ ædificationis sunt, in proximum custodiant.

CAPUT X.

DE SEMINARIIS CLERICORUM.

Art. I. Episcopis nihil charius esse debet, quam Seminaria clericorum, tum minora, tum majora, utpote in quibus formantur, ut ait SS. D. Leo XIII., clerici “qui in Ecclesiæ spem adolascunt, et participes, adiutoresque munerum sanctissimorum sunt aliquando futuri.”* Eapropter Seminaria “jure sibi vindicant plurimas et maximas animi, consilii, vigilantie Episcopi partes,”† nullusque non movebitur ab eo lapis, ut Seminaria, sive jam erecta, sive postea erigenda, quam perfectissima sint; hoc est, ut non tantum sanæ doctrinæ laude floreant, sed, et quidem præsertim, solida pietate et bona disciplina sint conspicua.

Art. II. Cum non parvam habeant partem missionum rectores, eorumque auxiliarii sacerdotes, in selectione juvenum, vel puerorum, qui a parentibus ad

* Encycl. ad Episc. Ital. *Etsi Nos.*

† Ibid.

collegia vel minora Seminaria destinantur, ut inibi inchoent studia, quæ ad Seminarii curriculum præparatoria vocantur, ferventer eos hortamur, ut hac in re magna utantur discretione, sagacique prudentia. Sicuti enim illos, qui donis ingenii et valetudinis simul ac pietatis et constantiæ ornati sunt, Ecclesiæ utilissimos fore confidi potest, ita e contra alii, donis istis destituti, vel desistent a studiis post annos laborum et expensarum, ac non raro oneri et periculo erunt societati et Ecclesiæ, vel ad sacerdotium iidem quomodo cumque pervenient, ac tunc sæpe inutiles erunt, atque Episcopis suis haud raro in molestiam ac gravamen, Catholicis vero et acatholicis in scandalum fient. Inducantur ergo ad studia illa tales, et non alii, "quorum indoles et voluntas spem afferat, eos Ecclesiasticis ministeriis perpetuo inservituros." *

Art. III. Cum sacerdotes vere debeant esse sal terræ, non tantum fervida pietate, sed et congrua scientia oportet ut præditi sint, qua Evangelicam doctrinam inculcare sciant, eamque illustrare, ac defendere contra hæreses et intumescentem falsi nominis scientiam. In collegiis ideo et minoribus Seminariis solide litteris imbuantur, qui signa edunt vocationis ad sacerdotium; dumque formantur ad vitam clericalem per praxim orationis et frequentationem Sacramentorum, simul doceantur quæcumque requiruntur ad completam in humanioribus educationem, non rudimenta tantum linguarum Latinæ et Græcæ, sed et promptam earum intelligentiam, imo prioris facilem usum, una cum historia, geographia, mathesi, atque, præter plenam no-

* Conc. Trid. Sess. XIII. Cap. XVIII.

titiam linguæ suæ vernaculæ, etiam unam alteramve linguam extraneam, ut Gallicam vel Germanicam. De quibus ut rite constet, nullum Episcopus candidatum ad Seminarium admittet, quin prius in scriptis a superiore collegii, in quo candidatus humanioribus studuit, certior factus sit eum studiorum curriculum absolvisse, et in eis satis profecisse, ut cum fructu lectiones in Seminario tradendas audire valeat. In hoc testimonio præterea exprimet superior, quid ipse et collaboratores sentiant de dispositionibus candidati ad statum clericalem. Nullus præterea ad Seminarium admittetur, inconsulto ejus rectore missionario.

Art. IV. Philosophiæ porro quod dicitur stadium, sive in minori Seminario decurratur, sive in majori, tale sit, ut una cum præceptis Angeli Scholæ, quem philosophicorum studiorum ducem et patronum nobis proposuit omnium Christianorum Pastor et Magister, Leo XIII.,* atque aliis ad evolutionem intellectus ac rationis exercitium pertinentibus, jam quædam quoque tradantur rudimenta scientiæ theologicæ. Præterea et hic potissimum “quoniam in tanto ingeniorum cursu plura sunt sapienter et utiliter inventa, quæ minus decet non habere perspecta, præsertim cum homines impii quidquid incrementi affert dies in hoc genere, tanquam nova tela in veritates divinitus traditas intorquere consueverint, date operam, . . . ut alumna sacrorum juventus non modo sit ab investigatione naturæ instructor, sed etiam in artibus apprimè erudita, quæ cum sacrarum litterarum vel interpretatione, vel auctoritate cognitionem habeant.”†

* *Encycl. Æterni Patris.*

† *SS. D. Leo XIII. Encyclic. Etsi Nos.*

Art. V. Theologiæ demum cum omnibus materiis ad eam pertinentibus, Scriptura nimirum Sacra, Jure Canonico, Historia Ecclesiastica, Eloquentia sacra ac Liturgia, ita incumbant Sanctuarii candidati, ut omnium, ante acceptum presbyteratum, notitiam competentem habeant, qua laudabiliter et fructuose sciant "offerre, benedicere, prædicare et baptizare."* Desideramus præterea, ut in omnibus Seminariis Nostris doceantur clerici praticos utilesque modos tenendi Accepti et Expensi Tabulas (*book-keeping*), ut sic directioni temporali missionum competenter præesse valeant. Tempus quidem ad tot ac tanta hucusque ob penuriam sacerdotum quandoque brevius fuit insumptum; verum enimvero, multiplicatis jam missionariis, in futurum requirere possumus ab omnibus plenum studiorum curriculum, ideoque decernimus, ut exhinc ad quatuor annos per Nostram Provinciam extendatur studium theologicum pro Nostris clericis.

Art. VI. Superioribus Seminariorum satis non sit accurate et diligenter alumni tradere sacras scientias; sed insuper numquam non conentur, ut discipulis suis vera sint exemplaria vitæ sacerdotalis. Hujusmodi autem sese exhibebunt, si seduli sint et attenti in perficiendis suis quisque officiis; si alumni præeant in exercitiis orationis et devotionis; si regulariter, et quotidie quidem, offerant Sacrificium Missæ; si demum, quæcumque statum ecclesiasticum ullo modo dedecent, evitent et fugiant.

Art. VII. Ut bono regimini horum institutorum

* Pontif. Roman. Ritus Ordin. Presbyt.

consulatur, volumus ut Professores Seminarii non tantum debitam Rectori suo reverentiam exhibeant, sed etiam promptam ei obedientiam præsent, tum in iis, quæ ad alumnorum gubernationem spectant, tum in omnibus, quæ quolibet modo ad domus bonum regimen et ordinem communitatis conducunt.

Art. VIII. Meminerint tandem omnes Seminariorum Superiores, siquidem Episcopis stricte sit injunctum, ut manus nemini cito imponant,* ipsis magnam partem hujus oneris esse attributam, quia juxta eorum præcipue commendationem, tum quoad scientiam, tum quoad pietatem, promoveri ad ordines solent candidati. Ne quem eorum igitur unquam decipiat assentatio, aut fallat affectio, sed quid de ordinandorum actibus, aut moribus noverint, quid de merito sentiant, libera pandant voce, et eis testimonium sacerdotii pro merito, non pro affectione aliqua tribuant.† Etenim hic facillime communicatur peccatis alienis.‡

CAPUT XI.

DE SACRAMENTIS.

Art. I. Cum sacrosancta Sacramenta ab ipso Domino Salvatore nostro instituta sint tanquam præstantissimi et uberrimi gratiarum fontes, unde tota vita spiritalis fidelium scaturire debet ac salus, cumque eorum administratio solis Ecclesiæ ministris sit concredita, sedulo sacerdotes in dispensatione horum Dei mysteriorum recolant, cujus vices gerant, et, sicut sublimem

* I. Tim. v. 22.

† Pontif. Rom. De Ordin. Presbyt.

‡ I. Tim. v. 22.

inde ipsis oriri dignitatem, ita gravissimas sequi obligationes, sciant. Igitur Sancta ita sancte tractent, “ut fideles intelligant quanto honore et cultu et veneratione hæc divina et cœlestia munera digna sint”; * fidelibus sibi commissis efficaciam, fructusque uberes Sacramentorum diligenter exponant; frequenter eorum mentibus inculcent dignam præparationem ac necessarias dispositiones requiri, “ut immensas illas Dominicæ passionis divitias in animas suas derivare possint.” †

Art. II. Rituale Romanum præcipit, ut in administrando Baptismo Latinus presbyter Latino sermone semper utatur, ‡ quod pro reliquorum Sacramentorum formis, precibus et adhortationibus liturgicis similiter esse servandum, abunde liquet ex constanti Ecclesiæ praxi, atque repetitis Sanctæ Sedis et Conciliorum decretis ac admonitionibus. In hoc etiam stricte sese legi conforment Sacramentorum ministri, et omnes contrarias consuetudines ut abusus respuant. Permittitur tamen, ut sponsores in Baptismo lingua vernacula respondeant, et ipsum Rituale jubet sponso in Matrimonii celebratione *vulgari sermone* de consensu interrogari, § et responsum proinde eodem sermone proferre. Solas has esse exceptiones, patet ex sequenti S. R. C. declaratione: “Quæ ad administrationem Sacramentorum formulæ pertinent, debent *Latino idiomate* omnino exprimi, exceptis patrini et matrinæ responsionibus in Sacramento Baptismi et verbis consensus conjugum in Sacramento Matrimonii.” ¶

* Catech. Conc. Trid. II., *De Sacram.* XXXII.

† Ibid.

‡ *De Forma Baptismi.*

§ Rit. celebr. Matrim. Sacram.

¶ Ratisb., 15 April, 1880, ad 6um.

Art. III. Ut ab ecclesiastico ordine, juxta verba Benedicti XIV.,* omnis vel minima avaritiæ suspicio, aut simoniacæ labis species, in iis præsertim, quæ ad Sacramentorum administrationem spectant, penitus amoveatur, cavendum est sacerdotibus, ne, occasione ministerii præstiti in Sacramentorum dispensatione, retributiones exigere videantur, aut de iis aliquo modo pacisci. Id quod fideles, post recepta Baptismum et Matrimonium, sponte et voluntarie offerunt, acceptari utique potest; † imo, post Sacramentum collatum, rogantibus indicare licet quantitatem consuetæ voluntariæ oblationis; sed numquam, quod severissime ab Episcopo puniendum esset, potest sacerdos ministerium suum iis negare, quos prævidet nihil aut parum duros, neque eos, qui sic egerunt, irrisorie aut contumeliose tractare, cum facillime sic tales deterrerentur a petendis in futurum Sacramentis. Verum, quod spectat Sacramentum Pœnitentiæ, sollicite sequantur hujus ministri monitum S. Caroli Borromæi: “Non modo non petat (confessarius), sed nec velle se habere significet pecuniam, aliamve rem, pro suscepti in Confessione laboris munere, imo verbis, vel potius factis, ab his omnibus se abhorrere demonstret.” ‡ Quare “cum pro pœnitentia Missas injunxerit, sibi, aut Ecclesiæ suæ, aut Monasterio dicendas non addicat.” §

Art. IV. Non solo Sabbato Sancto Paschæ, sed et Sabbato Pentecostes, Baptismalis Fontis aqua rite consecratur. || Quam rubricam vim legis habere liquet ex

* De Syn. Diœces., Lib. V. Cap. IX. No. VI.

† Conc. Baltim. II., No. 221.

‡ Monita ad Confessar.

§ Ibid.

|| Rit. Rom. *De Temp. et Loco adm. Bapt.*

Responsione S. R. C. ad Episcopum Urbevetanum, 17^a Sept., 1844, qua consuetudo contraria immemorabilis, tanquam abusus et Rubricis contraria, eliminanda decernitur, conformiter ad alia decreta, præsertim in Lucana, die 12^a Apr., 1775.* Quare in ecclesiis Nostrarum missionum, ubi talis solemnitas peragi potest, volumus in posterum fontem Baptismalem benedici, tam in Sabbato Pentecostes, quam in Sabbato Sancto, cupimusque retineri, aut certe non omnino prætermitti, ritum adultos istis diebus solemnibus baptizandi, præcipue in Metropolitana et Cathedralibus Ecclesiis.

Art. V. Paucis dumtaxat abhinc annis, quando rariores erant in his partibus ecclesiæ, et rariores adhuc eis inservientes missionarii, frequenter cogeantur parentes infantibus suis Baptismum differre, donec adveniret sacerdos, qui eos aquis salutaribus ablueret. Hinc, procul dubio, in sat multis locis inolevit consuetudo, etiam nunc, cum fere constanter præsto sunt Sacramentorum ministri, non solum ad dies, sed ad hebdomadas quoque, imo ad menses, procrastinandi hujus adeo necessari Sacramenti susceptionem. “Nemo tamen mundus a sorde, licet vita ejus unius diei super terram,” † adeoque, nisi renati fuerint et ipsi parvuli ex aqua et Spiritu S., non poterunt introire in regnum Dei. ‡ Rogamus ergo instanter omnes, qui in vinea Domini laborant, operarios, ut hunc lapidem offensionis et periculi ex agro sibi credito tollere satagant, monendo parentes, ut, juxta præceptum Ritualis Romani, natos infantes, quamprimum fieri potest, deferant ad ecclesiam, ne

* Gardell. Mühlbauer, verbo *Bened. Fontis*.

† Job xiv. 4, apud LXX.

‡ Joan. iii. 5.

illis Sacramentum adeo necessarium differatur cum periculo salutis, atque eos edocendo, notabilem in hac re negligentiam a culpa gravi non vacare. Ipsi autem sacerdotes numquam in causa sint, cur ulli hominum nato gratia Dei et misericordia denegetur,* quod facile tamen accidet, si hujus Sacramenti administrationem ad unam alteramve diem per hebdomadam limitent, vel aliter erga rogantes parentes sese morosos exhibeant.

Art. VI. Ut amantissimo Salvatori, in SS. Eucharistiæ Sacramento se in cibum spirituales animarum nostrarum præbenti, debitus exhibeatur cultus et congrua reverentia, nonnullas regulas, quarum pleræque jam in Baltimorensi Concilio II.,† ex variis fontibus renovatæ fuerunt, in memoriam sacerdotum revocare juvat. Secundum eas, custodiendum est SS. Sacramentum super corporali, in tabernaculo, quod extra sit decenter ornatum et opertum conopæo, intus vero aliquo panno serico contextum, et clavi deaurata obseratum, cuique, præter imaginem Crucifixi, nihil omnino superimponatur. In eo servetur Sacra Eucharistia in pyxide seu ciborio, quod ex metallo juxta Apostolicas Constitutiones sit confectum, et suo operculo bene clausum, alboque velo coopertum. Vasa autem SS. Oleorum, reliquias, vel aliud in tabernaculo reponere non licet, neque possunt vasa florum, vel quid simile ante ostiolum retineri.

Art. VII. His de tabernaculo monitis addendum

* Conc. Carthag. sub S. Cypr.

† Titul. V. Cap. IV. *De Eucharistia*.

esse ducimus eam formam hujus SS. Sacramenti receptaculi Ecclesiæ præplacere, qua ostiolo super cardines revolvente occluduntur, eamque proinde vitandam, qua tabernacula sunt versatilia, atque volvendo clauduntur et aperiuntur. Hujusmodi enim minus reverenter et minus secure circumagunt SS. Sacramentum, neque adeo perfecte pulverem circumvolantem excludere valent.

Art. VIII. Coram Sanctissimo lampas semper accensa habeatur, ex oleo olivarum nutrita, vel saltem ex aliis oleis, quantum fieri potest, vegetabilibus, nec citra veram necessitatem, Illud unquam sine lumine retineatur, ut ita saltem per hoc signum fervidi amoris gratiæ perennes aliquæ agantur Divino Redemptori, atque fidelibus detur indicium benignæ Ejus præsentiae.

Art. IX. Impossibilitas vel magna difficultas procurandi veros cereos pro cultu divino, in hac saltem Provincia, plane cessavit. Mandamus igitur, ut in celebratione Missæ, in administratione Sacramentorum et in cultu SS. Eucharistiæ, iste numerus candelarum, ex cera confectarum, adhibeatur, quem præscribunt Rubricæ, atque monemus, lumina super altari, quæ ex "gas" producuntur, districte fuisse prohibita a Sacra Congregatione Rituum.*

Art. X. Frequenter, id est, semel saltem in hebdomada, renovandas esse particulas Sanctissimæ Eucharistiæ, constat ex Rituali Romano et ex Cæremoniali Episcoporum, eamque rubricam stricte et rigore obli-

* 8 Mart. 1879 ; 13 Apr. 1883.

gare, patet ex repetitis S. R. C. decisionibus. Quare eam sacerdotibus omnibus fideliter servandam serio inculcamus. Commendamus eis pariter, ut ad consecrationem nullas nisi recenter confectas hostias adhibeant.

Art. XI. Reverentiam omnem exhibeant presbyteri ac diaconi erga SS. Sacramentum, vere dijudicantes Corpus Domini,* quando illud ulla ratione attingere, movere vel deferre debent. Ita constanti quoque Ecclesie praxi inhærebunt, quam in fidelibus sui temporis indicabat Origenes: “Nostis, qui divinis mysteriis interesse consuestis, quomodo, cum suscipitis Corpus Domini, cum omni cautela et veneratione servetis.”† Numquam ideo sine stola et præscriptis luminibus SS. Eucharistiam e tabernaculo extrahant sacri ministri; imo, præter casum necessitatis, ad tabernaculum aperiendum numquam accedant, nisi veste talari et superpelliceo induti, sic populum exemplo docentes Sancta sancte tractare.

Art. XII. In exsequiis defunctorum, sicut et in quibusvis Missis *de Requie*, in altari celebratis, ubi aservatur SS. Sacramentum, etiamsi altare istud sit majus et unicum in ecclesia, non possunt adhiberi antependium seu pallium, aut conopæum nigri, sed violacei dumtaxat coloris. § Consuetudinem igitur contrariam exhinc eliminari mandamus, suavi tamen modo, postquam ratio legis populo fuerit explicata. Non enim convenit signis luctus circumdari Sacramentum, quod omnis gaudij continet Fontem.

* I. Cor. xi. 29.

† Hom. XIII. in Exod., Cap. III.

‡ S. R. C. I Dec. 1882.

Art. XIII. Cum a teneris pueri ad praxim Christianæ vitæ educari debeant, mandamus omnibus rectoribus, juxta præceptum Concilii Baltimorensis II.,* ut saltem quater in anno, circa Quatuor Tempora, confessiones excipiant juniorum puerorum; frequenter vero audiant illos, qui jam ad primam Communionem proxime sunt accessuri, vel hanc jam receperunt. Imo auctores sumus eis, ut his posterioribus sæpius per annum dies fixa pro confessione assignetur.

Art. XIV. Casuum reservatio non raro confessariis anxietatem generat et scrupulos, eo quod vel terminis non omnino claris expressa fuerit reservatio, vel quia dubium adest annon ea propter causas aliquas theologicas fuerit sublata. Hujusmodi incommodo mederi posse censemus: 1°, restringendo reservationem ad pauca, eaque atrociora crimina; 2°, hæc distincte enumerando, et lucide describendo, in documento, quo confessariis facultates tribuit Episcopus; 3°, in hoc etiam exprimendo certas circumstantias et conditiones, sub quibus, ex intentione Superioris, peccatum non reservaretur.

Art. XV. Præcipit Rituale Romanum, ut tum sacrum Chrisma et sanctum Oleum, quod et Catechumenorum dicitur, tum sacrum Oleum infirmorum in suis vasculis argenteis, aut saltem stanneis, bene coopertis, et suis inscriptionibus litteris majusculis incisis, decenter asserventur in loco proprio, honesto ac mundo, sub clave ac tuta custodia, ne ab aliquo, nisi a sacerdote, vel alio Ecclesiæ ministro, temere tangantur.† Quæ

* Tit. IX. Cap. I. *De Juvent. Erudienda.*

† Rit. Roman. *De Sacram. Bapt., De Sacram. Extr. Unctionis.*

præscripta congruæ executioni mandare cupientes, sacerdotibus Nostris missionariis injungimus, ut in sacristia, vel potius in ipsa ecclesia, prope altare majus, in facie lampadis SS. Sacramenti, armarium (*ambry*) exstrui curent, in quo custodiatur sacrum Oleum infirmorum, vel solum, vel cum sacro Chrismate et sancto Oleo Catechumenorum, si pro his non fuerit armarium proprium, sive in ipso baptisterii sacello, sive saltem prope baptisterium ab aliquo latere in pariete, aut parieti adhærens. Olea vero sacra extrahentes, aut deferentes Ecclesiæ ministri magna semper cum reverentia tractent. Sunt enim charissima divinæ gratiæ et misericordiæ pignora, “Solemnis unctio”—ita S. Petrus Damiani—“liquor excellens, quo sanitas redditur, peccatum dimittitur, immittitur timor Domini.”* Sacrasque unctiones eo majori cum fide, et uberiori proinde cum fructu, suscipient fideles, quo clariorem cognitionem deprompserint earum dignitatis ex devotione ministrorum Christi erga ipsam unctionum materiam.

Art. XVI. Quando Christus Dominus ad Sacramenti dignitatem exivit Matrimonium, illud non modo ad propagandum genus humanum ordinavit, sed etiam et præcipue ad ingenerandam Ecclesiæ sobolem, eo fine, ut cœlesti gratia muniti conjuges, seque invicem ea charitate diligentes, quæ inter Christum et Ecclesiam existit, in liberis tuendis, atque ad virtutem informandis, omni cura laborare valerent. His quoque de causis, Matrimonium revocavit ad primævæ originis nobilitatem, qua unum atque in perpetuum firmum sit oportet. Hinc intelligitur quantum intersit, ut con-

* Serm. I. in Dedic. Eccles.

tractus hic sanctus et irresolubilis, a quo pro salute individuorum, pro pace familiarum et pro ipsius Reipublicæ incolumitate tot ac tanta pendent, non leviter, aut sine præparatione ineatur. Explicent hoc sæpe ovibus suis pastores animarum, ut cunctis clare perspecta sint munera et obligationes, quas nubentes assumunt, omnesque statum conjugalem ingressuri moneantur, ut ad eum debite se præparare non negligant, orando nempe; parentum, si supersint, consilium exquirendo ac prudentem directionem sequendo; atque non procedendo donec compartis futuræ innotescant religio, indoles ac immunitas a quocumque impedimento. Non satis enim plorari possunt levitas ac præcipitantia, quibuscum aliqui, maxime juniores, se his indissolubilibus vinculis colligant. Inde tot jurgia, dissidia et odia, quin et suicidia ac homicidia, atque, quantumvis illicita ac nulla, sæcularia quæsitæ divortia.

Art. XVII. Ideo urgere debent Episcopi, et rectores animarum fideliter exsequi, hic etiam tam sapienter promulgatas Ecclesiæ leges, juxta quas, ex Conciliis Lateranensi IV. et Tridentino, ante celebrationem Matrimonii habentur et fiunt proclamationes, quæ banna vocari solent. Insistatur, ut in utraque ecclesia, tam sponsi quam sponsæ, si diversum habeant domicilium, proclamentur ista banna, atque hac in re, nonnisi gravissimis de causis, unquam totalis dispensatio concedatur. Quoad proclamationes in matrimoniis cum disparitate cultus, observetur Decretum S. O. 1° Julii, 1874, et ibi addita declaratio ad Episcopum Nesqualiensem.*

* Vd. in Append. VII.

Art. XVIII. Ut parentes satisfacere valeant obligationi suæ suam prolem educandi in disciplina et correctione Domini,* necesse plane est eos ipsos doctrinæ Christianæ non esse ignaros. Ideo, quod in recte ordinatis parochiis et missionibus saluberrimi semper fuit instituti, præcipimus etiam in hac Provincia a rectoribus sedulo observari, ut nupturientes ad bannorum proclamationem non admittantur, et minus adhuc ad Matrimonii celebrationem, donec per debitum examen constiterit eos rudimenta saltem fidei callere. Præterea, pastorum est sponso instruere de præcipuis conjugalæ vitæ officiis, quæ, ut ait fel. reg. Leo XIII., “non pauca sunt neque levia, quæ tamen conjugibus bonis, ob virtutem quæ Sacramento percipitur, non modo tolerabilia fiunt, sed etiam jucunda.”† Intelligere nempe debent perpetuitatem, indissolubilitatemque vinculi quod assumunt, fidelitatem et amorem quem sibi invicem debebunt, ac tandem hujus contractus fines principales, qui sunt, tum ut, tanquam filii Sanctorum conviventes, procreent sobolem, quam pie enutrient, ac ad Christianos mores verbo et exemplo instituant, tum ut mutuo sibi sint solatio et auxilio.

Art. XIX. In hac regione præsertim, ubi tot advenæ sedes figunt, atque ipsi incolæ facillime de loco in locum migrant, haud raro evenit, ut quidam improbi ingenii conjuges, prima relicta comparte, aliam et plerumque plures, illa vivente, diversis in locis ducant. Eapropter maximi est momenti, ut nupturientes, antequam ad Matrimonium contrahendum admittantur, si aliunde advenerint, certa proferant do-

* Ephes. vi. 4.

† Encycl. Arcanum divinæ Sapientiæ.

cumenta suæ libertatis a ligaminis, aliisque impedimentis. Ad hoc tempestive moneantur, ut procurent sibi litteras testimoniales pastoris loci, ubi ultimo saltem tempore domicilium, vel quasi-domicilium habebant, aut aliter certe testimoniis fide dignis probent suam libertatem. Quod si, ut frequenter accidit, dubium existat de morte prioris conjugis, doceantur Catholici, juxta præceptum Juris Canonici, in strictissima Dei lege fundatum, sibi non licere novum Matrimonium contrahere, donec certum nuntium acceperint de morte compartis . . . quantocumque annorum numero ita remanere debeant.* Quale autem testimonium in casibus singulis ut sufficiens considerari possit, omnibus bene perpensis, Ordinarius decernet, † habita præ oculis instructione S. O. 1868 quæ incipit "*Matrimonii vinculo.*"

Art. XX. Ad Sacramentum hoc magnum Matrimonii ita deberent accedere Christiani, ut abundantiam gratiæ, quam conferre valet, paratum in cor plene recipiant. Ideo jubet Ecclesia, ut ad id se disponant per peccatorum confessionem, eosque ferventer hortatur, ut ejus occasione ad SS. Eucharistiam accedant; ideo etiam eadem pia mater solemnibus ritibus Matrimonium cohonestat, quibus ejus sanctitas clarius ostendatur, et gratia, quam præstat, lucidius explicetur; ideo denique pulchram illam *Missam pro Sponso et Sponsa* celebrari cupit, quandocumque id Rubricæ permittunt. Quamobrem et Nos, quo certius Matrimonii Sacramento suum servemus honorem, eique

* Decret. L. IV. Tit. I. Cap. 19, *In Præsentia*.

† Conc. Balt. II., No. 328.

debitam conciliemus reverentiam, declaramus ardens esse Nostrum desiderium, ut hunc Ecclesiæ spiritum magis ac magis in Nuptiarum celebratione sequantur missionum rectores. Doceantur fideles quanti ipsorum intersit, pie et solemniter hunc inire contractum, adeoque, si mulier antea non fuerit benedicta, suadeatur ipsis, ut cum Missa pro Sponso et Sponsa benedictionem Nuptiarum suscipiant, et secus, saltem in ecclesia, post sacram Synaxim acceptam, et cum Missa ordinaria, Matrimonium contrahant. Maxime laborent sacerdotes ad eliminandam consuetudinem, ubi adhuc existit, celebrandi Matrimonium post meridiem, aut vespere, ac numquam domi illud concedatur celebrari, nisi de Ordinarii prævia licentia.

Art. XXI. In mente porro habeant rectores sequens Decretum generale S. R. et Universalis Inquisitionis, datum 31^a Augusti, 1881: “Benedictionem nuptialem, quam exhibet Missale Romanum in Missa pro Sponso et Sponsa, semper impertiendam esse in Matrimoniis Catholicorum, intra tamen Missæ celebrationem, juxta Rubricas, et extra tempus feriatum, omnibus illis conjugibus, qui eam in contrahendo Matrimonio, quacumque ex causa, non obtinuerint; etiamsi petant postquam diu jam in Matrimonio vixerint, dummodo mulier, si vidua, benedictionem ipsam in aliis nuptiis non acceperit.”

“Insuper hortandos esse eosdem conjuges Catholicos, qui benedictionem sui Matrimonii non obtinuerunt, ut eam primo quoque tempore petant. Significandum vero illis, maxime si neophyti sint, vel ante conversionem ab hæresi valide contraxerunt, benedicti-

onem ipsam ad ritum et solemnitatem, non vero ad substantiam et validitatem pertinere conjugii."

Art. XXII. Matrimonia Catholicorum cum hæreticis semper detestata est Ecclesia. "Animos enim," ut ait SS. D. Leo XIII., "de disciplina religionis dissidentes vix sperari potest futuros esse cætera concordēs."* "Quomodo revera," quærit S. Ambrosius, † "potest congruere charitas, ubi discrepat fides?" "Quinimo," idem dicit Pontifex, "occasionem præbent vitæ societati et communicationi rerum sacrarum, periculum religioni creant conjugis Catholici, impedimento sunt bonæ educationi liberorum, et persæpe animos impellunt, ut cunctarum religionum æquam habere rationem assuescant, sublato veri falsique discrimine."‡ Quare omnem curam in eo ponant sacerdotes, ut fideles a mixtis his conjugiiis tempestive deterreantur. Si quando autem rerum adjuncta sua-deant, ut ex auctoritate Apostolica concedatur ab Episcopo dispensatio, sponsis dilucide proponantur conditiones sub quibus tale Matrimonium ipsis inire licebit, nempe :

1°. Ut pars acatholica polliceatur plenissimam libertatem conscientiæ et exercitii religionis parti Catholicæ ;

2°. Ut eadem pars acatholica promittat piam liberorum utriusque sexus in fide Catholica educationem, etiamsi partem Catholicam præmatura morte abripi contigerit ; hæcque utraque promissio (n. 1° et 2°) in scriptis danda exigatur ;

* Encycl. *Arcanum*.

† De Abraham, II. 9.

‡ Ibid.

3°. Ut pars Catholica promittat se pro viribus allaboraturam conversioni compartis ;

4°. Ut timenda non sit duplex Matrimonii celebratio, altera coram sacerdote, coram præcone acatholico altera ;

5°. Ut sacerdos nullo ritu sacro cæremoniam coonestet, qua conjugium mixtum contrahitur, ita ut nec stola quidem aut superpelliceo indutus, neque in ecclesia aut in sacristia eidem assistat. *

Art. XXIII. Siquidem causæ matrimoniales ad iudicium Ecclesiæ pertineant, quandocumque in foro externo dubium orietur, vel suscitabitur de validitate vinculi Matrimonii jam initi, causam dirimere non præsumat simplex missionarius, etiamsi rector sit missionis, sed eam deferat ad Ordinarium, qui de ea, vel per semetipsum, vel per iudicem ad hoc ab eo delegatum, sententiam feret, non ad instar aliorum iudiciorum, præsertim civilium, sed juxta SS. Canones et Constitutionem *Dei miseratione* S. M. Benedicti XIV. Ideo quoque, in singulis hujus Provinciæ diœcesibus, instituetur exhinc munus Defensoris Matrimonii, qui in Synodo Diœcesana nominabitur, salvo jure Episcopi illum, quando visum fuerit, immutandi. †

Art. XXIV. Protestantismus, Matrimonium sua dignitate Sacramenti despolians, atque ad contractum mere naturalem, aut etiam mere civilem, reducens, simul etiam ejus unitatem ac indissolubilitatem ineluctabiliter pessumdabat. Initio quidem ob solum

* Cfr. Conc. Balt. II., N^{is} 335-337.

† Cfr. Instruct. S. C. C., 1840, apud Acta S. Sedis, Vol. I. p. 439.

adulterium unius compartium divortium a vinculo obtineri posse docuit ; sed semel a veritate aversus, non valuit frenum ponere passionibus humanis, atque regalistæ mox, seu juristæ ac legumlatores, unam post alteram divortiorum statuerunt causas, donec levissimas ob rationes, in plerisque nostris provinciis, connubia tam prompte dissolvuntur quam leviter fuerunt contracta. Ita autem, ut sapientissime ait Summus Pontifex Leo XIII. in sæpius laudata Encyclica *Arcanum divinæ Sapientiæ*: “Divortiorum causa fiunt maritalia fœdera mutabilia ; extenuatur mutua benevolentia ; infidelitati pernicioosa incitamenta suppeditantur ; tuiti-
oni atque institutioni liberorum nocetur ; dissuendis societatibus domesticis præbetur occasio ; discordiarum inter familias semina sparguntur ; minuitur ac deprimitur dignitas mulierum quæ in periculum veniunt, ne, cum libidini virorum inservierint, pro derelictis habeantur.” Deo certe gratias referimus, quod Catholici tam raro hisce legum civilium ad dissocianda conjugia sua subsidiis utantur, intelligentes vera esse ex lege Christi, quæ ethnicis prædicabat S. Justinus Martyr : “Qui ducit repudiatam ab altero viro, mœchatur. . . . Quemadmodum etiam ii, qui ex lege humana duplex Matrimonium ineunt, . . . peccatores sunt apud Magistrum nostrum.”* Sed “magna prorsus est vis exemplorum, major cupiditatum ; hisce incitamentis fit, ut divortiorum libido latius quotidie serpens,” etiam fidelium quorundam “animos invadat.”† Ideo non desinant pastores gregibus suis inculcare doctrinam Catholicam et legem Dei firmam, qua Matrimonium ratum et consummatum nonnisi morte unius conjugum dis-

* I. Apol. n. 15.

† Encycl. *Arcanum*.

solvi valet, ita ut, cujuscumque legis humanæ præsidio tecta, novi Matrimonii attentatio, priore comparte vivente, nihil minus quam fœdum possit esse adulterium. Quantum valent, divortiorum legalium iniquitatem cum infaustis eorum sequelis frequenter exponant, et sic pro posse suas oves ab hujus morbi contagione præservent. Nos vero, ut, quatenus in Nobis est, increscens malum cohibeamus, pœnam excommunicationis Episcopo reservatæ, ubi jam lata erat, innovamus; ubi nondum vigeat, nunc primum ferimus, volumusque ut sciant excommunicationem ipso facto se incurrere eos, qui, adhuc in vivis priori comparte, etsi ab ea civili divortio disjuncti, novum attentare Matrimonium præsumpserint.

Art. XXV. Pudibundus refugit animus ab alia describenda peste, quæ, e Paganismo rediviva, inter non Catholicos quam plures vitam humanam in ipso fonte extinguere non veretur. Immoderata vitæ mundanæ delectamentorum sitis, maternorum onerum formido, tædiumque numerosæ prolis ad flagitia hæc impellunt, et societatem humanam, Saturni ad instar, propriam delere sobolem docent. Utinam vero falsorum principiorum et pravorum exemplorum contagio infirmos gregum nostrorum numquam contaminaret! Prudenter ergo, sed fortiter, pastores et confessarii fidelibus tanti facinoris horrorem inculcent. Præ oculis ipsis ponant, quod paganorum sui temporis auribus intonabat Tertullianus: “Homicidii festinatio est prohibere nasci,”* —dum revera duplex hic est homicidium, quando et corpus interimitur, et anima Baptismi aquis renasci impeditur. Ad subeunda familiæ crescentis incommoda

* Apolog., Cap. IX.

vires accipiant parentes ex consideratione Dei Providentiæ, quæ “vestit lilia agri,”* et “dat jumentis escam ipsorum, et pullis corvorum invocantibus eum,”† et ex recordatione promissionis divinæ, quod “mulier salvabitur per filiorum generationem, si permanserit in fide et dilectione et sanctificatione cum sobrietate.”‡

CAPUT XII.

DE CULTU DIVINO.

Art. I. “In carcere eram, et venistis ad me,” § dicet Dominus Beatis in die judicii. Jam vero, si visitantes eum in persona ipsius membrorum adeo remuneraturus sit, quid non retribuet fidelibus visitantibus eum in propria persona in tabernaculo amoris sub speciebus panis latentem, ubi juges ejus deliciæ sunt esse cum filiis hominum, et quo indesinenter omnes invitat, dicens: “Venite ad me omnes, qui laboratis et onerati estis, et ego reficiam vos.” || Ideo ecclesiæ vel tota die, ubi id secure fieri potest, vel saltem per aliquam diei partem, apertæ remaneant, ut sic Christifidelibus præbeatur occasio adeundi Salvatorem et adorandi eum, in tabernaculo pro nostri amore sponte sua reclusum.

Art. II. Ad Christifidelium erga SS. Sacramentum adaugendum amorem, diligenter per omnes diœceses Nostras servari cupimus devotionem illam pulcherriam, qua SS. Eucharistia in forma Precum Quadraginta Horarum in ecclesiis solemniter exponitur et

* Luc. xii. 28.

† Psalm cxlvi. 9.

‡ I. Tim. ii. 15.

§ Matt. xxv. 36.

|| Matt. xi. 28.

colitur. Quamvis enim in hac regione, ex dispensatione Apostolica, necesse non sit ea omnia observare, quæ pro augusto hoc ritu præscripsit S. M. Clemens VIII.,* et sic expositio horis nocturnis non debeat fieri, ac processio omitti possit prudenti pastoris judicio, easdem tamen indulgentias dignata est S. Sedes concedere fidelibus, qui ecclesiam, in qua SS. Sacramentum exponitur, semel in triduo visitaverint, quas consequuntur peragentes hanc devotionem juxta dictam Constitutionem Clementinam.† Notandum præterea indulgentiam plenariam huic visitationi annexam ab iis omnibus lucrificari posse, qui etiam pridie Expositionis Sacramenta Pœnitentiæ et Eucharistiæ receperint.‡ Quæ omnia, si solerter fuerint plebi annuntiata et exposita, non poterunt quin inflamment corda piorum ad Salvatori suo, in Sacramento sui amoris sese adorandum præbenti, debitas gratias afferendas, atque semetipsos thesauris ejus uberrimæ misericordiæ ditandos.

Art. III. Inter alias devotiones a clero Nostro pia sollicitudine inter fideles propagandas, insignem locum tenet devotio erga Sacratissimum Cor Jesu. Nam præterquam quod hæc ratio colendi divinum Salvatorem ab Ecclesia summis laudibus extollatur, indulgentiis pluribus ditata fuerit, et ab omnibus animabus pietati addictis maximo cum favore accipiatur, illud quoque fideles Nostros movere debet, Provinciam Nostram 8^a Decembris anni 1873, maxima solemnitate et cum applausu bonorum omnium ab Episcopis huic Sacratissimo Cordi

* Constit. *Graves et diuturnæ*, 25 Nov. 1592.

† V. Decr. S. Cong. de Propag. Fide, 24 Jan. 1868, apud Acta Conc. Balt. II.

‡ Décret. S. Congreg. Indulg., 6 Oct. 1870.

consecratam fuisse. Propter quod desideramus, ut in omnibus missionibus devotiones publicæ erga Cor Jesu ordinentur, ibique, prima feria sexta uniuscujusque mensis, Sacratissimum hoc Cor speciali modo, et præsertim per sacram Communionem piorum honoretur. Ex isto fonte divino saluberrimos gratiarum rivos pro nobis ipsis et pro animabus quarum curam gerimus, impetrare, et eo uberiores fructus in sacro ministerio sperare poterimus, quo nos in hac devotione ferventiores et constanter persistiterimus. Cum cultu sanctissimi Cordis Filii, conjungitur plena spiritualis consolationis et pietatis devotio erga Immaculatum Cor Virginis Matris, quam cum S. Bernardo mediatricem apud mediatorem invocamus.

Art. IV. Magnopere sane fidelium pietatem fovet Festi Patronalis ecclesiarum suarum sollemnis et ritu debito celebratio, atque hanc, sive ecclesiæ consecratæ sint, sive tantum benedictæ, tum quoad Missam, si commode celebrari queat, tum quoad officium pro clericis iisdem ecclesiis adscriptis, sicut festi primæ classis cum octava præcipit ubique S. Rituum Congregatio.* Eam igitur in posterum legem pie servant sacerdotes, ad quos spectat, utentes tamen, ubi necesse fuerit, concessione memorata in Concilio Baltimorensi II.,† ut rure et in oppidulis, ubi difficile esset per hebdomadam plebem fidelium congregare, Festum quoad externam solemnitatem transferant in Dominicam proxime sequentem.

Art. V. Cum ecclesiæ, etiam dumtaxat benedictæ,

* *Alton.* Decr., 21 Dec. 1878.

† No. 384.

vere sint domus, quas Deus omnipotens ut habitacula dignatur habere in terris, condecet, ut in iis nihil peragatur, quod non directe spectet ad cultum divinum exercendum, vel tendat ad devotionem excitandam populi fidelis. Ab his vero non parum distare censemus morem, seu potius abusum, quo, ad causas quamvis pias ex pecunia inde percepta promovendas, in locis istis Deo dicatis, exhibentur sic dicti Concentus sacri, Oratoria musica et similia avocamenta, præbita, non ad pietatem audientium adaugendam, sed ad merum eorum oblectamentum. Praxin proinde reprobamus et prohibemus, ac missionum rectores in Domino monemus, ne exhinc unquam, sive præsentē in tabernaculo, sive inde remoto SS. Sacramento, sic derogent templorum sanctitati. “Domus mea, domus orationis est.”*

Art. VI. Non mediocriter certe ad cultus divini splendorem et animas ad Deum extollendas juvat cantus ecclesiasticus, quo fit, “ut per oblectamenta aurium,” ut ait S. Augustinus,† “infirmior animus in affectum pietatis assurgat.” Ast, hunc ut finem attingat, oportet eum immunem servari ab abusibus, qui facillime in ejus usu obrepunt. Curari ideo debet, ut sacrosancto Missæ sacrificio et aliis divinis officiis musica, non vero musicæ divina officia inserviant,‡ et “ita fideles non amplius cantus quam res, quæ canitur, moveat.”§ Ad hoc non parum contribuetur, si antiquo et probato sic dicto cantui Gregoriano, “quo liquida voce et convenientissima modulatione cantantur (res istæ),” ut idem S. Doctor observat,|| suus servetur honor et locus, huncque pro-

* Luc. xix. 46.

† Conf., X. 33.

‡ Conc. Balt. II., No. 360.

§ S. Aug., *ibid.*|| *Ibid.*

inde doceri et adhiberi præcipimus non solum in collegiis et seminariis, sed et in missionibus, ubicumque id fuerit possibile. Quod si quando, in solemnioribus festis, ei musica accedat et adjungatur, hæc, juxta Alexandri VII.* et Innocentii XII.† præscripta, tota sit devota et ecclesiastica, ac prorsus respuatur mollior et theatralis. “Cantores et musici observent, ne vocum harmonia, quæ ad pietatem augendam ordinata est, aliquid levitatis, aut lasciviæ præ se ferat, ac potius audientium animos a rei divinæ contemplatione avocet, sed sit devota, distincta et intelligibilis.”‡ Hac in re sincere commendamus conatus et labores societatis Catholicæ a S. Cæcilia nuncupatæ.

Art. VII. Meminerint sacerdotes, juxta Ecclesiæ ritum, carmina, vernaculo idiomate, inter Missarum solemnia vel Vesperas solemnes et benedictionem cum SS. Sacramento decantare vetitum esse, § ac proinde non licere tales cantus infra Offertorium Missæ solemnis pro defunctis. Hujusmodi tamen, pietatis fovendæ causa, non prohibentur ante et post officia publica, in catechesibus, in exercitiis spiritualibus missionum et confraternitatum, in processionibus, infra Missas lectas et aliis similibus, in quibus neque liturgiæ immiscentur, neque cantuum liturgicorum speciem assumunt.

Art. VIII. Optandum quam maxime, ut, tum in Missa, tum in Vesperis solemnibus, a choro canantur omnes ipsi assignatæ partes, et proinde non tantum

* Const. *Piæ Sollicitudinis*, 23 Apr. 1657.

† Decr. 20 Aug. 1692.

‡ Cærem. Episc., L. I. Cap. XXVIII. n. 12.

§ Conc. Baltim. II. n. 361.

Kyrie, Gloria, Credo, Sanctus, Agnus Dei et Psalmi cum Hymno et *Magnificat*, sed etiam Introitus, Graduale, Offertorium, Communio, Antiphonæque et Commemorationes. Quarum si quas, ob defectum cantorum, omittere necesse fuerit, reliquæ saltem partes Missæ et Vesperarum integræ decantentur, tollaturque abusus hic illic exortus, quo in Vesperis v. g. prolixè cantantur duo tantum, vel tres psalmi, cæteris omissis, aut decurtatis.

Art. IX. In his sicut et in reliquis cultus divini partibus uniformitatem promovere cupientes, ac votis obsequentes S. Rituum Congregationis in decreto "*Romanorum Pontificum sollicitudo*"* expressis, omnibus collegiis, seminariis et ecclesiis Provinciæ Nostræ commendamus, ut adoptent eam Gregoriani cantus formam, "quæ juxta Tridentinas sanctiones a Paulo V., Pio IX., sa. me., et Sanctissimo Domino Nostro Leone XIII., atque a Sacra Rituum Congregatione, juxta editionem Ratisbonæ adornatam, rata habita est et confirmata, utpote quæ unice eam cantus rationem contineat, qua Romana utitur Ecclesia."

CAPUT XIII.

DE SEPULTURA FIDELIUM.

Art. I. "Ecclesia Catholica," sic docet Concilium Baltimorese, † "ceu pia mater fidelium suorum filiorum corpora adhuc post mortem officiis tenere prosequitur, eaque ritibus sacris in loco sacro recondit, donec,

*. 19° Apr. 1883.

† N. 388.

tuba Archangeli mirum spargente sonum, resurgant, et animis conjuncta ante Judicis thronum cogantur.” His itaque præstandis, ut ad mortuorum salutem, simulque ad pietatem vivorum promovendam peragantur, quod in Nobis est contribuere cupientes, sequentia decernimus.

Art. II. In exsequiis defunctorum accurate et integre servantur cæremoniæ pro Sepultura fidelium præscriptæ in Rituali Romano. Eis, ut quandoque fit, ex imitatione funerum acatholicorum nihil prorsus addatur. Severe proinde prohibemus cantus in lingua vernacula quosvis, sive infra Missam pro defuncto, sive infra ipsas cæremonias funebres ecclesiasticas.

Art. III. Ferventer optamus, ut ubique, quod antiquissimi est instituti, quantum fieri poterit, retineatur, vel introducatur, ut Missa, præsentem corpore defuncti, pro eo celebretur, antequam sepulturæ tradatur. Ad id assequendum volumus, ut taxa pro Missa exsequiali a singulis Ordinariis infra certam summam constitutatur, et ut in gratiam pauperum, qui sumptus Missæ cum cantu ferre non possent, utantur sacerdotes facultate, ubicumque concessa fuerit, legendi Missam privatam *de Requie*, corpore præsentem, omnibus illis diebus, quibus permittuntur anniversaria defunctorum.

Art. IV. Cum spiritu Christianæ religionis et veræ devotionis erga defunctos multum discordat mundana illa pompa, qua in funeribus ducendis proprium suum fastum ostentant vivi, dum obliviscuntur prodesse mortuis. Non tantum idcirco hortandi sunt fideles, ut a

vano hoc apparatu abstineant, et defunctis potius subveniant precibus, eleemosynis et Sacrificio potissimum Missæ, sed ab Episcopis per pastores suos compelli poterunt, etiam ecclesiasticarum cæremoniarum in funere denegatione, ut pompa sæcularis dedecens functionem sacram amoveatur.

Art. V. Conatus etiam nullos omittant sacerdotes, ut exstirpent consuetudinem in domibus defunctorum habendi vigiliis illas, profanas magis quam pias, quæ *wakes* vocantur, earumque loco moneantur fideles habere excubias vere Christianas, in quibus mortuis suis succurrant oratione et jejunio.

Art. VI. Improbamus pariter, ut menti Ecclesiæ haudquaquam conformem, ac spiritum sæculi sapientem, morem, inter nostrates vigentem, ornandi floribus funera adultorum, atque, ut a sacerdotibus prudenter et suaviter eliminetur, in votis habemus.

Art. VII. Concio funebris in exsequiis defunctorum, si quæ habenda, semper sit brevis. Caveatur in ea a fallaci mortui laudatione, et vivorum potius sit exhortatio, ut dum defuncti memorant virtutes, etiam et maxime eum adjuvent per orationes et oblationes, atque ipsi auditores, qua par est dispositione, se præparent ad imminentem omnibus mortem ac tremendum iudicium.

Art. VIII. Cum ab ecclesiastica sepultura et a cœmeteriis benedictis plures ipso jure excludantur, caute et præcise digerantur statuta cœmeteriorum Catholico-

rum, ut, absque ulla tergiversatione, etiam coram civilibus tribunalibus, constet eos, qui juxta Sacrorum Canonum decreta ad inhumationem in terra sancta non sunt admittendi, jure suo excidisse, quod emptione forsā acquisiverant. “In dubio vero, an qui sint a sepultura ecclesiastica arcendi, consulendus erit Ordinarius, cum id commodè fieri poterit; secus autem in partes lenitatis et misericordiæ propendeat judicium,” * ita tamen ut si, ob vitam publice scandalosam defuncti, dubiamque ejus pœnitentiam, id religioni profuturum judicetur, tali non concedantur ritus solemniores sepulturæ Christianæ.

Art. IX. Non tantum filios suos adultos post mortem amore materno prosequitur Ecclesia, sed etiam qui baptizati fuerunt infantes et pueros, mortuos ante annos discretionis, id est, generaliter loquendo, ante completum septennium, utpote quorum animæ cum Deo regnant beatæ, et corpuscula, quæ, teste Apostolo,† templum erant Spiritus S., aliquando gloriosa resurrectione sunt vivificanda. Hinc ritus ordinavit pia Mater et preces, non mœsta et lugubria, sed festiva et triumphalia, quibus eorum reliquias ad sepulchrum deduci desiderat. Huic spiritui valde cupimus, ut Nostri etiam fideles se conforment, ac proinde, ubi nondum in usu sunt ecclesiastica parvulorum funera, quamprimum fieri licebit, volumus ut introducantur. In eis vero omnia servantur, quæ Rituale Romanum præscribit quoad ornamentum corporis et feretri, et quoad cæremonias ac orationes sepulturæ parvulorum.

* Conc. Baltim. II., n. 389.

† I. Cor. vi. 19.

CAPUT XIV.

DE QUIBUSDAM CAPITIBUS DISCIPLINÆ.

Art. I. Quamvis hic nondum veri nominis existent parochiæ, atque missiones, quæ earum locum tenent, nequeant hactenus ad instar parochiarum conferri, optandum tamen, ut, quantum possibile, in earum collatione mentem Ecclesiæ sequamur, qualem eam patefecit Concilium Tridentinum,* præcipiens, ne quis ad parochialis ecclesiæ regimen assumatur, nisi prius per examen idoneus ac dignus fuerit judicatus. Hac ergo de causa, atque simul etiam ut juniorum sacerdotum animus ad studia stimuletur, hortamur, ut in posterum, coram deputatis ad hoc a suo proprio cujusque Episcopo, annum in scriptis examen subeant omnes in sacro ministerio laborantes sacerdotes, et hoc quidem per quinquennium a tempore suæ Ordinationis, atque circa materias prævie indicatas. Qui scientiæ congruæ in his examinibus documenta protulerint, cæteris quoque perpensis qualitatibus, eorum ratio habebitur ab Episcopo in assignandis missionibus; reliqui, ad ejus arbitrium, ab annua examinatione non eximentur, donec studiorum fructum, quantum necesse pronuntiabitur, præsentaverint.

Art. II. Cum, propter documentorum et instrumentorum jacturam, non raro oriantur disputationes et lites, volumus, ut in singulis diœcesibus constituatur Episcopale Archivum, in quo diligenter custodiantur causa-

* Sess. XXIV. *De Reform.* Cap. XVIII.

rum ac judiciorum processus, et acta omnia ad ecclesiasticum forum pertinentia, necnon quævis Cancellariæ acta, instrumenta, litteræ testimoniales; matrimoniales dispensationes; clericorum et presbyterorum ordinationes, affiliationes et excardinationes; missionum, seu quasi-parochiarum erectiones et divisiones; atque rectorum, administratorum et auxiliariorum nominationes, translationes et remotiones; proprietatum ecclesiasticarum tituli, acquisitiones et alienationes; privilegia pariter et indulgentiæ, quæ diœcesi ipsi, ecclesiæ Cathedrali, vel aliis concessa fuerint—verbo, quæcumque recordatione certa digna fuerint judicata.

Art. III. Sed et unaquæque per Provinciam ecclesia, præter libros in Rituali Romano præscriptos, librum scilicet Baptizatorum, librum Confirmatorum, librum Matrimoniorum, librum Status animarum et librum Defunctorum, libros habeat, et in Archivo missionis conservet, in quibus memorentur omnia, quæ spectant missionis et ecclesiæ originem et progressum, possessiones, redditus et æs alienum, cum hujus annuo censu. Inter ea recenseantur quæ pertinent ad domum presbyteralem, cœmeterium, scholas, et quæcumque sciri oportet, ut novus adveniens rector, vel administrator, gubernationem missionis suscipere et continuare queat, absque periculo detrimenti pro ecclesia, vel litigationis cum decessoris hæredibus, vel suspicionis denique de cujuspiam prudentia aut probitate. In sua porro visitatione libros eos omnes inspiciet Episcopus, atque se eos tali die vidisse in singulis adnotabit. Cum iisdem libris pariter in Archivo sedulo servabuntur omnia documenta et instrumenta officialia, sive diœcesana, sive civilia,

quæ recepta aut confecta fuerunt pro administratione cum spirituali, tum temporali missionis.

Art. IV. Quo promptius et securius necessitatibus diœcesium suarum providere valeant earum Administratores, Episcopi, necesse plane est, ut de singularum missionum conditione plenam habeant notitiam. Hunc in finem, juxta præcepta canonum, edicimus, ut quotannis Episcopo suo rationem villicationis suæ reddant sacerdotes missionarii per relationes completas, in quibus sincere recenseantur :

1°. Status animarum in missione, complectens numerum—*a*) fidelium ; *b*) baptismorum tam adultorum, quam parvulorum ; *c*) eorum qui vel prima vice ad sacram Mensam accesserint, vel Confirmationis Sacramento fuerint insigniti ; *d*) Matrimoniorum inter sponsores cum Catholicæ, tum diversæ religionis ; *e*) ac demum inhumationum Catholicarum.

2°. Ea, quæ spectant ad educationem Catholicam juventutis in missione, tum quoad scholarum ædificia, tum quoad ipsos magistros et alumnos, sive in scholis ordinariis, sive in scholis Dominicalibus.

3°. Conditio rei pecuniariæ missionis, qua clare, plene et exacte indicentur proprietates missionis ejusque redditus, ipsiusque debita cum annuo censu.

Si quis autem sacerdos in hac relatione, quoad rem aliquam magni momenti ad grave detrimentum ipsius missionis, voluntarie ac deliberate, sive per assertionem falsi, sive per suppressionem veri, conatus fuerit Episcopum decipere, reus censebitur criminis, quod sufficit ad removendum eum a rectoris officio.

Art. V. Ad omne periculum fraudis, cupiditatis,

vel indiscreti zeli præcavendum, districte prohibemus, ne quovis prætextu in ecclesiis, nisi ex prævia Ordinarii licentia, vel de ejusdem mandato, fiant collectæ ad causas, quæ directe non connectuntur cum ipsius missionis indigentiis.

Art. VI. Ob innumera incommoda et pericula oriunda ex depositione pecuniæ apud sacerdotes, ea lege, ut fœnore aucta, postea recuperetur, hujusmodi negotiationis condemnationem, jam a Concilio Baltimorensi II. pronuntiatam,* districte renovamus. Nullus igitur sacerdos, sive sæcularis, sive regularis, in ministerio aliqujus missionis constitutus, sine Ordinarii in scriptis habita licentia, ita pecunias in fœnus acceptet, ne eam quidem ob rationem, quod inde percipiendum lucrum totum sit in bonum ecclesiæ, vel scholarum cessurum. Licentiam vero istam concedet, si voluerit, Ordinarius, sed ad eam dumtaxat mutuandam pecuniam, qua opus fuerit pro solvendis expensis factis, aut faciendis, in promovenda missione, haudquaquam ut ipsa mutuata summa fœnori detur. Si quis autem sacerdos hanc inhibitionem transgressus fuerit, sufficientem causam habebit Episcopus, ut eum vel suspendat ab officio, vel ut eum ad aliam, etiam minorem, missionem removeat.

Art. VII. Non obstantibus repetitis prohibitionibus, libri, ad Religionem et Dei cultum spectantes, avida typographorum industria aut scriptorum zelo, qui non est secundum scientiam, evulgari pergunt, sine debita Ordinariorum auctoritate, cum damno quandoque veræ devotionis, et orthodoxæ doctrinæ periculo. Denuo

ideo decernimus, ut Episcopi, in sua quisque diœcesi, unum aut plures sacerdotes, scientia theologiæ insignes, constituent, qui examini subjiciant tum libros præsertim precum, tum quævis scripta de Religione tractantia, a Catholicis edenda; utque, nonnisi post examinerum attestationem, in libro nihil contineri contra fidem aut mores, eum juris publici faciendi permissio ab Episcopo concedatur. *

Art. VIII. Consentiant omnes, qui sacri ministerii habent experientiam, moribus fidelium quibusdam in locis valde periculosas esse festivitates, quæ, sive recreationis, sive pii operis promovendi gratia, habentur sub nomine "*Picnics*," "*Excursions*," et alia similia, ideoque magna sollicitudine invigilandum, ne ista Catholicis petra scandali, acatholicisque similiter lapis offensionis evadant.† Si quando ergo tales oblectationes omnino nequeant impediri, scrupulose tunc caveatur, ut rescentur quævis adjuncta, quæ festivitatem in proximam peccati occasionem vertere, quamvis paucis dumtaxat, nata essent. Inter ea, quæ hoc modo sunt periculosa, primum utique locum occupant tempus noctis pro "*Picnics*," atque consociatio sexuum in "*Steamboat excursions*," quæ inevitabiliter plurimorum virtutem exitiali discrimini objiciunt. Itaque postlucanas istas festivitates et promiscuas has excursions a sodalitatibus Catholicis dari numquam toleret, nedum permittat, pastor; quinimo pro viribus laboret, quominus ab ullis in ipsius missione habeantur.

* V. Conc. Balt. II., Tit. XI. Cap. III.

† Conc. Balt. II., n. 396.

CAPUT XV.

DE JUDICIIS CLERICORUM.*

Art. I. Juxta mentem Sacrorum Canonum, atque ratione habita recentiorum decisionum S. Cong. de Propaganda Fide, decernimus, præter alias causas sufficientes ad transferendos rectores ab una missione ad aliam, etiam minoris æstimationis, imo ad removendos totaliter ab officio, si casus gravitas id postulaverit, esse sequentes :

1°. Incapacitatem gravem ac certam, sive spiritualiter sive temporaliter regendi missionem sibi commissam, nisi per sacerdotem coadjutorem defectui remedium afferri possit.

2°. Inobedientiam pertinacem regulis ab Ordinario statutis pro administratione ipsarum etiam temporalium rerum suæ missionis ;

3°. Apertam detractionem, vel supinam negligentiam, in erigendis scholis Catholicis, postquam Ordinarius, re mature ponderata, declaravit, considerata missionis conditione, scholas illas erigi posse ac debere ;

4°. Temerariam susceptionem æris alieni pro ecclesia, et negligentiam inexcusabilem in solvendis debitis missionis ;

5°. Collusionem cum ædituis laicis ad dandum nomen ecclesiæ (*Note*) in agnitionem falsam pecuniæ debitæ ipsi rectori.

* Caput hoc inter schemata conscriptum jam erat, quando Romam vocati sunt Metropolitæ Provinciarum Fœderatarum, ibi inter alias etiam ea de re consulendi. Attamen visum est Patribus ideo id non e decretis omitti debere, eo magis quod Sanctæ Sedi possit esse indicio, quid Provinciæ suæ in hac materia postulet necessitas.

6°. Voluntariam ac deliberatam falsitatem in annua relatione status spiritualis ac temporalis missionis, in re scilicet magni momenti, in grave detrimentum missionis.

Art. II. Ad præcludendum aditum difficultatibus et incommodis, quæ ex legibus civilibus, circa administrationem bonorum ecclesiasticorum in hac regione vigentibus, oriri possent, statuimus, annuente S. Sede, nullum rectorem, juridice remotum, depositum vel munere suo privatum, contra sententiam Ordinarii *in suspensivo*, ut aiunt, appellare posse, sed *in devolutivo* tantum, ita ut desinat esse ædituus ecclesiæ, cujus rector erat, vel perpetuo, vel usque ad tempus, quo iudex *ad quem*, definitive litem terminans, eum in munus suum redintegret.

CAPUT XVI.

DE BONIS ECCLESIASTICIS.

Art. I. Bona ecclesiastica istæ res omnes intelliguntur, sive mobiles, sive immobiles, sive sors pecuniaria, sive redditus, quæ a fidelibus datæ fuerunt vel dantur, vel ex jam habitis Ecclesiæ accrescunt, tum pro exercitio cultus Divini, tum pro acquisitione et sustentatione scholarum, hospitiorum, orphanotrophiorum et monasteriorum atque conventuum, ac merito eapropter vocantur “pretia peccatorum, vota fidelium ac patrimonialia pauperum, ad prædictum opus (religionis) Domino tradita.”* Ea omnia ideo de jure sunt Ecclesiæ,

* Epist. citat. sub nomine Urbani I.

ac per Ecclesiæ rectores, id est, per Summum Pontificem ante omnes, et per Episcopos sub ipso, sunt administranda. “Quoniam bona,” ait Concilium Provinciale Ultrajectense,* “quæ ad Divini cultus splendorem, aliasque pias causas, necnon ad ministrorum sustentationem offeruntur, Domino consecrantur, ac in Ecclesiæ potestatem transeunt, Episcopi, qui Ecclesiæ divina ordinatione præsumt, pariter sunt in unaquaque diœcesi, salva suprema Romani Pontificis auctoritate, primi eorundem bonorum administratores, quibus cæteri administratores subsunt et subesse debent.” Nulli idcirco ecclesiarum æditui, sive missionum rectores, sive laici, unquam præsumant alienare quamvis hujusmodi bonorum partem, nisi de consensu Ordinarii, pro re notabili in scriptis habito. Ordinarii vero quoad alienationes et quæ specimen alienationis præseferunt, procedent juxta speciales facultates a S. Sede impetratas aut impetrandas.

Art. II. Porro ne hæc bona, invitis forte rectoribus et ædituis, in alienas manus transeant, sed salva ac tuta penes Ecclesiam servantur, curabunt Episcopi, ut iis, quæ in hac Provincia tutissimæ videbuntur, rationibus, legum seu auctoritatis civilis præsidium ac tutamen acquiratur. Ad hoc in singulis missionibus, salvo Episcoporum libero de re judicio, erigetur corporatio ecclesiastica, juxta legem Status Neo-Eboracensis, 25^æ Martii, 1863, et leges Status Neo-Cæsariensis, 9^æ Aprilis, 1875, ac 9^æ Martii, 1877; cujus corporationis nomine possidebuntur quæcumque pertinent ad loci congregationem, atque nulli dehinc presbytero

* Anno 1865, Cap. II.

licebit, seclusa venia Ordinarii in scriptis data, nomine ac jure proprio, retinere sive ecclesiam, sive scholas, sive domum pastorem, sive cœmeterium, aut bona alia ecclesiastica, pro quorum acquisitione fideles qualicumque modo subsidia contulerint; sed ea quamprimum transferet in Ordinarium, aut in Societatem seu Corporationem ab eodem sancitam. Quod si quis sacerdos, absque permissione Ordinarii, titulum talium bonorum proprio nomine per tres menses retinuerit, volumus, ut canonicæ poenæ subjiciatur a singulis Episcopis pro suis diœcesibus statuendæ.

Art. III. Bonorum porro istorum tituli (*deeds*), postquam diligenter fuerint investigati, et cum legalibus documentis exhibiti Cancellario diœceseos, inscribi curabuntur tabulis publicis (*recorded*), ac dein denuo transmittentur Cancellario, in archivo diœcesano secure conservandi, ut perpetuo tutamini bonorum Ecclesiæ inservire possint.

Art. IV. Quia de quibusdam muneribus, maxime rerum mobilium, ut supellectilis, ornamentorum sacerdotalium, vasorum aureorum argenteorumque, sive ab individuis fidelibus, sive a sodalitatibus, sponte ecclesiæ rectori oblati, dubium sat frequenter oritur, utrum ad hunc pertineant, an ad corporationem: decernimus, nisi contrarium explicate fuerit a donatoribus declaratum, res istas ecclesiæ esse proprietatem, atque ideo neque rectorem in discessu a missione, neque ejus hæredes post ipsius obitum, jus habere ad eas removendas vel vendendas. Præsumptio enim justa stat pro missione, cum benefactores utique rectori tanquam

hujus loci pastori subsidium tribuere voluerint, non alterius congregationis fidelibus, neque rectoris hæredibus, de quibus in donando nequidem cogitabant. Ad præcavendas omnes lites decernimus duo conficienda inventaria: in primo accurate describantur res omnes, tam mobiles quam immobiles, quæ pertinent ad ecclesiam, sive missionem; in altero vero, quæ pertinent ad ipsum sacerdotem.

Art. V. In Nostris diœcesibus ministri ecclesiarum, rectores nempe missionum, eorumque auxiliarii, pro sustentatione salarium accipient, quod singuli Ordinarii in suis statutis, quantum oporteat esse, definient; istudque hauriendum erit ex ipsius missionis redditibus, quorum fontes sunt præcipue sequentes:

1°. Sedium seu locorum assignatio certis personis, vel familiis, a quibus compensatio determinata datur ecclesiæ (*pew-rent and seat-money*);

2°. Collectæ ad Offertorium factæ pro ecclesia (*peny-collection*);

3°. Collectæ, quæ fiunt alicujus cæremoniæ, vel concionis extraordinariæ occasione;

4°. Collectæ, quæ de domo in domum fiunt, vel per ipsos sacerdotes, vel per personas ad hoc deputatas;

5°. Pecunia soluta in pretium humi in cœmeteriis, vel pensionis in scholis ab ecclesia sustentatis;

6°. Dona extraordinaria aut legata quævis, missioni facta vel relicta.

Art. VI. Nullam pecuniam his, aliisve æquivalentibus modis quæsitam unquam in proprium emolumentum derivent sacerdotes, exceptis collectis, quæ fiunt

occasione festorum Nativitatis et Resurrectionis Domini, ubicumque ipsis ab Ordinario conceduntur.

Art. VII. Salarium sibi debitum sacerdotes, nisi velint id ecclesiæ donare, opportuno tempore exigere et percipere non negligant. Si illud ultra annum, a termino quo solvendum erat, in ærario reliquerint, sine legitima attestazione ædituorum, ab Ordinario probata, id non solutum fuisse et ab ecclesia adhuc deberi, juri suo censebuntur renuntiasse, atque id nullo titulo postea repetere poterunt.

Art. VIII. Porro bene sciant omnes missionarii sacerdotes, se ex ipsa missione sua salarium et sustentationem procurare debere, atque Episcopum non teneri ad salarii defectum supplendum, si qua de causa illud sacerdos a missione vel nullum, vel justo minus acceperit. Procurabit tamen charitas, ut operario citra ejus culpam necessaria alimenta et tegumenta non desint.

Art. IX. Oblationes spontaneæ, quas fideles faciunt occasione susceptionis Sacramentorum Baptismi et Matrimonii, pertinent ad ipsos sacerdotes. Si presbyter unus missioni inserviat, de iis pro libitu disponet; si vero plures in eadem missione constituti sint sacerdotes, partitionem hujusmodi oblationum seu donorum personalium Episcopus juxta æquitatis leges ordinabit.

Art. X. Juxta canones ecclesiasticos, qui vetant, ne nova ecclesia temere et absque Episcopi auctoritate erigatur, diserte prohibemus, quominus missionum recto-

res novis erigendis ecclesiasticis aut parochialibus ædificiis manum admoveant, aut jam existentia adaugeant, vel transforment, nisi de Ordinarii permissu in scriptis obtento. Neque concedetur hæc facultas, donec ædificii intenti ichnographia (*plan*) cum probabili computatione faciendarum impensarum fuerit Episcopo exhibita. Similiter deinde contractus, antequam subscribantur, proponentur Episcopo, vel commissioni ad hoc ab ipso nominatæ, ac postea accurate transscribentur in actis collegii ædituorum, ut ad ea exemplaria, tanquam documenta fidem facientia, necessitate oriente, recurri queat.

Art. XI. Ad prosperitatem etiam spiritualem missionum multum conducit conditio secunda earum ærariorum, dum e contra plures dilabuntur, eo quod æri alieno ferendo non fuerint pares. Ideo debent rectores ad hoc conniti, ut congregationes suas impensis æquo gravioribus non subjiciant. Caveant ab erigendis ædificiis, quorum sumptus superent vires missionis; leviter debita ne contrahant, et contracta quam promptissime satagant exsolvi. Cito et ad assem conferant census hypothecarum, sicut et tributa, cum ærarii civilis, tum operum publicorum (*taxes and assessments*). Quod si quis rector, sua temeritate, absque Ordinarii licentia, et post repetitas monitiones, missionem in gravia debita æris alieni conjiciat, sciat hanc solam causam legitime probatam sufficere, cur a munere pastoralis amoveri possit.

Art. XII. Propter semper imminens incendiorum periculum, **mandamus**, ut omnia ædificia ecclesiastica

contra damnum, ex incendio oriundum, ab una vel pluribus societatibus, fiducia publica merito gaudentibus, nomine Corporationis vel Ordinarii, tempestive assecurantur. Quod ut utiliter fiat, servantur sequentia :

1°. Enumerentur in libello cautionis (*policy*) omnes res, quæ flammis exuri possunt, quia societates cautrices earum dumtaxat rerum, quæ singillatim et expresse fuerunt assecuratæ, destructionem compensare solent.

2°. Non assecurantur ædificia cum suis contentis ultra præsens eorum pretium, quia societates obligantur tantum ad restituendas res in statum pristinum, vel ad solvendam summam æquivalentem pretio rerum igne vitiatarum.

3°. Tempestive renovetur assecuratio, et mutetur ejus summa juxta mutatum pretium bonorum in cautione comprehensorum.

Appendix.

APPENDIX.

I. INDULTUM PRO ORDINATIONIBUS IN SEMINARIO PROVINCIALI.

(Ad Caput V. *De Statu Clericorum.*)

Beatissime Pater :

Rector Seminarii S. Josephi in civitate Troja, intra fines diœcesis Albanensis in Fœderatis Americæ Septentrionalis Statibus, humiliter exponens Sanctitati Vestræ dictum Seminarium commune esse pluribus diœcesibus, in eoque sacras ordinationes fieri per vi-ces ab Episcopis, quorum clerici ibidem educantur, instanter petit a Sanctitate Vestra renovationem Indulti, anno 1880 eidem Seminario ad quinquennium concessi, vi cuius poterant prædicti Episcopi, necessitate urgente, conferre ordines, extra tempora a iure statuta, etiam subditis alienis, ad hoc tamen habentibus dimissoriales proprii Episcopi.

EX AUDIENTIA SANCTISSIMI, HABITA DIE 24^A JANUARIJ, 1886.

SS^{MUS} Dominus Noster Leo, Divina Providentia PP. XIII., referente me, infrascripto Archiepiscopo Tyren., S. Congregationis de Propaganda Fide Secretario, benigne annuere dignatus est pro gratia prorogationis facultatis de qua in precibus ad aliud quinquennium, servatis in reliquis de jure servandis.

Datum Romæ, ex Ædibus dictæ S. Congregationis, die et anno ut supra.

✠ D. ARCHIEP. TYREN., *Secr.*

II. RESPONSUM S. CONGREGATIONIS DE PROPAGAN- DA FIDE

DE SACERDOTIBUS AD TRIBUNAL CIVILE RECURRENTIBUS.

(Ad Caput VI. *De Vita et Honestate Clericorum.*)

EX RESPONSO S. CONGREGATIONIS DE PROPAGANDA FIDE AD
ILL^{MUM} EPISCOPUM ROFFENSEM.

ROMA, LI 13 LUGLIO, 1886.

“Declarat S. Congregatio nunquam sese fore admissuram re-
cursum vel appellationem Sacerdotum, qui ad iudices laicos tra-

here ausi fuerint, vel Clericum sine venia Ordinarii, vel Episcopum sine venia Apostolicæ Sedis, sive in causa ecclesiastica, sive non, nisi prius recursum ad civile tribunal interpositum deseruerint. Episcopi vero juxta declarationem Capitis "Cogentes" a Suprema Inquisitionis Congregatione, die 23^a Januarii, 1886, editam, possunt in prædictum clericum animadvertere pœnis et censuris ferendæ sententiæ, maxime suspensione a divinis, servatis tamen servandis, et pro gravitate causæ, si id expedire in Domino judicaverint. Quod si venia conveniendi in forum laicorum ab Ordinariis petatur, ipsi nunquam eam denegabunt, tunc maxime, cum ipsi controversiis inter partes conciliandis frustra operam dederint."

Di V. S.

Aff^{mo} come Fratello,

GIOVANNI CARD. SIMEONI,

Prefetto.

✠ D. ARC^{vo} DI TIRO, *Secr.*

DECLARATIO CAPITIS "COGENTES" IN SUPERIORI RESPONSO
INDICATA.

Ill^{me} ac R^{me} Domine :

In constitutione Pii IX. s. m., quæ incipit *Apostolicæ Sedis moderationi* IV. id. Oct. 1869, cautum est, "excommunicationem Romano Pontifici reservatam speciali modo incurrere—*Cogentes sive directe sive indirecte iudices laicos ad trahendum ad suum tribunal personas ecclesiasticas præter canonicas dispositiones : item edentes leges vel decreta contra libertatem et iura Ecclesiæ.*"

Cum de vero sensu et intelligentia huius capitis sæpe dubitatum fuerit, hæc Suprema Congregatio S. Romanæ et Universalis Inquisitionis non semel declaravit—caput *Cogentes* non afficere nisi legislatores et alias auctoritates, cogentes sive directe sive indirecte iudices laicos ad trahendum ad suum tribunal personas ecclesiasticas præter canonicas dispositiones. Hanc vero declarationem Sanctissimus D. N. Leo Papa XIII. probavit et confirmavit ; ideoque S. hæc Congregatio illam cum omnibus locorum Ordinariis pro norma communicandam esse censuit.

Ceterum in iis locis in quibus fori privilegio per Summos Pontifices derogatum non fuit, si in eis non datur iura sua persequi nisi apud iudices laicos, tenentur singuli prius a proprio ipsorum Ordinario veniam petere ut clericos in forum laicorum convenire possint: eamque Ordinarii nunquam denegabunt tum maxime, cum ipsi controversiis inter partes conciliandis frustra operam dederint. Episcopus autem in id forum convenire absque venia Sedis Apostolicæ non licet. Et si quis ausus fuerit trahere ad iudicem seu iudices laicos vel clericum sine venia Ordinarii, vel Episcopum sine venia S. Sedis,

in potestate eorumdem Ordinariorum erit in eum, præsertim si fuerit clericus, animadvertere pœnis et censuris ferendæ sententiæ uti violatorem privilegii fori, si id expedire in Domino iudicaverint.

Interim fausta multa ac felicia tibi precor a Domino.

Datum Romæ, die 23^a Ianuarii an. 1886.

Addictissimus in Domino,

R. CARD. MONACO.

III. MODUS IN ERIGENDIS CONFRATERNITATIBUS OBSERVANDUS.

(Ad Caput VII. *De Zelo Animarum.*)

Ex bulla Clementis VIII. "*Quæcunque*," d.d. 7^a Dec. 1604, plurimisque decretis S. C. Indulgentiarum de canonica Confraternitatum erectione et administratione, hæc præ ceteris observanda sunt :

1°. Requiritur consensus et approbatio Episcopi, litteris exhibita.
2°. Una tantum Confraternitas ejusdem nominis, instituti, et rationis, intra ambitum trium milliariorum institui potest. Excipiuntur ab hac regula Confraternitates SS. Sacramenti, SS. Cordis Jesu, S. Cordis B.M.V., SS. Rosarii, Doctrinæ Christianæ, Sodalitates Marianæ, Sodalitium pro animabus in Purgatorio (S. Mariæ in Monterone).

3°. Statuta vel regulæ Confraternitatum examinanda et approbanda, vel etiam corrigenda sunt ab Ordinario.

4°. Confraternitatum eleemosynæ, juxta formam ab Episcopo approbatam, excipi et in utilitatem Ecclesiæ, aliosve pios usus, pro Ordinarii arbitrio, erogari debent.

5°. Rector pro tempore Confraternitatis ab Episcopo deputandus vel confirmandus est, sub pœna nullitatis. Rector Ecclesiæ non potest eo ipso, et absque Episcopi designatione, censi vel haberi Confraternitatis rector.

6°. Rectoris vel moderatoris exclusive munus est adscribendi, admittendi vel recipiendi Confraternitatis membra, benedicendi ejusdem insignia, rosaria, habitus, etc.

Itaque ne fideles ob neglectam canonicam Confraternitatis erectionem magno indulgentiarum aliarumque gratiarum thesauro priventur, sacerdotibus, qui in suis ecclesiis quamcunque Confraternitatem instituere cupiunt, sequens modus ut regula tuto servanda proponitur :

1°. Sacerdos Confraternitatem instituturus petitionem scriptam cum rationibus rem suadentibus Cancellario Diœceseos exhibeat.

2°. Si de nova plane Confraternitate agatur, petitioni addendus est elenchus statutorum. Si vero Confraternitas jam sit a Sancta

Sede vel ab Episcopo pro alio loco approbata, sufficit ut Ordinarii examini exhibeantur quæ novæ regulæ vel statuta addita fuerint.

3°. Indicetur nomen rectoris vel moderatoris Confraternitati præponendi.

4°. Antequam erigatur Confraternitas, decet ut ejus statuta publice legantur et explicentur, quatenus nemo munerum inscius ei adscribatur.

5°. Erectio Confraternitatis, et quæ postea habendæ erunt novorum membrorum receptiones, omni qua convenit solemnitate fiant. Modi diversi habentur apud *Maurel*.

IV. APOSTOLICA BENEDICTIO ET INDULGENTIA PLENARIA

IN DIE COLLECTIONIS PRO INDIS ET NIGRITIS.

(Ad Caput VII. *De Zelo Animarum*.)

EX AUDIENTIA SS^{MI} DIEI 3^Æ DECEMERIS, 1882.

SS^{mus} Dominus Noster Leo, Divina Providentia Papa XIII., referente me, infrascripto S. Congregationis de Propaganda Fide Secretario, novis precibus sibi nuper porrectis satisfacere volens, suam Apostolicam Benedictionem impertiri, necnon Plenariam Indulgentiam concedere dignatus est omnibus ac singulis utriusque sexus Christifidelibus, qui in Fœderatis Statibus Americæ Septentrionalis, eo die quo fit collectio pro erectione et sustentatione sacellorum et scholarum Catholicarum pro Indis et Nigritis, vere pœnitentes, sacramentaliter confessi ac sacra communione refecti, sui loci ecclesiam, in qua pecunia, ut supra, colligitur, devote visiterint, ibique, saltem per horæ quadrantem, pias ad Deum preces pro sanctæ Fidei propagatione et juxta Summi Pontificis intentionem effuderint.

Datum Romæ, ex Ædibus dictæ S. Congregationis, die et anno prædictis.

✠ D. ARCHIEP. TYREN., *Secretus*.

V. INDULTUM BREVIORIS FORMULÆ PRO NOVA CONSECRATIONE ALTARIUM PORTATILIUM.

(Ad Caput XI. *De Sacramentis*.)

Beatissime Pater:

Joannes McCloskey, Cardinalis Archiepiscopus Neo-Eboracensis, ad pedes Sanctitatis Vestræ humiliter exponit ut sequitur:

Innotuit nuper altaria portatilia ita consecrata ut sepulchrum Reliquiarum non quidem lapide, sed cera vel gypso fuerit ob-signatum, nova indigere consecratione; simul vero relatum est Sanctam Sedem quibusdam diœcesibus modum opportunum præscripsisse quo per breviorē formulam ac sensim sine sensu hæc nova fieret consecratio. Quapropter cum in provincia ecclesiastica Neo-Eboracensi plura adsint altaria portatilia, supradicta indebita forma, sed bona fide, confecta, Archiepiscopus orator instanter petit ut Sanctitas Vestra pro nova eorundem consecratione præfatum Indultum concedere benigne dignetur, tum ipsi Archiepiscopo tum ceteris ejusdem provinciæ Episcopis.

Quod Deus, etc.

EX AUDIENTIA SS^{ME}, HABITA DIE 16^A JULII, 1882.

SS^{MUS} Dominus Noster Leo, Divina Providentia Papa XIII., referente me, infrascripto Sacræ Congregationis de Propaganda Fide Secretario, R. P. D. Archiepiscopo et Episcopis provinciæ ecclesiasticæ Neo-Eboracensis benigne indulsit, ut altaria, de quibus in precibus, quæ nova indigent consecratione, sensim sine sensu consecrentur, prudenter capta occasione, nulloque temporis limite præscripto, iuxta breviorē formulam et ritum in similibus casibus statutum, nimirum ut in iisdem aris, antea rite efformato sepulchro, R. P. D. Ordinarius Diœcesanus, sive per se, sive per simplices presbyteros, hoc tantum in casu Apostolicæ Sedis nomine delegandos, certas Sanctorum Reliquias reponat, iis solummodo cæremoniis servatis, quæ in Pontificali Romano præscribuntur dum in sepulchro reconduntur Reliquiæ et superponitur lapis, scilicet ut signetur sacro Chrismate confessio sive sepulchrum, et interim dicatur Oratio: *Consecratur et sanctificatur*; postea, reconditis Reliquiis cum tribus granis thuris et superposito operculo ac firmato, dicatur altera Oratio: *Deus qui ex omnium cohabitatione Sanctorum*, et nihil aliud. Contrariis quibuscumque non obstantibus.

Datum Romæ, ex Ædibus S. Cong. de Prop. Fide, die et anno ut supra.

✠ D. ARCHIEP. TYREN., *Secr^{TIUS}*.

VI. DE ASSERVATIONE SS. EUCHARISTIÆ

IN ORATORIIS SORORUM RELIGIOSARUM.

(Ad Caput XI. *De Sacramentis*.)

EX AUDIENTIA SANCTISSIMI, HABITA DIE 1^A AUGUSTI, 1886.

SS^{MUS} Dominus Noster Leo, Divina Providentia PP. XIII., referente me, infrascripto Archiepiscopo Tyrensi, S. Congregationis de

Propaganda Fide Secretario, RR. PP. DD. Archiepiscopo et Episcopis Provinciæ Ecclesiasticæ Neo-Eboracensis facultatem tribuit ad quinquennium permittendi, quisque eorum intra fines Diœcesis suæ, ut in Oratoriis Sororum religiosam domum ibidem habentium, dummodo in ea quatuor saltem personæ commorentur, asservari valeat SS^{mm} Eucharistiæ Sacramentum, in tabernaculo tamen decenter exstructo et ornato, cuius clavis a presbytero retineatur, una autem saltem lampas coram Sanctissimo diu noctuque colluceat, sacrosanctum Missæ Sacrificium saltem semel in hebdomada ibidem celebretur, aliaque adamussim servantur quæ pro custodia SS^{mi} Eucharistiæ Sacramenti ecclesiasticæ leges præscribunt.

Voluit insuper Sanctitas Sua ut Sorores semel sin minus in mense puellas suarum scholarum, quamvis extra religiosam domum eadem scholæ sitæ sint, in Oratorium ad SS^{mm} Sacramentum visitandum adducant.

Datum Romæ, ex Ædibus dictæ S. Congregationis, die et anno ut supra.

✠ D. ARCHIEP. TYREN., *Secr.*

VII. DE PROCLAMATIONE BANNORUM

PRO MATRIMONIIS CUM DISPARITATE CULTUS.

(Ad Caput XI. *De Sacramentis.*)

Nesqually, Stati Uniti.—R. P. D. Maglorio Augustino Blanchet, Episcopo.—14 Julii, 1874.

Nuper postulavit A. T. num proclamationes fieri possint in matrimoniis inter Catholicos et infideles contrahendis. Porro cum hujusmodi dubium ad S. Congregationem S. Officii remissum fuerit, eadem S. Congregatio Feria IV. die 1^a hujus mensis rescribi jussit :

“Posse fieri proclamationes in matrimoniis de quibus agitur, quatenus Apostolica dispensatione contrahantur, suppressa tamen mentione religionis contrahentium.”

Insimul autem manifestavit præfata S. Congregatio quod, modo certo constare posset Curiae Episcopali de statu libero contrahentium juxta normas a S. M. Clemente X. præscriptas per Instructionem diei 20^æ Augusti, 1670, magis forsitan expediret, saltem in nonnullis casibus et adjunctis, a memoratis proclamationibus dispensare, et hoc ad periculum admirationis vel scandali vitandum : quod tamen arbitrio A. T. remittitur.

Concordat cum originali.

A. O. BORGIA,

Præf. Archivii S. C. de Prop. Fide.

15 JULII, 1886.

VIII. DE COMMORATIONE UNIUS MENSIS

SUFFICIENTE AD ACQUIRENDUM DOMICILIUM IN ORDINE AD MATRIMONIUM.

(Ad Caput XI. *De Sacramentis*.)

ROMA, LI 21 GIUGNO, 1886.

E^{me} ac Rev^{me} D^{ne} D^{ne} :

Supplices preces Patres Concilii Tertii Plenarii Baltimorensis Summo Pontifici exhibuerunt, ut decernere dignaretur “eos, qui e sua diœcesi in aliam transeunt, modo in hac spatio unius mensis commorati sint, eo ipso, nulla facta inquisitione de animo manendi per majorem anni partem, censendos esse acquisivisse quasi-domicilium ad matrimonium contrahendum.”

Eminentissimi Inquisitores Generales, die 6^a Maii, 1886, re mature perpensa, sequens ediderunt decretum :

“Concilio Baltimorensi postulante, supplicandum SS^{mo}, ut decernere dignetur, in Statibus Americæ Confœderatis, se transferentes e loco, ubi viget Caput—TAMETSI—in alium locum, dummodo ibi continuo commorati fuerint per spatium saltem unius integri mensis, et status sui libertatem, uti juris est, comprobaverint, censendos esse ibidem habere quasi-domicilium in ordine ad matrimonium, quin inquisitio facienda sit de animo ibi permanendi per majorem anni partem.”

“In audientia vero diei 12to Maii, 1886, referente R. P. D. Josepho D’Annibale, S. Officii Adessore, SS^{mus} D^{nus} Leo PP. XIII. prædictum EE. PP. Decretum suprema sua auctoritate ratum habere, et confirmare dignatus est ; contrariis quibuscumque non obstantibus.”

Jamvero E. T. rogo ut hujusmodi Decretum omnibus Archiepiscopis et Episcopis Statuum Fœderatorum communicari cures.

Interim manus Eminentię Tuæ humillime deosculator,

Eminentię Tuæ,

Humillimus Addictissimus Servus Verus,

JOANNES CARD. SIMEONI, *Præfectus*.

D. ARCHIEP. TYREN., *Secret.*

IX. DE EXPOSITIONE XL. HORARUM IN SACELLIS COMMUNITATUM SORORUM.

(Ad Caput XII. *De Cultu Divino*.)*Beatissime Pater :*

Ad fovendam devotionem erga SS^{imum} Eucharistiæ Sacramentum, Episcopi Provinciæ Neo-Eboracensis, instantibus pluribus Religiosis Communitatibus piarum mulierum, humiliter petunt a Sancti-

tate Vestra ut etiam in earundem sacellis exponi valeat SS^{mm} Sacramentum Eucharistiæ in forma Quadraginta Horarum cum consuetis privilegiis et indulgentiis.

Quod Deus, etc.

EX AUDIENTIA SS^{MI}, HABITA DIE 16^A DECEMBERIS, 1883.

SS^{mus} Dominus Noster Leo, Divina Providentia PP. XIII., referente me, infrascripto Sacræ Congregationis de Propaganda Fide Secretario, benigne annuit ad decennium, dummodo in dictis ecclesiis vel sacellis possint fideles accedere ad adorandum SS^{mm} Sacramentum, additis consuetis indulgentiis et privilegiis XL. Horarum, licet noctis tempore interpolatarum.

Datum Romæ, ex Ædibus S. Congregationis de Propaganda Fide, die et anno ut supra.

✠ D. ARCHIEP. TYREN., *Scrivus*.

X. PROHIBITIO COMBURENDI HOMINUM CADAVERA.

(Ad Caput XIII. *De Sepultura fidelium*.)

FERIA IV., DIE 19^A MAII, 1886.

Non pauci Sacrorum Antistites cordatique Christifideles animadvertentes, ab hominibus vel dubiæ fidei, vel massonicæ sectæ addictis, magno nisu hodie contendere, ut ethnicorum usus de hominum cadaveribus comburendis instauretur, atque in hunc finem speciales etiam societates ab iisdem institui: veriti, ne eorum artibus et cavillationibus fidelium mentes capiantur, et sensim in eis imminuatur existimatio et reverentia erga Christianam constantem et solemnitibus ab Ecclesia consecratam consuetudinem fidelium corpora humandi: ut aliqua certa norma iisdem fidelibus præsto sit, qua sibi a memoratis insidiis caveant; a Suprema S. Romanæ et Universalis Inquisitionis Congregatione declarari postularunt:

1°. An licitum sit nomen dare societatibus, quibus propositum est promovere usum comburendi hominum cadavera?

2°. An licitum sit mandare, ut sua aliorumve cadavera comburantur?

Eminentissimi ac Reverendissimi Patres Cardinales in rebus fidei Generales Inquisitores supra scriptis dubiis serio ac mature perpensis, præhabitoque DD. Consultorum Voto, respondendum censuerunt:

Ad 1^m. Negative, et si agatur de societatibus massonicæ sectæ filialibus, incurri pœnas contra hanc latas.

Ad 2^m. Negative.

Factaque de his Sanctissimo Domino Nostro Leoni Papæ XIII.

relatione, Sanctitas Sua resolutiones Eminentissimorum Patrum approbavit et confirmavit, et cum locorum Ordinariis communicandas mandavit, ut opportune instruendos curent Christifideles circa detestabilem abusum humana corpora cremandi, utque ab eo gregem sibi concreditum totis viribus deterreant.

IOS. MANCINI,
S. Rom. et Univ. Inquis. Notarius.

XI. DE SEPULTURA FIDELIUM IN CÆMETERIIS HÆRETICORUM.

(Ad Caput XIII. *De Sepultura Fidelium.*)

DECRETUM.

FERIA IV., 20^A JANUARI, 1864.

1. Se in quei luoghi in cui le varie confessioni hanno cimiteri distinti la domanda di seppellire un cattolico membro di famiglia di religione mista nel sepolcro gentilizio posto nel cimiterio degli eterodossi debba essere rigettata anche nel caso, che alle preghiere si aggiungano minacce di apostasia?

R. Non licere Catholicum in cæmeterio acatholicorum sepelire; neque id permitti posse. Quod si resisti vel omnino vel sine malis gravioribus nequeat, licitum est passive se habere; ita scilicet ut si defunctus in electione hujus sepulturæ culpa vacet, aut ejus culpa gravis, certa et notoria dici nequeat, aut in eadem usque ad mortem non perstitisse indicia sint, ejusdem exsequiæ atque suffragia in ecclesia Catholica primum habeantur, ac deinde ejus cadaver in eorum manibus, quibus firmum est acatholicorum cæmeterio illud inferre, relinquatur; neque parochus neque quispiam alius illud comitari audeat; sin autem hujus sepulturæ electio ita a defuncto facta fuerit, ut eundem in gravi, certo ac notorio peccato mortuum esse palam sit, Ecclesiæ quoque suffragia eidem denegentur, ejusque cadaver eodem plane modo dimittatur. Idque per epistolam, et cum monito ne illam evulget, et pro sua tantum norma eadem utatur.

2. Nel caso che la domanda di seppellire un cattolico nel cimiterio degli eterodossi accompagnata di minacce di apostasia si debba ammettere, qual rito dovrà osservarsi nella sepoltura?

R. Provisum in primo.

DE EADEM EX CONCILIO PLENARIO BALTIMORENSI III.

(Tit. XI. *De Sepultura Ecclesiastica.*)

Nº 317. Summa sapientia Decessores Nostri in Superiori Concilio (Nº 392), "ob conditionem in qua nostrates versantur," dijudi-

caverunt mitigandum esse rigorem legis in Conc. Plen. Balt. I. latae, qua vetitum fuit ritus ecclesiasticos adhiberi in sepultura fidelium, quandocumque eorum corpora sepeliebantur in cœmeterio alieno, ubi aderat cœmeterium Catholicum. Quum enim plures quotidie ad fidem convertantur, quorum consanguineorum corpora in fundo domestico alieni cœmeterii conduntur; et eodem modo multi Catholici proprium fundum jam ante possiderent quam lex fuit lata (anno 1853), vel certe sine ulla fraude post legem acquisierint, durum ipsis videtur, post mortem ecclesiastico ritu funeris omnino privari, nisi sepulturam sibi elegerint ab ea consanguineorum et affinium sejunctam. Hinc plurium acatholicorum animi ab Ecclesia alienantur, aliquandoque etiam fideles et conversorum consanguinei, qui inter ipsius mortis tristitias legis rigorem incusant, odia adversus Ecclesiæ ministros suscipiunt et quandoque a fide omnino deficiunt.

318. Ad hæc igitur mala præcavenda, et ad omnem ambiguitatem a Patrum verbis amovendam; quum agitur de sepultura eorum qui fuerunt ad fidem conversi, et quorum superstites acatholici fundum domesticum in alieno cœmeterio habent; vel etiam de istis Catholicis, qui pariter ante legem latam proprium fundum habuerunt, vel certe sine ulla fraude post legem acquisierunt, declaramus, in istis casibus licere ritus ecclesiasticos adhiberi, sive domi sive in ecclesia, quotiescumque id ab Episcopo, ob graves rationes, interdictum non fuerit; et declaramus insuper, correctionem S. Congr. de Prop. Fide de loculo benedicendo, et supradicto decreto adjunctam, in istis etiam casibus esse observandam. His casibus exceptis, numquam rectori animarum licebit dictos ritus adhibere in sepultura fidelium in alieno cœmeterio, nisi de expressa Ordinarii licentia.

Index Rerum Notabilium.

INDEX RERUM NOTABILIUM.

(Primus numerus caput, secundus decretum, tertius paginam indicat.)

- Abstinentia, a potu inebriativo, VII. iii. 30, IX. v. 38.
- Acatholici, in cultu philosophiæ, I. iv. 5, in matrimoniis mixtis, XI. xxii. 56.
(Vd. etiam *Hæretici*.)
- Adolescentes, in sodalitatibus, VII. iii. 30, quoad temperantiam, IX. v. 38.
- Adulterium, inducitur per divortium, XI. xxiv. 57.
- Adulti, baptizandi in diebus solemnibus, XI. iv. 45, rejiciuntur flores ab eorum funeribus, XIII. vi. 67.
- Advenæ, quoad libertatem a vinculo matrimoniali, XI. xix. 53.
- Ædificia ecclesiastica, erectio, immunitas ab ære alieno, assecuratio, XVI. x. 79 seqq.
- Æditui, collusio cum rectore, XV. i. 74, rector remotus appellans desinit esse ædituus, XV. ii. 75, obligationes, XVI. i. 75, quoad salarium sacerdotum, XVI. vii. 79, quoad debita ecclesiæ, XVI. x. 79.
- Ærarium, quoad salarium sacerdotum, XVI. vii. 79, quoad debita ecclesiæ, XVI. xi. 80.
- Æs alienum, prompte solvendum ab ecclesiasticis, VI. vi. 28, causa remotionis rectoris, XV. i. 74, non leviter contrahendum, XVI. xi. 80.
- “Æterni Patris” (Encycl.), I. iv. 5, X. iv. 41.
- Agnosticismus, condemnatur, I. iii. 4.
- Agnus Dei, in Missa, XII. viii. 64.
- Alexander VII., de musica sacra, XII. vi. 63.
- Altare, quoad lumina, XI. ix. 48, quoad colorem nigrum, XI. xii. 49, quoad Sacra Olea, XI. xv. 50.
- Anarchistæ, damnantur, I. vi. 8.
- Anglia. Regulares in, VIII. i. 35.
- Anniversarius dies, juramenti ordinationis, V. iv. 22, Missa lecta in duplicibus, XIII. iii. 66.
- Antiphonæ, cantandæ in Vesperis, XII. viii. 64.
- Appellatio, rectoris remoti, XV. ii. 75.
- “Arcanum divinæ Sapientiæ” (Encycl.), de Matrimonio, XI. xviii. 53, XI. xxii. 56, XI. xxiv. 57.
- Archivum episcopale, quoad visitationem diœcesis, IV. iv. 20, pro documentis diœcesanis, XIV. ii. 69, pro titulis bonorum ecclesiasticorum, XVI. iii. 77.
- Archivum parochiale, quoad visitationem parœciæ, IV. iv. 20, pro bonis missionis, XIV. iii. 70.
- Armarium (*ambry*), pro Sacris Oleis, XI. xv. 50.
- Assecuratio ædificiorum, qualis et quanta, XVI. xii. 80.
- “Assessments” (Vd. *Tributa*).
- Associationes, bonæ commendantur et modus describitur, VII. ii. 30 seqq.
(Vd. etiam *Societates*.)
- Atheismus, unde oriatur, I. iv. 5.
- Auctoritas ecclesiastica, quoad associationes, II. ii. 11, VII. ii. 30.
- Auxiliarii sacerdotes, subjaceant rectori, V. vi. 23 seqq., infirmos visitent, VII. v. 32, invigilent vocationibus ecclesiasticis, X. ii. 39, quoad salarium, XVI. v. 78.

- Avaritia, absit a clericis, XI. iii. 45.
 Avocamenta, vetantur in ecclesiis, XII. v. 62, qualia permittantur, XIV. viii. 73.
- Baltimorese (Conc. Plen. II.)—Passim citatur.
 Banna, proclamanda, XI. xvii. 52, cur et quando, XI. xviii. 53.
 Baptismus, lingua in, XI. ii. 44, nihil pro eo exigendum, XI. iii. 45, prompte conferendus, XI. v. 46, Episcopo referenda baptismata, XIV. iv. 71, oblationes occasione, XVI. ix. 79.
 Baptisterium, Olea SS. conservanda prope, XI. xv. 50.
 Benedictio nuptialis, commendatur, XI. xx. 54, etiam post matrimonium contractum, XI. xxi. 55.
 Bened. XIV., de retributionibus pro sacramentis, XI. iii. 45, de causis matrimonialibus, XI. xxiii. 57.
 Bibliothecæ parochiales, commendantur, II. i. 9.
 Bona ecclesiastica, non administranda a rectore remoto, XV. ii. 75, quanti æstimanda, XVI. i. 75.
 Bona regularium, quomodo administranda, VIII. i. 35.
 "Book-keeping," ars docenda in seminariis, X. v. 42.
- Cæcilie* (Assoc. S.), laudatur, XII. vi. 63.
 Cæremoniæ, præcipiuntur observandæ, XIII. ii. 66.
 Cæremoniale Episcoporum, citatur pro renovatione SS. Specierum, XI. x. 48.
 Cæremoniale *Baltimorese*, observandum in visitatione diœcesis, IV. iv. 20.
 Calores æstivi, propter eos non omittenda prædicatio, III. iii. 15.
 Cancellarius, custos archivi Episcopalis, XIV. ii. 69, inspectat et custodit titulos bonorum ecclesiasticorum, XVI. iii. 77.
 Candelæ (Vd. *Cerei*).
 Candidati SS. Ordinum, probandi a Seminariorum Superioribus, X. viii. 43.
 Canones (SS.), de episcopis, IV. i. 21, ii. 21, iv. 22, de regularibus, VIII. i. 35, de sepultura, XIII. viii. 67, de judiciis ecclesiasticis, XV. i. 74, de novis erigendis ædificiis, XVI. x. 79.
 Cantus, qualis in ecclesiis, XII. vi. 63, docendus in collegiis et seminariis, ibid., Missa cum cantu pro sepultura, XIII. iii. 66.
 Carmelo (Confrat. B. M. V. de Monte), commendatur, VII. iii. 30.
 Carmina, vernacula prohibentur ut partes officiorum liturgicorum, XII. vii. 64.
 Carolus Borromæus (S.), laudatur de Sacramento Pœnitentiæ, XI. iii. 45.
 Castimonia, protegenda in juvenibus, IX. iv. 37.
 Casus reservati, quomodo reservandi, XI. xiv. 50.
 Catecheses, carmina vernacula in, XII. vii. 64.
 Catecheticæ instructiones, præscribuntur in omnibus Missis, III. ii. 14.
 Catechismus, a quibus docendus in scholis, III. i. 12, unicus in tota regione desideratur, III. iv. 15, medium zeli animarum, VII. i. 29.
 Catechumenorum (Vd. *Oleum*).
 Cathedralis ecclesia, baptismus sollemnis adultorum in, XI. iv. 45.
 Cerei, injunguntur juxta Rubricas, XI. ix. 48, XI. xi. 49.
 Chorus, cantet omnes partes officiorum, XII. viii. 64.
 Chisma, ubi servandum, XI. xv. 50.
 Ciborium, quale debeat esse, XI. vi. 47.
 Civilis auctoritas, unde et qualis sit, et quomodo ei obediendum, I. vi. 8.
 Clavis armarii, SS. Oleorum, XI. xv. 50.
 Clavis tabernaculi, qualis, XI. vi. 47.

- Clemens VIII., de XL. horarum expositione, XII. ii. 60.
 Clerici, vestes clericales deferant, VI. ii. 25.
 Clerici, quænam a clericis vitanda, VI. iv. 26.
 Cœmeterium, qui ab eis excludendi, XIII. viii. 67, pecunia ex ipsis derivata, XVI. v. 78.
 Collare Romanum, præscribitur clericis, VI. ii. 25.
 Collectæ, quales liceant, XIV. v. 71, sunt fons reddituum ecclesiæ, XVI. v. 78, pro quibus fieri possint, XVI. vi. 78.
 Collegia, qui ad ea mittenda, et quomodo docendi, X. ii. 39 seq., cantus planus in eis docendus, XII. vi. 63, XII. ix. 65.
 Collusio, rectoris cum ædituis, XV. i. 74.
 Commemorationes, cantandæ in Vesperis, XII. viii. 64.
 Commissio (pro ædificiis), XVI. x. 79.
 Communio, S. Communio pro junioribus, XI. xiii. 50, commendatur nupturientibus, XI. xx. 54, numerus primarum communionum in relatione describendus, XIV. iv. 71.
 Communio (liturgia), XII. viii. 64.
 Communismus, reprobatur, I. iii. 4.
 Conventus, prohibentur in ecclesiis, XII. v. 62.
 Concio funcbris, qualis debeat esse, XIII. vii. 67. (Vd. etiam *Predicatio*.)
 Confessarius, quoad testamentum sacerdotum, VI. v. 27, quoad casus reser-vatos, XI. xiv. 50.
 Confessio, medium perfectionis, VI. i. 25, ad excipiendas parati sint sacer-dotes, VII. i. 29, maxime pro infirmis, VII. v. 32, quoad pueros, XI. xiii. 50, quoad nupturientes, XI. xx. 54.
 Confirmatio, in visitatione diœcesis, IV. iv. 20, liber confirmatorum, XIV. iv. 71.
 Confraternitates, quænam commendentur, VII. iii. 30, quænam admitti possint in ecclesiis, VII. iv. 32, quoad cantus in lingua vernacula, XII. vii. 64.
 Congregationes religiosæ, laudantur, et qualiter regendæ enuntiatur, VIII. i. 35.
 Conjuges, intelligant sua officia, XI. xviii. 53, non leviter admittendi ad novas nuptias, XI. xix. 53, quoad benedictionem nuptialem, XI. xxi. 55, quoad matrimonia mixta, XI. xxii. 56.
 Conopæum, pro tabernaculo, XI. vi. 47, in Missis de requie, XI. xii. 49.
 Contractus, pro ædificiis ecclesiasticis, XVI. x. 79.
 Conversio, compartis, XI. xxii. 56.
 Cor (SS.) Jesu, cultus promovendus, XII. iii. 61.
 Cor (Immaculatum) Mariæ, commendatur cultus cum cultu SS. Cordis, XII. iii. 61.
 Corporale, in tabernaculo, XI. vi. 47.
 Corporatio, erigatur in singulis missionibus, XVI. ii. 76, quæ bona ad eam pertineant, XVI. iv. 77, ejus nomine vel Episcopi assecurentur ædificia, XVI. xii. 80.
 Creatio, ex nihilo docetur, I. i. 3.
 Credo, cantandum in Missis solemnibus, XII. viii. 64.
 Crucifixus, imago sola ponatur super tabernaculo, XI. vi. 47.
 Cultus, numquam negligendus, III. iii. 15, sustentandus a fidelibus, IX. i. 35, nihil fiat in ecclesiis non promovens cultum, XII. v. 62, promovetur per cantum ecclesiasticum, XII. vi. 63.
 Debita (Vd. *Æs alienum*).
 Defensor matrimonii, constituendus in omnibus diœcesibus, XI. xxiii. 57.

- Defuncti, cura Ecclesiæ pro, XIII. i. 65, Missa exsequialis, XIII. iii. 66, pompa mundana vitanda in exsequiis, XIII. iv. 66, liber defunctorum, XIV. iii. 70, relatio de defunctis, XIV. iv. 71.
- "Dei Filius" (Encycl.), I. i. 3.
- "Dei miseratio" (Constit.), XI. xxiii. 57.
- Detrectatio, rectoris erigendi scholas, XV. i. 74.
- Devotiones, in familia, IX. iii. 36.
- Diaconi, reverentia erga SS. Sacramentum, XI. xi. 49.
- "Diuturnum illud" (Encycl.), I. vi. 8.
- Divortium, condemnatur, XI. xxiv. 57.
- Dominica dies, quomodo sanctificanda, III. iii. 15.
- Dominicales scholæ, de iis referendum Episcopo, XIV. iv. 71.
- Domus pastoralis, regimen penes rectorem, V. vii. 24.
- Domus sacerdotum, quales sint oportet, VI. iii. 26.
- Dona, rectori oblata ad quem pertineant, XVI. iv. 77, sunt fontes redituum ecclesiæ, XVI. v. 78.
- Ebriosi, quomodo agendum erga, IX. v. 38.
- Ecclesia Catholica, ut regula Fidei, I. i. 3.
- Ecclesiæ (ædificia), contribuendum a fidelibus pro, IX. i. 35, in iis non ineunda matrimonia mixta, XI. xxii. 56, aperte remaneant, XII. i. 60, inserviant soli cultui, XII. v. 62, non erigantur aut mutantur, inconsulto Ordinario, XVI. x. 79.
- Ecclesiastici (clerici), evitent aut solvant æs alienum, VI. vi. 28.
- Educatio pueritiæ, in matrimoniis mixtis, XI. xxii. 56. (Vd. etiam *Scholæ*.)
- Eloquentia sacra, doceatur in seminariis, X. v. 42.
- Ephemerides, malæ arceantur, bonæ foveantur, II. i. 9.
- Episcopi provinciæ, quoad Associationem pro Propagatione Fidei, VII. iii. 30.
- Episcopus, auctoritas in gregem, IV. ii. 18.
- Episcopus, visitatio ad limina, IV. iii. 18.
- Episcopus (officia), quoad catechismum, III. iv. 15, quoad gregem, IV. i. 16, quoad sacerdotes egentes, V. v. 23, protegens auxiliarium, V. vii. 24, quoad seminaria, X. i. 39, X. iii. 40, quoad celebranda matrimonia, XI. xvii. 52, quoad relationes de missionibus, XIV. iv. 71, quoad bona ecclesiastica, XVI. i. 75 seq., quoad salarium sacerdotum, XVI. viii. 79, quoad erectionem vel mutationem ædificiorum, XVI. x. 79.
- Episcopus, puniens: sacerdotem contrahentem æs alienum, VI. vi. 28, negantes sacramenta, XI. iii. 45, attentantes matrimonium post divortium, XI. xxiv. 57. (Vd. etiam *Scholæ*, *Examen*, *Ordinarius*.)
- Episcopus, visitatio diocesis, IV. iv. 20.
- "Etsi nos" (Encycl.), X. i. 39, X. iv. 41.
- Eucharistia, devotio commendatur, VI. i. 25, quomodo asservanda, XI. vi. 47, cerei, *gas*, XI. ix. 48, renovatio, XI. x. 48, extractio e tabernaculo, XI. xi. 49, in Missis de *regule*, XI. xii. 49, devotio XL. horarum, XII. ii. 60. (Vd. etiam *Sacramentum SS.*)
- Examen, nupturientium, XI. xviii. 53.
- Examen, juniorum sacerdotum, XIV. i. 69.
- Excommunicatio, in attentantes matrimonium post divortium, XI. xxiv. 57.
- "Excursions," quales prohibentur, XIV. viii. 73.
- Exemptio, regularium, VIII. i. 35.
- Exercitia spiritualia, cantus vernaculi in, XII. vii. 64.
- Expositio SS. Sacramenti, qualis in devotione XL. horarum, XII. ii. 60.

Exsequiæ, SS. Sacramentum in, XI. xii. 49, servantur cærimonie Ritualis, XIII. ii. 66, vitetur pompa sæcularis, XIII. iv. 66, qualis concio in, XIII. vii. 67.

Falsitas, in relatione de statu missionis, XV. i. 74.

Familia, quomodo dirigenda, IX. iii. 36.

Feretrum, in sepultura parvulorum, XIII. ix. 68.

Feriatum (tempus), quoad benedictionem nuptialem, XI. xxi. 55.

Festivi (dies), prædicatio in, III. ii. 14, iii. 15, quoad absentiam sacerdotum, VII. vii. 33.

Festivitates, ut occasiones peccati, XIV. viii. 73.

Fidei propagatio (Vd. *Propagatio*).

Fidejussio, pro clericis, VI. vi. 28.

Fides Catholica, eam confitetur Concilium, I. i. 3.

Flores in funeribus, reprobantur, XIII. vi. 67.

Fœnus, prohibetur clericis, XIV. vi. 72.

Fœtucidium, condemnatur, XI. xxv. 59.

Fons baptismalis, benedicendus Sabbatis Sancto et Pentecostes, XI. iv. 45.

Forum civile, quoad sepulturam, XIII. viii. 67, quoad rectorem remotum, XV. ii. 75.

Forum externum, quoad vinculum matrimonii, XI. xxiii. 57.

Funera, quoad modum, etc., XIII. iv. 66 seqq.

Gallica (lingua), in minoribus seminariis, X. iii. 40.

"Gas," ad altare prohibetur, XI. ix. 48.

Gelasius (S.), de utraque potestate, I. vi. 8.

Geographia, docenda in minoribus seminariis, X. iii. 40.

Germanica (lingua), *item*, X. iii. 40.

Gloria (liturgia), cantetur in Missa solemni, XII. viii. 64.

Graduale, *item*, XII. viii. 64.

Græca (lingua), doceatur in minoribus seminariis, X. iii. 40.

"Graves et diuturnæ" (Constit.), XII. ii. 60.

Gregorianus cantus, commendatur, XII. vi. 63, commendatur editio Ratisbonensis, XII. ix. 65.

Habitus ecclesiasticus, præscribitur, VI. ii. 25.

Hæresis, quæcumque respuitur, I. iii. 4.

Hæretici, quoad matrimonium, XI. xxii. 56. (Vd. etiam *A catholicis*.)

Historia, doceatur in minoribus seminariis, X. iii. 40.

Historia Ecclesiæ, docenda in seminariis, X. v. 42.

Homicidium, in fœticidio, XI. xxv. 59.

Homileticæ instructiones, dandæ in omnibus Missis, III. ii. 14.

Hostiæ consecrandæ, quales debeant esse, XI. x. 48.

Humaniora (studia), qualia in collegiis et minoribus seminariis, X. iii. 40.

Hypotheca, census prompte solvendus, XVI. xi. 80.

Ichnographia, novorum ædificiorum exhibenda Episcopo, XVI. x. 79.

Imagines, quales in domibus sacerdotum, VI. iii. 26.

Incapacitas rectoris, causa remotionis, XV. i. 74.

Incidia, commendatur assecuratio contra, XVI. xii. 80.

Incredulitas, unde oriatur, I. iv. 5, causatur per prava scripta, etc., II. i. 9.

- Independentia S. Sedis, ad eam necessarium dominium temporale Romani Pontificis, I. v. 7.
- Indifferentismus, oritur ex falsa philosophia, I. iv. 5.
- Indissolubilitas matrimonii (Vd. *Matrimonium*).
- Indulgentia, pro clericis renovantibus juramentum ordinationis, V. iv. 22, pro associationibus Catholicis, VII. ii. 30 seq., pro devotionibus XL. horarum et erga Corda Jesu ac Mariæ, XII. ii. 60 seq.
- Infallibilitas Romani Pontificis, Concilium eam profitetur, I. ii. 3.
- Infantiæ (Societas S.), commendatur, VII. iii. 30.
- Infantium (baptismus), non differendus, XI. v. 46.
- Infantium (funera) (Vd. *Pueri*).
- Infirmi sacerdotes, quomodo sustentandi, V. v. 23.
- Infirmi, visitandi, VII. i. 29, VII. v. 32 seq.
- Innocentius XII, de cantu ecclesiastico, XII. vi. 63.
- Inobedientia rectoris, causa remotionis, XV. i. 74.
- Inquisitionis (S. Congr.), de benedictione nuptiali, XI. xxi. 55.
- Intemperantia, eam vitent clerici, VI. iv. 26, extirpetur in populo, IX. v. 38.
- Introitus, cantetur in Missa solemni, XII. viii. 64.
- Jesu (SS. Cor), cultus promovendus, XII. iii. 6r.
- Judex, delegatus in matrimonio, XI. xxiii. 57.
- Judicia matrimonialia, XI. xviii. 53.
- Judicia clericorum, pro remotione rectorum, XV. i. 74.
- Juramentum ordinationis, V. ii. 21 seqq.
- Jurisdictio Episcoporum, quoad regulares, VIII. i. 35.
- Jus canonicum, docendum in seminariis, X. v. 42.
- Juvenes, tutandi a parentibus, IX. iv. 37.
- Kyrie (liturgia), cantandum in Missa solemni, XII. viii. 64.
- Lampas (SS. Sacramenti), qualis, XI. viii. 48, in facie ejus servantur SS. Olea, XI. xv. 50.
- Lateranense Concilium IV., de bannis, XI. xvii. 52.
- Latina lingua, docenda in minoribus seminariis, X. iii. 40, adhibenda in Baptismo, XI. ii. 44.
- Lectio pia, medium perfectionis sacerdotalis, VI. i. 25.
- Legata, sunt fons reddituum ecclesiæ, XVI. v. 78.
- Leges civiles, quoad testamenta, VI. v. 27, pro extirpatione intemperantiæ, IX. v. 38, quoad remotionem rectoris, XV. ii. 75, quoad bona ecclesiastica, XVI. ii. 76.
- Leges ecclesiasticæ (Vd. *Canones*).
- Leo XIII., de philosophia ac S. Thoma, I. iv. 5, de Associatione pro Propagatione Fidei, VII. iii. 30, de regularibus, VIII. i. 35, de seminariis clericorum, X. i. 39, de studio philosophiæ, X. iv. 41, de officiis conjugum, XI. xviii. 53, de matrimoniis mixtis, XI. xxii. 56, de divortio, XI. xxiv. 57, de editione Ratisbonensi cantus, XII. ix. 65.
- Liber baptizatorum, habendus in singulis ecclesiis, XIV. iii. 70.
- Liber confirmatorum, *item*, XIV. iii. 70.
- Liber defunctorum, *item*, XIV. iii. 70.
- Liber matrimoniorum, *item*, XIV. iii. 70.
- Libri, boni et pravi, II. i. 9, quales et quomodo examinandi, XIV. vii. 72.
- Ligamen, circa id examinandi nupturientes, XI. xix. 53.

- Limina (visitatio ad), quare et quando facienda, IV. iii. 18.
- Lingua vulgaris, in administratione sacramentorum, XI. ii. 44, in liturgia, XII. vii. 64.
- Linguae, quales docendae in minoribus seminariis, X. iii. 40.
- Litterae (studia), solide iis instruantur candidati sacerdotii, X. iii. 40.
- Liturgia, docenda in seminariis, X. v. 42, lingua in, XII. vii. 64, vernacula non adhibenda in exsequiis, XIII. ii. 66.
- Ludi, quales vitandi a clericis, VI. iv. 26.
- Luxus, absit a domibus sacerdotum, VI. iii. 26.
- Magistri scholarum, quales debeant esse et quomodo tractandi, III. i. 12.
- Magnificat, cantandum in Vesperis solemnibus, XII. viii. 64.
- Maria (devotio erga B.), medium sanctitatis sacerdotalis, VI. i. 25.
- Maria (Immaculatum Cor), cultus commendatur, XII. iii. 61.
- Massonica secta, damnatur, II. ii. 11.
- Materialismus, reprobat, I. iii. 4.
- Maternitas, in conjugio laudatur, XI. xxv. 59.
- Mathesis, docenda in minoribus seminariis, X. iii. 40.
- Matresfamilias, qualiter vivere oportet in familia, IX. iii. 36.
- Matrimonia mixta, quare minus bona et quomodo incunda, XI. xxii. 56.
- Matrimonium, prava ad illud preparatio, IX. iv. 37, lingua in ejus celebratione, XI. ii. 44, retributiones aut oblationes pro eo, XI. iii. 45, XVI. ix. 79, recta ad illud preparatio, XI. xvi. 51, examen nupturientium, XI. xviii. 53, modus rite recipiendi, XI. xx. 54 seq., matrimonia referenda Episcopo, XIV. iv. 71.
- Mensa communis, ad cujus regimen pertineat, V. vii. 24.
- Metropolitana ecclesia, quoad benedictionem fontis baptismalis, XI. iv. 45.
- Militares ordines, admitti possunt in ecclesiam, VII. iv. 32.
- Missa, predicationes in, III. ii. 14, medium perfectionis sacerdotalis, VI. i. 25, lumina pro, XI. ix. 48 cantus in, XII. vi. 63 seqq.
- Missa de requie, quoad ornamenta altaris, XI. xii. 49, in sepultura, XIII. ii. 66 seqq.
- Missa patroni (Vd. *Patronus*).
- Missa pro sponso et sponsa, commendatur, XI. xx. 54 seq.
- Missio, titulus missionis, V. i. 21, V. iii. 22, V. vi. 23, quasi-parochia, cuinam conferenda, XIV. i. 69, libri et relationes missionis, XIV. iii. 70 seq.
- Missionarius, non dirimat causas matrimoniales, XI. xxiii. 57, fideliter exhibeant missionum relationes, XIV. iv. 71, sustentationem querant a missione, XVI. viii. 79.
- Mores, foveantur per bonas associationes, VII. iii. 30, per temperantiam, IX. iv. 37.
- Mortui (Vd. *Defuncti*).
- Mulier, in officiis conjugii et maternitatis, XI. xxiv. 57 seq.
- Munera, oblata rectori, XVI. iv. 77.
- Municipales ordines, admitti possunt in ecclesiam, VII. iv. 32.
- Musica, qualis debeat esse in ecclesia, XII. vi. 63. (Vd. etiam *Cantus*.)
- Mutuum subsidium, societates mutui subsidii clericis commendantur, V. v. 23.
- Nativitas (festum), collecta in, XVI. vi. 78.
- Naturalismus, condemnatur, I. iii. 4.
- Negligentia, rectoris, causa remotionis, XV. i. 74.
- Neo-Cæsariensis (Status), quoad corporationes ecclesiasticas, XVI. ii. 76.

- Neo-Eboracense (Concilium III.), VI. v. 27.
 Neo-Eboracensis (Status), quoad corporationes ecclesiasticas, XVI. ii. 76.
 Neophyti, quoad benedictionem nuptialem, XI. xxi. 55.
 Nesqualiensis Epus., Responsum S. Officii ad, XI. xvii. 52.
 Niger color, ad altare SS. Sacramenti, XI. xii. 49.
 Nupturientes (Vd. *Sponsi*).

 Oblationes, occasione sacramentorum licent, XI. iii. 45, ad quem pertineant, XVI. ix. 79.
 Occultæ societates (Vd. *Societates prohibita*).
 Octava Patroni, rite celebranda, XII. iv. 62.
 Offertorium, quid sub eo prohibeatur et quomodo cantandum, XII. vii. 64 seq.
 Officium Patroni, debite celebrandum, XII. iv. 62.
 Officium (S.), de proclamatione bannorum, XI. xvii. 52, XI. xix. 53.
 Olea (SS.), non asservanda in tabernaculo, XI. vi. 47, quomodo et ubi asservanda, XI. xv. 50.
 Oleum, olivarum, pro lampade SS. Sacramenti, XI. viii. 48.
 "Opera," prohibetur clericis, VI. iv. 26.
 Oratio mentalis, medium sanctitatis sacerdotalis, VI. i. 25.
 Oratio vocalis, *item*, VI. i. 25.
 Oratoria musica, prohibentur in ecclesiis, XII. v. 62.
 Ordinandi, quoad titulum, V. i. 21, quales commendandi a superioribus, X. viii. 43.
 Ordinarius, quoad societates prohibitas, II. ii. 11, quoad scholas, III. i. 12, quoad ordinatos titulo missionis, V. ii. 21 seq., V. v. 23, quoad rectores et auxiliarios, V. vi. 23 seq., quoad societates Catholicas, VII. iii. 30, quoad absentiam sacerdotum, VII. vii. 33, quoad matrimonii vinculum, XI. xix. 53, quoad tempus celebrationis nuptiarum, XI. xx. 54, in causis matrimonialibus, XI. xxiii. 57, quoad taxam Missæ exsequialis, XIII. iii. 66, quoad excludendos a sepultura, XIII. viii. 67, quoad collectas, XIV. v. 71, quoad mutuandam pecunias pro missione, XIV. vi. 72, quoad remotiones rectorum, et appellationem contra eas, XV. i. 74 seq., quoad bona ecclesiastica, XVI. i. 75 seq., quoad salarium sacerdotum, XVI. v. 78, XVI. vii. 79, quoad erigenda etc. nova ædificia, XVI. x. 79. (Vd. etiam *Episcopus*.)
 Ordines, titulus missionis pro, V. i. 21.
 Ordines religiosi, VIII. i. 35. (Vd. etiam *Regulares, Religiosi*.)
 Origenes, de tractando SS. Sacramento, XI. xi. 49.

 Pallium, in Missa de requie, XI. xii. 49.
 Parentes, quoad libros et ephemerides, II. i. 9, quoad docendum catechismum, III. iv. 15, quoad vitam familiæ, IX. iii. 36 seq., quoad vocationem sacerdotalem, X. ii. 39, quoad baptismum, XI. v. 46, quoad matrimonium liberorum, XI. xvi. 51, quoad educationem prolium, XI. xviii. 53, quoad vitam proliis, XI. xxv. 59.
 Parochia, quid hic sit, XIV. i. 69.
 Parvuli (Vd. *Pueri*).
 Pascha (festum) (Vd. *Resurrectio*).
 Paschale tempus, quoad communionem infirmorum, VII. vi. 33.
 "Pastor Æternus" (Constit.), I. i. 3.
 Patresfamilias (Vd. *Parentes*).
 Patronus, festum, quomodo celebrandum, XII. iv. 62.
 Paulus V., de cantu ecclesiastico, XII. ix. 65.

- Pauperes, ne sint eis offencilo aut damno clerici, VI. iii. 26 seq., in testamento sacerdotum, VI. v. 27. sepeliantur cum Missa, XIII. iii. 66.
- Pecuniæ (depositum), non fiat apud sacerdotes, XIV. vi. 72.
- "Pew rent" (Vd. *Sedes*).
- Philosophia, studendum ei juxta S. Thomam, I. iv. 5, qualis ejus cursus pro clericis, X. iv. 41.
- "Piæ sollicitudinis" (Constit.), XII. vi. 63.
- "Picnics," quomodo tolerantur, XIV. viii. 73.
- Pius VI., de juramento ordinationis, V. iv. 22.
- Pius IX., de cantu ecclesiastico, XII. ix. 65, de scholis Catholicis, IX. ii. 36.
- "Plan" (Vd. *Ichnographia*).
- Pœnitentia (Sacramentum), fideles alliciendi ad, VII. i. 29, nullum munus pro eo acceptandum, XI. iii. 45, pro pueris, XI. xiii. 50.
- "Policy," in assecuratione ædificiorum, XVI. xii. 80.
- Politici, de auctoritate civili, I. vi. 8.
- Pontifex (Summus), infallibilis, I. ii. 3, Summus administrator bonorum Ecclesiæ, XVI. i. 75. (Vd. etiam *Romanus Pontifex*.)
- Pontificale Romanum, in visitatione diœcesis, IV. iv. 20.
- Potus, societates temperantiæ, VII. iii. 30, IX. v. 38.
- Præco, acatholicus, in matrimoniis mixtis, XI. xxii. 56.
- Prædicatio, in omnibus Missis, III. ii. 14 seq., ut effectus zeli, VII. i. 29. (Vd. etiam *Concio*.)
- Preces, in familia, IX. iii. 36.
- Presbyteri (Vd. *Sacerdotes*).
- Presbyterium (domus), quomodo debeat esse instructum, VI. iii. 26.
- Processiones, associationes quoad, VII. iv. 32, in devotione XL. horarum, XII. ii. 60, lingua vernacula in, XII. vii. 64.
- Professores Seminariorum, erga rectorem, X. vii. 42.
- Propaganda (S. Cong. de), quoad congregationes docentes, III. i. 12, de ordinatis titulo missionis, V. i. 21 seq., de causis remotionis rectorum, XV. i. 74.
- Propagatio Fidei, Societas, commendatur, VII. iii. 30.
- Proprietas, jus ejus asseritur, I. iii. 4.
- Protestantismus, erga matrimonium, XI. xxiv. 57.
- Psalmi, integre cantandi, XII. viii. 64.
- Pueri, quoad libros et scripta, II. i. 9, quoad unicum catechismum, III. iv. 15, pro Associatione S. Infantæ, VII. iii. 30, quoad tutandam innocentiam, IX. v. 38, pro receptione Sacramenti Pœnitentiæ, XI. xiii. 50, quoad sepulturam, XIII. ix. 68.
- Pyxis, qualis sit oportet, XI. vi. 47.
- Quadraginta Horæ, commendantur, XII. ii. 60.
- Quatuor Tempora, pro confessionibus puerorum, XI. xiii. 50.
- "Quod apostolici muneris" (Encycl.), I. iii. 4.
- Ratio humana, valet cognoscere Deum, I. i. 3.
- Rationalismus, reprobat, I. iii. 4.
- Ratisbona, editio cantus commendatur, XII. ix. 65.
- Rectores missionum, foveant scholas Catholicas, III. i. 12, jura et officia erga missionem et auxilios, V. vi. 23 seq., quoad infirmos, VII. v. 32 seq., quoad vocationes ecclesiasticas, X. iii. 40, quoad confessiones puerorum, XI. xiii. 50, quoad banna et examen nupturientium, XI. xvii. 52 seq.

- quoad causas matrimoniales, XI. xxiii. 57, quoad sanctitatem ecclesiarum, XII. v. 62, quoad examen idoneitatis, XIV. i. 69, quoad remotionem, XV. i. 74.
- Rectores missionum, quoad amovibilitatem, XIV. vi. 72, XV. i. 74 seq., XVI. xi. 80.
- Rectores seminariorum, auctoritas et officia, X. vii. 42 seq.
- Reditus missionis, fontes, XVI. v. 78.
- Regulares, VIII. i. 35. (Vd. etiam *Religiosi, Ordines*.)
- Relatio annua, qualis facienda, XIV. iv. 71, si falsa, causa remotionis, XV. i. 74.
- Religio, ordo, pro ordinatis titulo missionis, V. ii. 21.
- Religiosi, in scholis Catholicis, III. i. 12, commendantur curæ Episcopi, IV. i. 16. (Vd. etiam *Regulares, Ordines*, etc.)
- Reliquiæ, non reponendæ in tabernaculo, XI. vi. 47.
- Residentia sacerdotum, præscribitur, VII. vii. 33.
- Respublica, quoad suos rectores, I. i. 8.
- Resurrectio (festum), collecta in, XVI. vi. 78.
- Revelatio, asseritur et vindicatur, I. i. 3, I. iii. 4.
- Rituale Romanum, de lingua in baptismo et matrimonio, XI. ii. 44, de renovandis SS. Speciebus, XI. x. 48, de sepultura, XIII. ii. 66, XIII. ix. 68, de libris missionis, XIV. iv. 71.
- Rituale societatum occultarum, nota earum naturæ moralis, II. ii. 11.
- Ritus sepulturæ, XIII. iii. 66 seqq.
- Rituum (S. Cong.), de lingua pro sacramentis, XI. ii. 44, de benedictione fontis baptismalis, XI. iv. 45, prohibens "gas" in altari, XI. ix. 48, de paramentis altaris in Missis de requie, XI. xii. 49, de festo Patroni, XII. iv. 62, de editione Ratisbonensi cantus, XII. ix. 65.
- Romana Ecclesia, cantus quo utitur, XII. ix. 65.
- Romani Pontifices, hæreses damnatæ a, I. iii. 4, quoad Associationem pro Propagatione Fidei, VII. iii. 30.
- Romani Pontificis potestas temporalis, I. v. 7. (Vd. etiam *Pontifex [Summus]*).
- "Romanos Pontifices" (Encycl.), de regularibus, VIII. i. 35.
- Romanus Pontifex, independentia, I. v. 7, quoad visitationem SS. Liminum, IV. iii. 18.
- Romanus Pontifex, infallibilis, I. ii. 3.
- "Romanus Pontifex" (Constit.), IV. iii. 18.
- Rosarium, Confraternitas commendatur, VII. iii. 30.
- Sabbatum, quoad absentiam rectorum, VII. vii. 33.
- Sabbatum Pentecostes, benedictio fontis et baptismus solemniss, XI. iv. 45.
- Sabbatum sanctum, *item*, XI. iv. 45.
- Sacerdotes in scholis, III. i. 12.
- Sacerdotes (sanctitas), necessitas et media, VI. i. 25.
- Sacerdotes (sustentatio), si ordinati titulo missionis, V. i. 21, V. v. 23 seq., sit modesta, VI. iii. 26, accipiendi a fidelibus, IX. i. 35, quinam fontes et quomodo hi applicandi, XVI. v. 78 seqq.
- Sacerdotes (testamentum), quando et quale faciendum, VI. v. 27.
- Sacerdotes, infirmi, quomodo sustentandi, V. v. 23.
- Sacerdotes, interdicti, *item*, V. v. 23.
- Sacramenta, usus promovendus per associationes, VII. iii. 30, dignitas, XI. i. 43, fugienda species ipsa avaritiæ vel simoniæ, XI. iii. 45, lumina in administratione, XI. ix. 48.

- Sacramenta exeuntium, infirmis tempestive ministranda, VII. v. 32.
 Sacramentum (SS.) (Vd. *Eucharistia*).
 Sacristia, pro SS. Oleis, XI. xv. 50, quoad matrimonia mixta, XI. xxii. 56.
 Salarium sacerdotum, unde promendum, et quando, XVI. v. 78, XVI. vii. 79 seq.
 "Sancta Dei Civitas" (Encycl.), VII. iii. 30.
 Sancti (devotio), medium sanctitatis sacerdotalis, VI. i. 25.
 "Sanctus" (liturgia), in Missa solemni, XII. viii. 64.
 Scepticismus, oriundus ex falsa philosophia, I. iv. 5.
 Scholæ, ut fontes redituum ecclesiæ, XVI. v. 78.
 Scholæ Catholicæ, necessitas et directio, III. i. 12, VII. i. 29, sustentandæ a fidelibus, IX. ii. 36, de iis Episcopo referendum, XIV. iv. 71, rector eas negligens removeri potest, XV. i. 74.
 Scholæ publicæ, iis saltem inferiores non sint scholæ Catholicæ, III. i. 12.
 Scholastici, sequendi in methodo philosophandi, I. iv. 5.
 Scientia sacerdotum, ejus necessitas, X. iii. 40.
 Scotia, regulares in, VIII. i. 35.
 Scriptura (S.), ejus inspiratio, I. i. 3, destruitur a Naturalistis et Rationalistis, I. iii. 4, docenda in seminariis, X. v. 42.
 "Seat-money" (Vd. *Sedes*).
 Sedes, sunt fontes redituum ecclesiæ, XVI. v. 78.
 Sedes Apostolica, quoad societates suspectas, II. ii. 11, quoad regulares, etc., VIII. i. 35, quoad appellationem rectoris remoti, XV. ii. 75.
 Seminaria majora, S. Thomas Aquinas in, I. iv. 5, maxime fovenda et sapienter regenda, X. i. 39 seqq., docendus cantus in, XII. vi. 63, adhibenda editio cantus Ratisbonensis in, XII. ix. 65.
 Seminaria minora, S. Thomas Aquinas in, I. iv. 5, maxime fovenda, et quomodo dirigenda, X. ii. 39 seqq.
 Seminarii (alumni), quoad habitum ecclesiasticum, VI. ii. 25.
 Sepultura, regulæ præscribuntur pro, XIII. ii. 66, XIII. viii. 67 seq.
 Simonia, ipsa species vitanda in administratione sacramentorum, XI. iii. 45.
 Sinense imperium, Societas S. Infantiae pro, VII. iii. 30.
 Sixtus V., de visitatione SS. Liminum, IV. iii. 18.
 Socialismus, reprobat, I. iii. 4, ejus seductionibus obsistendum, I. vi. 8.
 Societates periculosæ, fideles præmuniendi contra, II. ii. 11.
 Societates prohibitæ, occultæ, vitandæ, I. vi. 8, quænam inter eas recensendæ, II. ii. 11.
 Sodalitates, sunt instrumentum zeli, VII. i. 29 seqq.
 Spectacula, prohibentur clericis, VI. iv. 26.
 Sponsi, examinandi a rectoribus, XI. xviii. 53 seq., in matrimoniis mixtis, XI. xxii. 56.
 Sponsiones, prohibentur clericis, VI. iv. 26.
 Sponsores, permittuntur respondere in vernaculo idiomate in baptismo, XI. ii. 44.
 Status animarum, liber servandus in archivo, XIV. iii. 70, referendus Episcopo, XIV. iv. 71, falsitas in relatione causa remotionis, XV. i. 74.
 Statuta dioceseos, quoad salarium sacerdotum, XVI. v. 78.
 Statuta societatum pravæ, II. ii. 11.
 Stola, in extrahendo SS. Sacramento, XI. xi. 49, in matrimoniis mixtis, XI. xxii. 56.
 Studia, curriculum in seminariis, X. v. 42.
 Studia juniorum sacerdotum, promovenda per examen annuum, XIV. i. 69.

- Subalpinum gubernium, despolians S. Pontificem, I. v. 7.
 Subsidium mutuum, societas clericalis, V. v. 23.
 Supellex domus sacerdotum, qualis sit oportet, VI. iii. 26.
 Superiores seminariorum, exemplo sint alumnis, X. vi. 42, non commendent nisi dignos, X. viii. 43.
 Superpelliceum, pro extractione SS. Sacramenti, XI. xi. 49, in matrimoniiis mixtis, XI. xxii. 56.
 Synodus diœcesana, pro institutione Defensoris matrimonii, XI. xxiii. 57.
 Tabernaculum, quale sit oportet, XI. vi. 47 seq.
 Talaris (vestis), præscribitur clericis, VI. ii. 25, in extractione SS. Sacramenti, XI. xi. 49.
 Taxa, qualis pro Missa exsequiali, XIII. iii. 66, publicæ taxæ prompte solvendæ, XVI. xi. 80.
 Temperantia, commendantur virtus et societates temperantiæ, VII. iii. 30, IX. v. 38.
 Temporale dominium S. Sedis, propugnatur, I. v. 7.
 Temporales res missionis, negligentia quoad eas est causa remotionis, XV. i. 74.
 Testamentum sacerdotum, quale et quando faciendum, VI. v. 27.
 Testimoniales litteræ nupturientium, de libertate ad ineundum matrimonium, XI. xix. 53.
 Theatra, prohibentur clericis, VI. iv. 26.
 Theologia, quomodo docenda in seminariis, X. v. 42.
 Thomas (S. Aquinas), datur ut dux studiorum philosophicorum, I. iv. 5, X. iv. 41.
 Tituli (*deeds*), examinandi et præservandi, XVI. iii. 77.
 Titulus missionis, obligationes et effectus, V. i. 21 seqq., V. v. 23.
 Traditio, ut regula fidei, I. i. 3.
 Tribunal civile, quoad excludendos a sepultura, XIII. viii. 67.
 Tributa, civilia prompte solvantur, XVI. xi. 80.
 Tridentinum Concilium, quoad proclamationem decretorum Concilii Œcumenici, I. i. 3, de visitatione diœcesis, IV. iv. 20, quoad residentiam sacerdotum, VII. vii. 33, de proclamatione bannorum, XI. xvii. 52, de cantu ecclesiastico, XII. ix. 65, de collatione missionum, XIV. i. 69.
 Tutela, quando non suscipienda, VI. iv. 26.
 Typographi, quoad libros examinandos, XIV. vii. 72.
 Ultrajectense Concilium, de bonis ecclesiasticis, XVI. i. 75.
 Uniformitas, in cantu ecclesiastico, XII. ix. 65.
 Vasa florum, non ponantur ante tabernaculum, XI. vi. 47.
 Vaticanum Concilium, ejus decreta proclamantur, I. i. 3 seq.
 Velum ciborii, præscribitur, XI. vi. 47.
 Vernacula lingua, quando permittitur in ecclesiasticis officiis, XII. vii. 64. (*Vd. etiam Lingua.*)
 Vesperæ, quoad cantum, XII. vii. 64 seq.
 Vestes clericales, præscribuntur clericis, VI. ii. 25.
 Viaticum, deferendum infirmis, quoties, VII. v. 32.
 Vicariatus apostolicus, quoad titulum ordinationis, V. iii. 22.
 Vidua, quando benedicenda, XI. xxi. 55.
 Vigiliæ ("wakes"), reprobantur, XIII. v. 67.

Vincentii a Paulo (Societas S.), commendatur, VII. iii. 30.

Vinum, non in se malum, IX. v. 38.

Violaceus color, in officiis defunctorum, XI. xii. 49.

Visitatio domorum religiosorum, IV. i. 16 (Vd. etiam *Limina, Diæcesis.*)

Visitatio missionis, IV. iv. 20, XIV. iii. 70.

Vita communis, pro sacerdotibus, V. vii. 24.

Vocatio ad sacerdotium, quomodo cognoscenda et fovenda, X. iii. 40 seq.

"Wakes," reprobantur, XIII. v. 67.

Zelus sacerdotalis, in auxiliariis excitandus a rectore, V. viii. 24, quomodo operetur, VII. i. 29.

37312

BX	37312
835	
.N4	New York (Ecclesiastical
AUTHOR	province) Council, 1883.
1883	
TITLE	ACTA ET DECRETA CONCILII
	PROVINCIALIS NEO-EBRACIEN-
	SIS IV...
DATE DUE	BORROWER'S NAME

CATHOLIC THEOLOGICAL UNION
BX835.N41883 C001
ACTA ET DECRETA CONCILII PROVINCIALIS NE

3 0311 00039 1750

3 0311 00039 1750